

Capitolul 1

Pretextând că se îndreaptă încet-încet spre orizont, soarele ne scapă de căldură. Știe el prea bine că nimeni nu i-ar putea îndura văpaia o zi întreagă.

Alfi deschide un ochi. Vânticelul îi dă de înțeles că atmosfera e, în sfârșit, suportabilă. Se ridică încetișor, își întinde lăbuțele și pleacă din colțul lui umbrat, în căutarea unui locșor unde iarba să mai fie încă proaspătă și unde să-și poată marca teritoriul. Se ambiționează să-și aleagă un colț al casei, dar acesta e de multă vreme îngălbenit de propriile marcaje.

Așezat pe coșul înalt, un uliu tânăr scrutează împrejurimile. Nu pare să se teamă de căldură, nici de oameni și nici chiar de câinele pe care îl vede traversând grădina, cu lăbuțele încă grele de somn. Îl urmărește câteva secunde cu o privire ageră; tocmai bine cât să-și dea seama că prada e prea mare pentru el. Își întoarce neglijent capul, căutând altă victimă.

Și casa a avut de îndurat, de-a lungul întregii zile, asalturile verii, iar ușile din lemn, ca și olanele, învinse de arșiță, trosnesc din toate încheieturile; mici pocnituri scurte, regulate, asemenea notelor muzicale.

Soarele i-a cam plictisit pe toți azi, și ar fi vremea să meargă la culcare. De altfel, uliul pare să-i dea tocmai acest sfat, scoțând un strigăt scurt, răgușit și puternic, un strigăt neplăcut, și trezind-o pe Mami, care adormise pe canapeaua din mijlocul salonului.

Trebuie spus că, între răcoarea odăii și tic-tacul hipnotizator al mării pendule, e practic cu neputință să te opui chemării siestei. Mai puneți lângă toate astea și cei doi greieri care-și răspund unul altuia, și-o să dormiți până la căderea serii.

Dar uliul a trezit-o pe Mami, aproape făcând-o să tresară. Se încurcă un pic în cretoanele de pe marginea canapelei, pe care probabil că și le-a tras peste ea în somn, folosindu-le drept cuvertură. Își vine puțin câte puțin în fire și pune cretoanele la loc, ca și cum n-ar vrea să lase nici o urmă a siestei neprevăzute. De parcă a ațipi în acele împrejurări ar fi un semn de inconștiență. De altfel, „acele împrejurări” îi revin în minte.

Artur, nepotul unic și adorat, a dispărut, așa cum dispăruse și soțul ei, în urmă cu patru ani, în grădină. Ca și soțul ei, căuta o comoară. Degeaba a întors grădina cu susul în jos, a cotrobăit prin toată casa, a strigat peste toate dealurile din vecini; n-a dat de nici o urmă a micuțului.

Nu întrevade decât o unică explicație posibilă: extraterestrii. Omuleții verzi, care vin cu farfurioara din cer și-i fură nepotul. Răpirea i se pare aproape de

netăgăduit. Cum să nu jinduiască omuleții verzi la îngerașul ei adorabil și să nu vrea să-l strângă în brațe ziua întreagă?! Cu căpșorul acoperit de zuluți blonzi și ciufuliți și ochii mari, de culoarea alunei, care se miră de tot și de toate! Cu vocișoara de copil, la fel de dulce și fragilă ca un balon de săpun. Artur e cea mai de preț comoară de care Mami, azi, se simte lipsită cu brutalitate. O lacrimă reținută îi alunecă pe obraz. În fața tristeții atât de profunde, chiar și rușinea dispare.

Prin fereastră, bunica privește o clipă cerul albastru, liniștit. Nici urmă de extraterestri. Oștează din greu și pare să-și formeze treptat o părere. Privește de jur împrejur la casa mută, incapabilă să ajungă la o concluzie. „Cum am putut să ațipesc?” se întreabă, frecându-se la ochi.

Din fericire, a fost acolo uliul, care a trezit-o. Dar țelul tinerei păsări de pradă nu era doar să o deștepte pe Mami din somn, așa că, iată, scoate iar un strigăt. Bunica își încordează auzul. E gata-gata să creadă că orice zgomot e un semn al destinului, o urmă de speranță. Cu privirea ageră și auzul fin, mai mult ca sigur că uliul a văzut ori a auzit ceva. E convinsă de așa ceva și nu se înșală prea tare. Pasărea cârâie, într-adevăr, prevenind în legătură cu ceva ce a auzit și a simțit chiar înainte ca obiectul să poată fi zărit la orizont. O mașină, învăluită într-un nor de praf, cu soarele care se distrează făcând-o să scânteieze, zgomotul ei încă n-ajunge până în casă. Stând tot pe coș, uliul scanează vehiculul de parcă ar avea un radar.

Mami s-a ridicat încetișor de pe canapea. Cu toate că-i foarte atentă, încă nu aude nimic. Ori numai prea puțin. Poate doar un zumzet depărtat.

Uliul scoate cârâituri mici, ca și cum ar număra persoanele din automobil. Uruiul răgușit și putred al motorului se face acum auzit, în ciuda zefirului ușurel, care pare să-l ducă departe. Pasărea decide să-și ia zborul, iar asta nu-i semn bun. Ea vede și aude înaintea tuturor. Să fi simțit oare dezastrul care se apropie inexorabil?

Automobilul dispare o clipă după un taluz prea mic pentru a se putea numi colină și prea mare pentru a fi luat drept o simplă pantă.

Mami își drege un pic glasul, încercând să rupă tăcerea apăsătoare. Zgomotul pe care îl auzea a dispărut iar. Întoarce capul încetișor, așa cum întorci antena parabolică, pentru a capta mai bine semnalul.

Mașina reapare din spatele taluzului, cu botul înainte, arătându-și vechile garnituri cromate. Zgomotul motorului invadează imediat toată proprietatea, iar copacii își trimit unul altuia ecoul oribilelor lui scrâșnituri.

Bunica tresare și se ridică brusc. Nu mai încape nici o îndoială: uliul chiar i-a trimis un semnal. Se aranjează, își netezește rochia, așază cretoanele și încearcă să dea de papuci.

Zgomotul mașinii pare să învăluie salonul, iar pietricelele care se ciocnesc între

ele dau de înțeles că în fața casei tocmai a aterizat o rachetă.

Mami renunță la căutări și se îndreaptă spre ușa de la intrare cu un singur papuc, ca un pirat cu un picior de lemn.

Motorul se oprește, spre ușurarea tuturor. Portiera șuieră ca o bătrână nevăstuică, și doi pantofi de piele uzată se înfig în pietriș. Nu se anunță nimic bun; a făcut bine uliul că a șters-o. Mami ajunge la ușă și se luptă cu cheia.

„Dar de ce, Doamne, oi fi încuiat?” se întreabă, bombănind cu capul în jos, fără ca măcar să observe cele două siluete pe care soarele le desenează dincolo de ușă. Cheia scârțâie ușor, dar în cele din urmă se răsucesc în broască și lasă ușa să se deschidă. Bunica e atât de uimită de ceea ce vede, că nu-și poate reține un mic strigăt. Desigur, de spaimă. Totuși, cuplul surâzător din fața ei n-are nimic înspăimântător. Cu excepția prostului gust. Doamna poartă o rochie înflorată, în nuanțe fucsia, domnul a îmbrăcat o vestă în carouri verde ca găinațul de găscă. Asemenea culori obosesc ochiul, dar nu provoacă zbierete. Bunica își înăbușă urletul, încercând să-l transforme într-un primitiv răget de elefant.

- Surpriză! fredonează cei doi, într-un duo perfect.

Mami deschide ușurel brațele și se străduiește să surâdă cât mai firesc. Gura ei spune „bună ziua”, iar ochii ei strigă „ajutor”.

- Chiar că-i o surpriză! le spune în cele din urmă părinților lui Artur, care stau în fața ei, prezenți ca un coșmar.

Mami continuă să zîmbească, blocând intrarea, ca un adevărat portar. Nu mișcă, nu zice nimic, se mulțumește să râdă prosteste. Jovial, tatăl pune în sfârșit întrebarea de care, biata de ea, se temea cel mai mult.

- Artur e aici?

Nu se îndoiește nici o clipă de răspuns.

Mami surîde încă, sperând să sugereze un răspuns pozitiv, ca să nu mintă. Dar tatăl, prea tăntălău ca să observe subtilitatea, așteaptă răspunsul. Bunica își trage atunci sufletul și întreabă:

- Ați călătorit bine?

Nu-i chiar răspunsul pe care îl așteaptă, dar, ca un bun cunoscător al drumului, tatăl se pornește:

- Am scurtat drumul pe la vest, explică. Drumurile sunt mai înguste dar, după calculele mele, am scutit patruzeci și trei de kilometri. Asta înseamnă, la prețul unui litru de benzină...

- ... Un viraj la fiecare trei secunde, vreme de două ceasuri! se plânge mama. Călătoria a fost groaznică și mulțumesc Cerului că Artur n-a trebuit să suporte asemenea pedeapsă, conchide și adaugă: Dar, apropo, unde-i?

- Cine? întreabă bunica, de parcă ar auzi voci.

- Artur, fiul meu, răspunde mama, ușor îngrijorată. Nu de fiu, ci de starea mentală a bunicii. Poate că-i de vină căldura.

- Aaa! O să fie foarte fericit să vă vadă! spune Mami, în loc de orice altceva.

Părinții se privesc, întrebându-se dacă bătrâna n-a surzit de tot.

- Unde-i Artur? articulează calm tatăl, de parcă întreabă un țăran tibetan pe ce drum s-o apuce.

Bunica zâmbeste iar și încuviințează cu capul. Răspunsul ei nu convinge pe nimeni, iar ea se simte obligată să zică, în fine, ceva.

- E... cu câinele, spune, în cele din urmă. E o minciună, dar răspunsul pare să-i mulțumească pe cei doi, care se emoționează.

E tocmai momentul pe care Alfi l-a ales să sosească dând din coadă și să-i distrugă, dintr-o sigură lovitură, alibiul perfect. Mami simte cum, sub privirea părinților, zâmbetul i se șterge ca de pe o veche pictură.

- Unde-i Artur? întreabă mama, mult mai ferm de astă dată.

Bunica l-ar sugruma cu mare plăcere pe Alfi, care i-a dat peste cap lămurirea, dar se mulțumește să-l ucidă din priviri. Cățelușul nu mai dă din coadă. Știe că a făcut probabil o prostie și se recunoaște deja vinovat.

- Vă jucați de-a v-ați-ascunselea, nu? întreabă bunica, iar Alfi se face că a priceput. Amândurora le place la nebunie să se joace de-a v-ați ascunselea, explică. Ar putea să se joace cu săptămânile! Artur se ascunde și...

- ... Câinele numără? i-o tăie tatăl scurt, întrebându-se, dacă bunica nu-și cam bate joc de el.

- Așa-i! Alfi numără până la o sută și apoi îl caută pe Artur!

Nu se pot spune asemenea absurdități, mai ales cu atîta convingere. Părinții se uită unul la altul, cu adevărat îngrijorați. Miroase a sanatoriu.

- Și... ai vreo idee despre unde se poate ascunde Artur? întreabă amabil tatăl, pentru a nu o brusca și mai tare.

Mami clatină energic din cap, ca pentru un da sincer și categoric.

- În grădină!

Niciodată n-a fost o minciună mai aproape de adevăr.

Capitolul 2

Dacă îți dai drumul în lungul imenselor fire de iarbă și mergi paralel cu galeria furnicilor, care coboară sub pământ, în fundul grădinii, acolo unde se nasc rădăcinile copacilor, dai de fundația unui zid bătrân, înălțat de mâna omului. Pe acest zid ros de vremuri, o micuță fisură se strecoară printre pietre. Dar când ai abia doi milimetri înălțime, ea nu mai e doar o mică fisură, ci o prăpastie impresionantă, spre buza căreia înaintează eroii noștri.

Selena e, firește, în frunte. Prințesa nu pare să-și fi pierdut puterile, iar misiunea îi ține trează toată luarea-aminte. Merge de-a lungul trotuarului, ca pe Champs-Elysees, ignorând cu totul abisul absolut ce se deschide pe marginea drumului.

În spatele ei, mereu aproape, Artur. E mereu fascinat de ce i se întâmplă. El, care, doar cu câteva ore mai înainte, era complexat că măsoară doar un metru și treizeci de centimetri, e acum foarte mândru că are doi milimetri și mulțumește fără încetare Cerului pentru aventura care l-a făcut să afle atâtea lucruri noi și să fie un băiețel puternic, din cap până în picioare. Respiră adânc, încercând să profite din plin, măcar pentru a-și bomba și mai mult pieptul. Așa cum fac animăluțele la vremea iubirii. Trebuie spus că Artur e cu ochii mai mult la Selena decât la prăpastie.

Trebuie însă să fim drepți: fetița e frumoasă coș. Trup de felină și fire de purcel. Privire de panteră și zâmbet de pudel. Chiar și din spate vezi că-i prințesă. În orice caz, asta se poate ghici și din privirea lui Artur, care o urmează ca un câțel.

Moț e ceva mai departe, de parcă ar avea îndatorirea de a încheia șirul. Duce în spate sacul lui plin cu mii de nimicuri care nu-i servesc la nimic; e doar atât de greu, că-l împiedică să-și ia zborul.

- Moț, mai repede! N-avem vreme! îi aduce aminte sora lui, mereu arțăgoasă.

Moț dă din cap nemulțumit și oftează din tot sufletul.

- M-am săturat să car toate astea!

- Dar nu ți-a cerut nimeni să iei cu tine juma' de regat! îi aruncă prințesa, la fel de arțăgoasă.

- L-am putea căra pe rând, nu? Așa m-aș mai odihni puțin și am putea merge mai repede, propune Moț, viclean ca o maimuțică.

Selena se oprește brusc și-și privește fratele.

- Ai dreptate. Câștigăm timp. Dă-mi-l!

Moț își scoate bucuros sacul și i-l întinde surorii lui, care, dintr-o singură

mișcare, îl aruncă în prăpastie.

- Uite! Așa ai să fii mai puțin obosit și o să câștigăm timp! anunță prințesa. La drum!

Uluit, Moț privește cum îi dispare sacul în prăpastia fără fund. Nu-i vine să-și creadă ochilor. Dacă n-ar avea un mic mușchi să-l țină, maxilarul i-ar cădea. Artur e discret. N-are de gând să se amestece în conflictul lor de familie, și e brusc atins de pasiunea numărării cristalelor de pe perete. Moț fierbe. Gura îi mustește de insulte, care abia așteaptă să izbucnească.

Ești pur și simplu o... o mică bestie! se mulțumește să urle.

Selena zâmbește.

- Mica bestie are de dus la bun sfârșit o misiune care nu suferă amânare, iar dacă ritmul nu-ți convine, te poți întoarce acasă! Ai putea profita să-ți povestești isprăvile și să te lași răsfățat de rege!

- Cel puțin regele are inimă! replică Moț, urmându-i de departe.

- Ei bine, profită, viitorul rege nu va mai avea!

- Cine-i viitorul rege? întreabă timid Artur.

- Viitorul rege... sunt eu! spune mândră Selena, înălțând bărbia.

Artur a înțeles, dar nu chiar tot; ar prefera să înțeleagă mai multe.

- De asta trebuie să te măriți neapărat în două zile? întreabă timid.

- Da. Prințul trebuie ales înainte de a-mi asuma prerogativele de suverană. Asta-i. Asta-i regula, răspunde Selena, grăbind pasul, pentru a evita alte întrebări.

Artur oftează ușor. Dacă măcar ar avea ceva vreme. Atât cât să afle dacă flacăra pe care o simte în piept, și care adesea îi urcă în obraji, poate fi manifestarea iubirii. La fel ca sudoarea nemotivată și febra ușoară care-i fac fruntea să ardă. Atât cât să priceapă bine vorba „iubire”. Una prea mare pentru el. Așa de mare, că nici nu știe de unde s-o ia. O iubește pe bunica, își iubește câinele, mașina, dar nu îndrăznește să spună că o iubește pe Selena. De altfel, nici nu se gândește bine, că se și îmbujorează.

- Ce-ai pățit? întreabă prințesa, amuzată.

- Nimic! bâiguie Artur, roșind și mai tare. Din pricina căldurii, e tare cald aici!

Selena zâmbește, auzindu-i minciunica. Rupe din mers unul dintre numeroșii țurțuri care atârnă și-i întinde bucățița de gheață lui Artur.

- Uite, pune-ți-o pe frunte, o să-ți facă bine!

Artur îi mulțumește și-și lipește micul dar de frunte, Selena surîde iar. Știe ea prea bine că febra care îl chinuie n-are nimic de-a face cu căldura din jur. În prăpastia fără fund sunt aproape zero grade. Dar așa sunt adevăratele prințese, mereu gata să râdă de sentimentele altora. Pentru că, firește, numai ale lor au importanță. Bucățița de gheață s-a topit deja, iar Artur șovăie dacă să ia alt țurțur.

Brusc însă, e cuprins de mândrie... ori de curaj. Se apropie de Selenă, încercând să-i vorbească. Oare dragostea îți dă aripi?

- Pot să te întreb ceva foarte personal?

- Poți. Mai văd eu dacă-ți răspund ori nu, zice mica prințesă cu bine-cunoscuta-i șiretenie.

- Trebuie să-ți alegi un soț în două zile, dar... cum se face că într-o mie de ani n-ai găsit nici unul care să-ți placă? îndrăznește Artur.

- O prințesă de rangul meu merită un soț excepțional, inteligent, curajos, îndrăzneț, bun bucătar, care să adore copiii... spune fetița, ca și cum s-ar fi grăbit de teamă să nu-i taie cineva vorba.

- ... Care să fie gospodăru și să spele bine rufe, în vreme ce doamna își face siesta! o întrerupse Moț, un încântat să-i taie elanul.

- Un om ieșit din comun, care să-și înțeleagă soția și s-o apere de tot și de toate, chiar și de prostia unor membri ai familiei! replică Selenă, ținându-și fratele cu ochii ei negri. Apoi continuă să viseze cu voce tare: un bărbat frumos, firește, dar și drept, credincios, cu simțul datoriei și al responsabilității; o faptură invincibilă, generoasă și luminoasă! Privirea i se întîlnește cu a lui Artur, care e cam îmbufnat. Fiecare adjectiv a fost ca o lovitură de ciocan în cap. Adică nu un pricajit care se îmbată la prima ocazie! adaugă prințesa, ca să încheie.

- Desigur, răspunde Artur, cocârjat sub povara nefericirii. Cum și-a putut închipui, oare, măcar o clipă, că ar putea avea vreo șansă? El, Artur, redus de la un metru treizeci la câțiva milimetri. De la înălțimea celor șase ani ai lui, care pentru Selenă sunt doar o secundă. El n-are nici una dintre aceste calități. Nu-i nici invincibil, nici luminos, și, de-ar trebuie să se descrie, ar spune mai curând că-i mic, prost și urât.

- Alegerea unui logodnic e lucrul cel mai important pentru o prințesă. Iar primul sărut e un moment crucial, afirmă Selenă. Dar asta n-are nimic de-a face cu plăcerea pe care o poți avea atunci. Actul e, în acest caz, mai mult simbolic, deoarece, încă de la primul sărut, prințesa îi trece prințului toate prerogativele: puteri imense, care îi vor îngădui să domnească alături de ea. Toate popoarele din Cele Șapte Ținuturi vor trebuie să i se supună.

Artur, care nici nu bănuia importanța primului sărut, înțelege acum mai bine de ce trebuie Selenă să fie prudentă și să aleagă bine.

- Și de aia vrea... M. să te ia de soție? Pentru puterile tale? o întreabă.

- Nuuuuu! Pentru frumusețea și dragălașenia ei, dar mai ales pentru firea ei dulce! strecoară ipocrit Moț.

Selena nu răspunde și se mulțumește să ridice din umeri. Adevărat e că-i tare frumoasă micuța prințesă care pășește pe buza prăpastiei umede, neluând în seamă ploaia și amețeala. Desigur, cam pretențioasă, dar cine n-ar fi, dacă ar avea ochi ca ai ei? Artur o soarbe din priviri, gata să-i treacă cu vederea toate defectele de pe pământ pentru un singur surâs. De altfel, numai la așa ceva speră, căci tot restul i se pare imposibil. E prea frumoasă, prea înaltă, prea inteligentă, într-un cuvânt, prea prințesă, pentru a fi interesată de un omuleț ca el. O știe prea bine, și, cu toate acestea, o forță lăuntrică, venind probabil chiar din inimă, îl îndeamnă neobosit să se arate, să se dăruiască. Ca o floare care așteaptă ploaia până la moarte.

- Nu voi fi niciodată a lui! strigă Selena, ca un tunet pe un cer fără nori.

Artur se crede vizat, desigur. Pleacă deci capul, copleșit de veste. Selena surâde ușurel.

- Vorbeam de M. Blestematul, firește, spune, mai zglobie ca niciodată.

Artur își mai revine un pic. Tare i-ar plăcea să-i vorbească fără teamă, să-i spună tot ce crede și ce simte, să-i pună cele o mie și una de întrebări care îi ard buzele. În cele din urmă, de-atâta tăcere, una dintre ele tot îi scapă.

- Când va trebui să-ți alegi... soțul, cum ai să-i deosebești pe cei care te cer de soție pentru puterea ta de cei care te iubesc... cu adevărat?

E atâta sinceritate în glasul lui, încât nici măcar o prințesă atât de frumoasă și de pretențioasă nu poate rămâne insensibilă. Și, poate pentru întâia oară, fetița acceptă să-l privească pe Artur tandru, drept în ochi. E o privire dulce și mătăsoasă, ca o bucățică de organza roz, ca o pană, ca primele vorbe ale unui cântec de dragoste. Micuțul nu îndrăznește s-o privească mai mult de trei secunde. Sunt cântece care te îmbată, care te fac să-ți pierzi capul. Iar Artur nu vrea să se dea bătut. Nu pe loc. Selena surâde, iar rușinea băiatului o înveselește.

- E foarte ușor să alegi între ce-i veritabil și ce-i fals, să știi dacă un pretendent e sincer ori doar atras de momeala câștigului și a puterii. Am un test pentru așa ceva.

Selena aruncă momeala și privește cum îi dă Artur roată.

- Ce fel de... ce soi de test? întreabă Artur, gata s-o înghită pe nemestecate.

- Unul de încredere. Cel care pretinde că-și iubește logodnica trebuie să poată avea deplin încredere în ea. Una oarbă, la fel ca în el însuși. În general, asta-i ceva tare greu pentru un bărbat, explică Selena, pișicheră.

Micuțul peștișor a căscat gura și vrea doar să înghită momeala.

- În mine poți avea încredere, Selena, spune Artur, cum nu se poate mai sincer, mușcând din momeală.

Ea se oprește și-l privește o clipă.

- Adevărat? întreabă, ținându-l cu ochii migdalați, la fel de pătrunzători ca ai

șarpelui Kaa.

- Adevărat! Răspunde Artur, cu o sinceritate deconcertantă.

Selena zâmbește iar.

- E o cerere în căsătorie? Întreabă, cu o ușoară urmă de ironie.

Pare o pisicuță, distrându-se pe socoteala peștișorului roșu care înoată înnebunit în borcan. De altfel, Artur e la fel de roșu ca peștișorul.

- Păi... știu eu, încă-s prea tânăr... bâiguie, dar ți-am salvat de câteva ori viața și...

Selena îi taie sec vorba.

- Iubire nu înseamnă să aperi ce nu vrei să pierzi! Iubire înseamnă să-i dai totul celui alt, chiar și viața, fără șovăială, chiar fără să gândești!

Artur e emoționat. Credea că iubirea e ceva mare și puternic, dar cu contururi încă nedefinite. Singurul efect pe care i-l cunoștea era căldura necontrolată care îi străbătea trupul asemenea ciocolatei fierbinți a bunicii și-i făcea inima să bată iute-iute. Trebuia deci să respire mai adânc și, cu cât respira mai adânc, cu atât avea căpșorul mai amețit. Acesta era pentru el efectul iubirii, o licoare dulce, care-l făcea să-și piardă echilibrul. Nu pricepuse că era în joc ceva mult mai important și că putea - Doamne ferește! - să-și piardă viața.

- Ești gata să mori pentru mine? Întreabă, zburdalnic, Selena.

Artur e cam pierdut. Capcana n-are ieșire. Doar un perete neted, care îl lasă să se învâртеască în cerc.

- Păi... dacă doar așa îmi pot dovedi iubirea... da, acceptă, nu prea încântat de turnura pe care ar putea-o lua evenimentele.

Selena se apropie și se învâртеște în jurul lui, ca un șoarece în jurul unui boț de brânză.

- Bine... să vedem dacă spui adevărul. Dă-te înapoi! Artur se gândește câteva clipe. Dacă un pas înainte nu-l angajează cu nimic, cu siguranță că nici unul înapoi nu-l va angaja. Se dă deci ușurel, înapoi, bucurându-se că a trecut prima probă.

- Mai înapoi! poruncește Selena, cu o privire ușor machiavelică.

Artur privește către Moț, care ridică ochii spre cer și oftează. Jocurile surorii lui nu l-au amuzat niciodată. Mai ales acesta, pe care pare să-l știe pe de rost. Artur mai șovăie o clipă, apoi face un pas mare înapoi.

- Mai înapoi! poruncește iar Selena.

Artur privește discret peste umăr. Acolo e prăpastia pe marginea căreia merg de câteva ore. O crevasă uriașă, atât de profundă, că se pierde într-o beznă absolută. Artur pricepe mai bine încercarea, dar trebuie să-și dovedească vitejia, așa că face iar un pas înapoi și ajunge cu călcâiele pe buza prăpastiei. Selena afișează un zâmbet

frumos, dovada satisfacției. Tare docil mai e și peștișorul ăsta, pare că gândește, dar încercarea nu s-a sfârșit. Ți-am cerut să dai înapoi.

- De ce oprești? Nu mai ai încredere?

Artur e cam zăpăcit și nu izbutește să vadă legătura între iubire și încredere, între pasul înapoi și prăpastia care îl așteaptă. Pe nepusă masă, regretă toată vremea aceea în care a dormitat la orele de matematică. Poate că, dacă ar fi avut cunoștințe mai sigure, ar fi putut rezolva ecuația care astăzi i se pare de nerezolvat.

- N-ai încredere în mine? insistă Selena, nespun de bucuroasă că-și poate demonstra justetea teoriei și, implicit, care-s limitele iubirii.

- Ba da! îi răspunde Artur, sigur că am încredere în tine.

- Atunci de ce te oprești? întreabă prințesa, pe cât de sigură de sine, pe atât de provocatoare.

Artur se gândește puțin și găsește răspunsul. Își îndreaptă trupul ușurel, își umflă plămînii micuți și o privește pe Selena drept în ochi.

- Mă opresc... ca să-mi pot lua rămas-bun de la tine! spune solemn.

Chiar dacă Selena continuă să zâmbească, o lucire de spaimă i se citește în priviri. Moț a priceput imediat că bietul Artur, prea cinstit și integru pentru a face jocul pervers al surorii lui, va comite ireparabilul.

- Să nu faci asta! se bâlbâie Moț, prea speriat ca să facă și cea mai mică mișcare spre Artur.

- Adio! spune Artur, mai teatral ca Sarah Bernhardt.

Surâsul Selenei se prăbușește ca un castel din cărți de joc. Ceea ce era doar o glumă devine coșmar. Artur face un pas mare înapoi. Selena la fel.

- Nu! urlă fetița și încremenește. Duce mâinile la ochi, iar Artur dispăre, înghițit de abisul fără fund.

Selena strigă deznădăjduită. A întors spatele prăpastiei, ca să n-o mai vadă. Picioarele n-o mai țin și cade în genunchi, ca pentru rugăciune, din nefericire una foarte tardivă. E sfârșită, cu chipul scăldat în lacrimi, plânge. Abia acum înțelege ce s-a petrecut.

- Ce mai, cu așa test riști să rămâi nemăritată! spune Moț șovăind între mânie și deznădejde.

Dar, în vreme ce Selena își plânge toate lacrimile, cu ochii cufundați în palme, Artur apare în aer, ca și cum ar fi sărit pe ceva. Pare să nu-și poată controla poziția cu adevărat. Dar izbutește să-și ducă degetul la buze, cerându-i lui Moț să păstreze secretul. Odată trecută mirarea, frățiorul intră în joc și-i promite să tacă, iar Artur dispăre iar. Selena n-a văzut nimic, prea ocupată cu propria nefericire.

- E adevărat că, dacă te joci cu focul, în cele din urmă te arzi, spune Moț, mai moralist ca niciodată.

Sora lui scutură din cap, gata să accepte, fără șovăială, toate vinile și acuzațiile care i s-ar aduce. Moț jubilează. Pentru că are și el o dată ocazia de a-și pedepsi puțin sora, nu se abține și sucește cuțitul în rană.

- Cum ai numi tu o prințesă care îl lasă să moară așa pe cel mai devotat dintre pretendenții ei?

- O mică belea, egoistă și pretențioasă! spune Selena, emoționantă în sinceritatea ei. Cum am putut face așa ceva?! Cum am putut fi atât de proastă și de rea în același timp?! Mă cred prințesă și mă port de parcă aș fi cea mai răzgâiată fetiță! Nu-mi merit nici numele, nici rangul! Și nici o pedeapsă nu-mi va putea răscumpăra greșeala!

- Într-adevăr, așa-i! întărește Moț, în timp ce Artur reapare, într-o poziție și mai aiurită.

- Nu mă mână decât orgoliul și cruzimea! plânge cu sughițuri micuța. Nu-l credeam demn de mine, și, de fapt, eu nu eram demnă de el. Capul meu l-a sacrificat, deși inima mea îl alesese.

- Ce spui?! Cum adică? o descoase Moț, profitând de deznădejdea surorii sale.

- De cum l-am văzut, inima a început să-mi bată mai tare, mărturisește Selena între două sughițuri. Era așa dulce, cu ochii căprui și aerul lui pierdut. Drăgălășenia și blândețea îi luminau chipul, iar trupul, subțirel și fragil, era numai noblețe. Fără să știe, călca deja ca un prinț. Se mișca grațios, ușor...

Artur apare iar, într-o postură și mai caraghioasă, contrazicând spusele prințesei, amintind mai curând de o maimuță dezarticulată, supusă testului imponderabilității.

- Era amabil, strălucitor, extraordinar! continuă fetița, fără să pună punct elogiilor aduse iubitului dispărut.

- Încântător? întreabă Artur, făcând un nou salt.

- Cel mai încântător dintre toți prinții pe care i-am cunoscut în Cele Șapte Ținuturi. Fermecător, bătaios... Se oprește brusc. De unde vin, oare, întrebarea ipocrită și vocișoara pe care nici nu îndrăznește s-o recunoască? Se întoarce și vede că Artur apare cu capul în jos, controlându-și tot mai greu poziția.

- Și mai cum? întreabă el în trecere, încântat de atâtea complimente.

Furia pune pe loc stăpânire pe chipul Selenei. E ca un ceainic gata să înceapă să fluiera. Dar se schimonosește nu numai de furie, ci un pic și de rușine; aceea de a-și fi dat pe față, atât de repede, toate sentimentele. Scrâșnește din dinți și nici măcar nu izbutește să-l insulte pe Artur.

- Și... un flecar nesuferit! zbiară în cele din urmă, atât de tare că-l întoarce cu capul în sus.

Băiețelul dispare din nou, iar Selena se apropie de buza prăpastiei, vrând să descopere înșelătoria. Artur sare pe o uriașă pânză de păianjen, aflată mai jos și țesută dintr-o margine într-alta a abisului. Căderea nu presupunea deci nici o primejdie, iar dispariția era pur teatrală. Dar Selena nu apreciază piesa, iar năzdrăvăniile micului Scapin trebuie plătite. Își scoate spada și așteaptă ca Artur să urce iar, ca să-i spună ce crede despre el.

- Ești cel mai mare mincinos pe care l-am cunoscut! îi aruncă, între două lovituri de spadă, pe care Artur abia de le poate evita. Ai să vezi ce înseamnă să te joci cu sentimentele unei prințese!

- Selena, dacă toți cei care te iubesc trebuie să se omoare, ca să-ți dovedească iubirea lor, n-ai să-ți găsești niciodată un soț! răspunde Artur, plin de bun-simț.

- Are dreptate! adaugă Moț, gata mereu să pună paie pe foc.

Selena se întoarce și, dintr-o singură lovitură de spadă, taie cele trei fire de păr rebele din capul lui Moț.

- Tu ești complicele lui încă de la început! Frate denaturat! De altfel, mă întreb pur și simplu dacă mi-esti frate cu adevărat! spune, fără să-i treacă furia.

Cei doi încep să se ciorovăiască, ceea ce pe Artur îl face să râdă din plin; începe chiar să-și controleze salturile și e tot mai stăpân pe el. Pânza rezistă perfect, dar, într-o parte, se zărește un fir care se întinde ușor la fiecare salt. Micile vibrații regulate curg de-a lungul lui și, dacă te amuză să-l urmărești, ajungi, mergând în lungul peretelui, la un soi de peșteră. Acolo firul dispare într-o grotă neagră. Chiar mai neagră decât prăpastia și umil mai îngrijorătoare. Curiozitatea fiind însă mai mare decât frica, nu poți să nu intri un pic în grota umedă, pășind în beznă și urmând firul care trebuie să ducă undeva. După o clipă, în întuneric se disting două siluete. Doi ochi. Roșii. Mustind de sânge.

Asta nu-l împiedică pe Artur să râdă din toată inima. Amenințarea este prea îndepărtată.

- Hai, Selena! Iartă-mă! spune el, săltând din nou. Știam că exista o pânză de păianjen, dar te-am ascultat până la capăt! Pânza asta e chiar steaua mea cea bună!

Selena n-are chef nici de joacă, nici de vorbă. Ar fi mai degrabă amatoare să-i tragă o bătaie bună nerușinatului, ca să-l pedepsească. Dar pedeapsa vine și singură și, în loc de steaua cea bună, puștiul se agață de pânza de păianjen și-și încurcă picioarele în ea. Gata cu piruetele! Vibrația își schimbă tăria, iar noul mesaj fuge în lungul firului, până în grotă. Cei doi ochi roșii care o locuiesc par să aprecieze vestea, iar stăpânul lor începe să înainteze, până iese din beznă.

Cînd n-ai decît doi milimetri, vezi altfel viața, iar ceea ce înainte părea un simpatic păienjenel, e acum un veritabil tanc cu opt picioare, păros ca un mamuțoi. Ținînd seama de zgomotul pe care îl face ori de câte ori pune un picior pe pămînt, se înțelege imediat că n-a venit să-ți facă ghâdi-ghâdi. Păianjenul își întinde gura plină de țepi și lasă bale cam peste tot. Pe limba lui, ăsta-i un surâs. Mandibulele mari se pun în mișcare și înghit firul, pe măsură ce lighioana înaintază.

Capitolul 3

Lui Artur îi vine al naibii de greu să iasă din capcană. Firele sunt acoperite cu o substanță lipicioasă, care nu rezolvă nimic, iar el se încurcă tot mai tare.

- Selenă, m-am încurcat! spune Artur destul de tare pentru ca vocea să i se audă până-n drum.

- Foarte bine, acolo să stai! Să te înveți minte! îi răspunde Selenă, foarte încântată să se răzbune, în sfârșit. Ai tot timpul ca să te gândești la ce-ai făcut!

- Dar n-am făcut nimic! Doar te-am ascultat și am avut ceva noroc. Asta-i tot. N-ai de ce să fii supărată pe mine pentru așa ceva. Și, în definitiv, a fost foarte frumos tot ce ai spus despre mine!

Selenă bate din picior. Se înfurie iar.

- Nu credeam tot ce am spus! se apără.

- Da? Atunci de ce-ai spus-o? Ce, tu spui lucruri pe care nu le crezi mai târziu? replică Moț, mereu gata să bage strâmbe.

- Păi, spun mereu ce gândesc, se bâlbâie Selenă, dar de data asta a fost altfel! Aveam remușcări și mă simțeam vinovată! Așa că am zis ce mi-a venit, ca să-mi ușurez conștiința!

- Ai mințit deci? insistă Moț.

- Nu, eu nu mint niciodată! răspunde Selenă, tot mai hărțuită. Și apoi, știi ceva?! Mă plictisiți amândoi! aruncă în cele din urmă. De acord! Nu-s perfectă! Mulțumiți?

- Da, eu sunt foarte mulțumit, acceptă Moț, încântat de mărturisire.

- Ba eu, deloc, zice Artur, care tocmai a zărit păianjenul. Deși e impresionant, nu dimensiunile și aerul lui îl înnebunesc pe Artur, ci direcția în care se îndreaptă. Bestia vine spre el și, cu siguranță, nu ca să-i dea binețe, ci mai degrabă pentru a-i zice adio.

- De ce te plîngi? întreabă Selenă, aplecându-se spre Artur. Crezi că tu ești perfect?

- Ba din contră, mă simt mic, amenințat și complet lipsit de apărare! Și am o nevoie disperată de ajutor, răspunde Artur, panicat.

- Frumoasă destăinuire. Cam târzie, desigur, dar plăcută auzului, se felicită prințesa.

Păianjenul își continuă înaintarea, înghițind firul care îl duce drept la Artur.

- Selenă! Ajutor! Un păianjen uriaș vine spre mine! țipă Artur înnebunit.

Selenă se uită o clipă la păianjenul chitit să-l crăntăne cu-adevărat.

- E doar o lighioană obișnuită! Da' tu, până nu exagerezi... comentează prințesa, deloc impresionată de monstru.

- Selena?! Ajutor! O să mă hăpăie! urlă băiețelul, cum nu se poate mai înspăimîntat.

Prințesa pune un genunchi în pământ și se apleacă ușor, ca pentru o discuție mai personală.

- Aș fi preferat să mori de rușine, dar nici... hăpăit de un păianjen nu-i rău deloc! spune, cu o undă de umor, singura pe care pare s-o guste. Se ridică iar, îi aruncă un surâs cât toate zilele și-i face semn cu mâna.

- Adio! spune superficial, înainte de a dispărea.

Artur a rămas la cheremul monstrului. Părăsit, împietrit, lichefiat. Într-un cuvînt, deja mort. Păianjenul s-ar linge cu adevărat pe buze, dacă ar avea.

- Selena! Nu mă părăsi, te implor! N-am să mai râd niciodată de tine! Ți-o jur pe Cele Șapte Ținuturi și pe mine însumi! o imploră Artur, dar rugămințile îi rămân fără ecou.

Marginea prăpastiei pe care stătea prințesa e deznădăjduit de goală. Fetița a plecat. De-adevăratelea. Artur e distrus. Pentru că a râs de sentimentele unei prințese, va muri, înghițit de iadul cu opt labe păroase. Degeaba se zbate disperatul, n-ajută la nimic. E chiar mai rău. Fiecare mișcare îl lipește și-l încurcă mai rău și, de-atâta dat din mâini în toate direcțiile, în cele din urmă își pierde puterile. E legat ca o friptură la proțap. Una gustoasă, care va face deliciul crănțănitorului.

- Selena, te implor, fac tot ce vrei tu! zbiară cu ultimul elan al speranței.

Capul prințesei apare brusc, ca un hopa-mitică din cutie. E chiar deasupra lui, cu capul în jos.

- Promiți să nu mai râzi nicicând de Alteța Mea Regală? întreabă prefăcută.

Artur e la capătul puterilor și deloc în stare să negocieze ceva, orice-ar fi.

- Da, ți-o jur! Acum dezleagă-mă repede! o imploră.

Selena nu pare grăbită să-și scoată spada din teacă.

- Da... cine? întreabă cu încetinitorul, ca pentru a prelungi plăcerea de a-l avea la cheremul ei.

- Da, Alteța Voastră! strigă Artur, prea grăbit ca să mai sfârșească.

- Alteța Mea... și mai cum? insistă fetița.

- Da, Alteța Voastră Regală! zbiară Artur atât de tare, încât o ciufulește.

Selena șovăie o clipă, dacă să-l pedepsească și mai mult, pentru noul afront, dar își schimbă părerea și-și potrivește părul cu mâna, plină de grație.

- Deal! acceptă, ridicând bărbia cum numai prințesele știu s-o facă.

Păianjenul e deasupra lor, cu gura, mare și băloasă larg deschisă. Artur vrea să

urle, dar e năucit și din gură nu-i iese nici un sunet. Selena se ridică, face o piruetă și-i trage păianjenului o palmă uriașă. Bestia se oprește brusc, perfect groggy, scutură ușor din cap și constată că maxilarul îi scoate acum un sunet ciudat. Micuța prințesă l-a lovit zdravăn de tot, iar acum se simte ca o mașină cu șuruburile... pierdute. Selena îl privește drept în ochi.

- Nu mânca orice, uriașule, o să-ți faci rău la stomac! spune, cu un aplomb care îl lasă fără glas pe păianjen.

De altfel, nu numai lighioana a rămas mută. Artur stă cu gura căscată și nu-și crede ochilor. Selena tocmai a pus la punct un păianjen. Cu doar câteva ore în urmă, o asemenea imagine i s-ar fi părut dintre cele mai trăsnite, iar mama l-ar fi trimis în pat, cu două aspirine în palmă. Prințesa pocnește din degete înspre Moț, cocoțat pe un bolovan nu prea mare.

- Moț, o prăjitură! poruncește. Moț se scotocește pe loc prin buzunare și scoate o acadea rotundă, un soi de Chupa-Chups, învelită într-o splendidă hârtie ca o petală de trandafir. I-o aruncă surorii lui, care o prinde cu o mână. Cu cealaltă, fetița dă la o parte hârtia, iar acadeaua se face pe loc enormă, ca un airbag sub efectul unui șoc.

- Hai, ține, și-ai să vezi ce bună e! promite Selena, astupând gura monstrului cu uriașa minge roz. Păianjenul încremenește o clipă, ca un copil care se trezește pentru prima oară cu o suzetă. Privește cruciș la bățul care îi iese din gură și nu prea știe ce să facă.

- Hai, hai, e cu zmeură, precizează Selena.

Auzindu-i spusele, păianjenul nu mai șovăie și începe să sugă. Ochii roșii ca sângele îi devin încetișor roz pal, apoi zmeurii, și se alungesc, luând forma migdalelor. Selena îi zâmbeste.

- Ești băiat bun! spune, înainte de a reveni la „oaia” ei, încă legată. Își scoate spada, și-i taie legăturile de la un cap la celălalt. Tu mi-ai salvat viața și eu o salvez pe a ta. Suntem chit, spune fetița, de parcă ar anunța rezultatul unui concurs.

- Ba n-ai salvat nimic, deloc! se revoltă Artur. Încă de la început ai știut că nu riscam nimic! Dar m-ai fiert cât ai putut în suc propriu, doar ca să-ți faci promisiuni!

- Și tu la fel, știai că nu riști nimic! După primul pas dat înapoi, te-ai uitat în spate și ai văzut pânda de păianjen care avea să te împiedice să cazi! Dar domnul a vrut să facă pe șmecherul, și-a căzut în propria capcană! replică Selena, a cărei voce a urcat cu un ton.

- Și doamna... se joacă de-a prințesa de fier, da' plânge ca disperata, de cum își pierde omulețul care nu-i bun de nimic! răspunde Artur, cam enervat.

- Hai, hai, ați fi o pereche grozavă amândoi! glumește Moț. N-o să vă plictisiți

în lungile seri de iarnă!

- Tu să nu te bagi! răspund cei doi în cor.

- Ai avut pretenția că mori pentru mine și, de fapt, doar ți-ai râs de mine. Ești un mincinos și jumătate! adaugă prințesa, înfuriată.

- Și tu, vrei să-ți spun?! Nu ești decât o...

Selena îi taie vorba:

- Ai și uitat de promisiunea pe care abia mi-ai făcut-o?! Artur se strâmbă și se învâрте ca în cușcă. Altă capcană pare să se închidă peste el.

- Ți-am promis la ananghie și... de frică! se apără.

- E totuși o promisiune, da sau nu? insistă Selena.

- Da, acceptă puștiul în cele din urmă, fără să vrea.

- Da... cine? întreabă Selena, dornică să restabilească termenii promisiunii.

Artur oftează din greu.

- Da, Alteța Voastră Regală, răspunde cu nasul în pământ.

- Să fie într-un ceas bun! se bucură fetița, înainte de a încăleca pe laba din față a păianjenului.

- Hai, la drum! le aruncă celor doi acoliți.

Moț saltă din piatră în piatră, și-și ia destul elan, ca să urce pe laba monstrului. S-a lipit de spinarea surorii lui, foarte mulțumit că, în sfârșit, se folosește de un vehicul confortabil. E adevărat însă că și blana deasă animalului îi permite să se instaleze după plac, ca un pașă între perne de mătase.

- Ei, ce faci, vii? îi strigă Moț lui Artur, care încă nu s-a clintit din loc, impresionat de ceea ce vede.

În mai puțin de cinci minute, a trebuit să accepte că era să-l mănânce un păianjen uriaș, apoi că același monstru păros avea să-i servească de cămilă. Și n-a fost nevoie decât de o prințesă bătăușă și de o acadea gonflabilă, pentru a deveni docil ca o budincă. Chiar și Alice, deși obișnuită cu Țara Minunilor, ar fi făcut o criză de nervi.

- Hai, grăbește-te! Am pierdut și așa destulă vreme cu asta! îi amintește Selena. Ori preferi să fugi după noi ca un Milo credincios?!

Deși nu știe cum arată Milo, își închipuie cu ușurință ce fel de animal domestic ar putea fugi docil pe lângă vehicul. Artur își ia inima în dinți, dar expresia se referă, în realitate, mai mult la mâinile cu care se prinde de păroasa labă a păianjenului. Urcă în lungul potoului, care i se pare nesfârșit, se prinde de blană și se așază călare în spatele lui Moț.

- La drum, frumosule! strigă Selena, lovind zdravăn cu călcâiele în coapsele bestiei.

Păianjenul pornește pe buza prăpastiei, ca un iac credincios prin văile Himalayei.

Capitolul 4

- Cum adică, a dispărut?! exclamă mama lui Artur, trântindu-se pe canapeaua din salon. Tatăl se așază și el, punând brațul pe umărul soției. Bunica își frânge degetele, ca o școlăriță cu carnetul plin de note proaste.

- Nu știi de unde să încep, bâiguie, recunoscându-se de pe-acum vinovată.

- Începe cu începutul, sugerează tatăl, fără umor.

Bunica își drege glasul, nu prea la îndemână în fața acestui public restrâns.

- Ei bine, în prima zi era foarte frumos. Oricum, a fost frumos în toate aceste zile. Apa râului era foarte caldă, iar Artur se hotărâse să meargă la pescuit. Am luat deci undițele bunicului și am plecat în aventura care, în realitate, avea să aibă loc în fundul grădinii.

Perechea de spectatori nu se clintește și nu pot fi decât două motive: ori îi captivează aventurile lui Artur la pescuit, ori sunt speriați de cât de rușinos câștigă bunica timp.

- Nici nu vă închipuiți câți pești e în stare să prindă omulețul nostru într-un ceas! Hai, spuneți o cifră! se entuziasmează, dar cei doi n-au chef de joacă.

Se privesc, întrebându-se nu care-i numărul peștilor pe care i-a putut prinde fermecătorul lor fiu, ci mai curând câtă vreme își va mai bate Mami joc de ei.

- Ne-ai putea scuti de pescuit și de alte activități. Mai bine treci direct la ziua când ne-a dispărut fiul! spune tatăl, a cărui răbdare are totuși margini.

Bătrâna doamnă oftează, obosită de timpul pe care încearcă să-l câștige și pe care acum are senzația că-l pierde. I-a dispărut nepoțelul. Și trebuie să accepte dureroasa realitate. Se așază pe marginea unui fotoliu, ca pentru a nu-l deranja, și oftează din toți răunchii.

- În fiecare seară îi povesteam despre Africa, cu ajutorul cărților și al însemnărilor de călătorie ale bunicului. Sunt pline de învățături, dar Archi era și poet, iar istorisirile lui sunt pline de povești și legende, ca aceea a bongomatasalailor și a micuților lor prieteni, minimoșii, explică bunica, cu vocea tremurândă. Nu-i vine ușor să vorbească de soțul dispărut. Timpul n-are nici o putere. Deși au trecut patru ani, i se pare că a fost mai ieri.

- Ce legătură are cu dispariția lui Artur? întreabă sec tatăl, pentru a o trezi din visare.

- Ei bine, lui Archi și lui Artur le plăcea mai ales o istorie, despre minimoși și... Artur era convins nu doar că ei existau, ci și că locuiau în grădină, explică bunica.

Părinții se uită la ea ca vițeei la poarta nouă.

- În grădină? întreabă tatăl, care are nevoie să i se confirme trăsnaia.

Dezolată, bunica face semn cu capul că da. Bărbatul își vine în fire, dar, dat fiind coeficientul lui redus de inteligență, are nevoie de ceva vreme.

- Bine. Să ne imaginăm că în grădină trăiesc minimoși. De ce nu, dar ce legătura ar putea avea ei cu dispariția lui Artur? întreabă, cam pierdut în peisaj.

- Din nefericire, chiar în clipa tortului aniversar, de ziua lui, a venit domnul David. Iar voi știți ce repede înțelege Artur totul, subliniază bunica, mereu dispusă să-și laude nepotul.

- Cine mai e și David ăsta? Și ce treabă are cu prăjitura? se miră tatăl, care începe să piardă firul.

- David e proprietarul. Vrea să-și recupereze casa, dacă noi n-o cumpărăm. Deci Artur a priceput pe loc că aveam probleme financiare. Atunci i s-a năzărit să caute comoara ascunsă de bunicul, explică Mami.

- Ce comoară? întreabă ginerele, iar istoria începe brusc să-l pasioneze.

- Rubine, cred, oferite de bongo-matasalai, pe care Archi le-a ascuns undeva, în grădină.

- În grădină? îngână bărbatul, părând să n-audă decât ce-l interesează.

- Da, dar grădina-i mare, iar Artur voia să dea de minimoși, ca să-i arate ei unde-i comoara, încheie bunica enunțul foarte logic pentru ea.

Tatăl stă o clipă nemișcat, ca un setter în fața vizuinii unui iepure.

- Ai o lopată? întreabă, zâmbind ca un animal de pradă și clipind des.

Aproape că s-a întunecat. Magnifice draperii de un albastru marin brăzdează cerul, ca într-un tablou de Magritte. Mașina părinților toarce stând pe loc, iar farurile aprinse trasează dungi de lumină, care brăzdează grădina. Din vreme în vreme, o sapă iese dintr-o groapă și aruncă afară pământ. O altă lopată, mai puțin iute și mai puțin încărcată, apare și ea, alternativ. Bunica oftează și se așază pe trepte, în fața intrării, privind spre grădina care s-a schimbat. S-ar spune că-i un câmp de luptă. Plină de găuri, de parcă o cârtițiță uriașă ar fi înnebunit, dar iată că sobolul scoate capul orbește. Tocmai și-a rupt lopata. În fine, e chiar tatăl, greu de recunoscut așa, cu chipul mânjit de pământ.

- Cum vrei să reușesc cu uneltele stricate? întreabă, aruncând furios mânerul lopeții.

Soția iese din groapa vecină, ca o adevărată cârtiță.

- Liniștește-te, dragă. Degeaba te enervezi! intervine, străduindu-se să-și controleze limbajul, deși ar face mai bine să-și controleze ținuta. Rochia îi e toată mototolită, iar un umăr îi e sfâșiat.

- Dă-mi săpăliga ta! strigă soțul, aproape smulgându-i unealta din mâini și aruncându-se iar în groapă, ca să-și reia munca și mai înflăcărat.

Bunica e distrusă, grădina la fel. Mami se simte devastată și plină la rîndul ei de găuri, iar, în pofida buneii dispoziții care o caracterizează, simte că o paște o depresie, care stă în umbră, gata să profite de-o slăbiciune sau de-un ghinion, ca un drăcușor care pîndește norii răi.

- La ce bun să regăsim comoara, dacă Artur nu-i aici să se bucure de ea? întreabă Mami, cu ultimele puteri.

Tatăl re apare, mimând instinctul patern.

- Nu te neliniști, Mami, spune. Trebuie că s-a rătăcit, nimic mai mult. Da'mi cunosc eu băiatul, e descurcăreț. Sunt sigur că va găsi drumul. Și, apoi, cum e mîncăcios, va veni, cu siguranță, la cină, adaugă, vrînd s-o liniștească.

- E totuși zece seara, precizează bunica, privind la ceas.

Tatăl ridică nasul și constată că e noapte de-a binelea.

- Da?! Da, e adevărat! spune, foarte uimit să constate cât de repede trece vremea, când cauți o comoară.

- Nu-i grav, o să se ducă direct la culcare, așa economisim o masă! glumește. Pe jumătate.

- François! se indignează mama.

- Ei și tu! Glumeam! Se apără tatăl. Cum e proverbul: Mănîncă în vis.

Soția lui mai bombăne un pic, din principiu.

- De altfel, că veni vorba ... pentru că nu mi-e somn, stomacul îmi cam chiorăie, spune domnul, bătînd apropoul cam pe față.

- A mai rămas ceva din tortul micuțului, propune bunica.

- Perfect! se bucură tatăl. Și apoi, cum n-am venit să profităm, o să ne putem retrage.

- François?! se plînge iar mama, al cărei vocabular pare limitat doar la acest cuvînt, pe care îl folosește mereu pe același ton, de vag reproș.

Capitolul 5

- Mor de foame! exclamă Moț.

Mișcările regulate ale păianjenului au trezit iar la viață burtica micului prinț.

- Spune-ne doar când nu ți-e foame, Moț, asta ne va fi mai de folos! răspunde sora lui, tăioasă ca întotdeauna.

- Dar nu-i o crimă să-ți fie foame, după câte știu, nu? N-am mâncat nimic de luni de zile! bombăne micul prinț, ținându-se de pânțele care parcă ar vrea s-o șteargă în căutarea unui trup mai înțeleghător. Și-apoi, sunt în plină perioadă de creștere, asta înseamnă că trebuie să mănânc cât mai mult, nu?

- Ai să crești mai târziu, acum am ajuns! Spune Selenă, tăindu-i scurt macaroana.

În fața lor, în mijlocul tunelului stâncos, e o gaură larg deschisă, un făgaș făcut de fulger. Piatra e sfărâmată, de parcă un monstru antic ar fi mușcat-o furios. Făgașul duce la o prăpastie rece și gelatinoasă. Picăturile de apă cad în ea fără zgomot, atât e de adâncă.

Selenă coboară de pe laba păianjenului și ajunge în fața unui indicator de lemn: „Trecerea interzisă”. Pentru a fi bine înțeles chiar și de cei care nu sunt prea stăpâni pe vocabular, deasupra inscripției, pe indicator, e desenat un cap de mort.

- Aici! spune prințesa, încântată de parcă ar fi găsit un adăpost confortabil.

Moț sughiță, vrând parcă să scape de frică. Artur coboară, la rândul lui, de pe bestie, și se apropie de groapă, să arunce o privire. Dar n-ai ce să arunci, nici măcar o privire.

- N-o fi existând și o intrare mai primitoare? întreabă Moț îngrijorat.

- Asta-i intrarea principală, răspunde prințesa, deloc impresionată de gaura larg căscată. Ținând seama de starea ei jalnică, vă puteți închipui cum trebuie să fie cea de serviciu.

Artur urmărește mișcarea, fără să spună o vorbuliță. Pare indiferent. În ultimele douăzeci și patru de ore a trăit aventuri atât de abracadabrante, că una în plus i se pare acum ceva banal. E definitiv hotărât să nu mai pună întrebări. Și-apoi, cel mai tare și mai tare se temea să-i mărturisească prințesei iubirea lui. Dar a făcut-o și pe asta, și nu-i mai e frică de nimic; și nu pentru că mărturisirea i-ar da aripi, ci pentru că de-acum înainte lot restul e mai ușor, dar și mai puțin savuros.

Prințesa ia păianjenul de bărbie și-l trage spre groapa larg deschisă.

- Hai, uriașule! Fă-ne un fir frumos, pe care să putem coborî, îl roagă drăgălaș,

înainte de a începe să-i facă ghâdi-ghâdi sub bărbie. Păianjenul închide pe jumătate ochii mari și migdalați. Mai are puțin și începe să toarcă. În orice caz, de plăcere încep să-i curgă balele, iar un fir lung îi iese dintre fălci și curge în groapă. Moț nu-i prea încântat de ascensorul improvizat.

- Dacă pe indicator au scris „Trecerea interzisă” și s-au ostenit să deseneze un cap de mort, e sigur că au vrut să ne prevină de ceva, nu?

- E o formulă de bun venit, răspunde răutăcios prințesa.

- Vorbești de o formulă de bun venit, da' prea mulți clienți nu cred că au! replică Moț.

Selena se enervează. E sătulă de vocișoara fonfăită, care face neâncetat comentarii.

- Ai fi preferat „Welcome la Necropolis, la palatele, oastea și temnițele private”?

Răspunsul îi închide pliscul micului cârcotaș.

- Indicatorul vrea să zică „Welcome în iad”, așa că să mă urmeze doar cine are suficient curaj ca să lupte, încheie Selena discuția, înainte de a prinde firul și a începe să lunece în beznă. Iute de tot, zgomotul făcut de picioarele ei care se freacă de fir se depărtează și apoi dispare. Moț se pleacă ușurel deasupra gropii, dar silueta surorii lui nu se mai poate zări.

- Poate că am să păzesc păianjenul, mi-e frică să n-o șteargă, spune, cam laș și fricos.

- Cum vrei, răspunde Artur, sărind pe fir.

Își încrucișează picioarele pe fir, cum a învățat la școală, și se pregătește să coboare.

- Când vă întoarceți, vom putea călători înapoi pe spinarea lui, și vom ajunge mai repede acasă, se simte Moț obligat să lămurească, ca să-și ascundă slăbiciunea.

- Dacă ne mai întoarcem, precizează Artur, foarte lucid.

- Da, desigur. Dacă vă întoarceți, spune și Moț, râzând speriat.

Ideea de a se întoarce singur acasă nu pare să-l încânte. Artur își depărtează ușor picioarele și lunecă iute în lungul firului țesut de păianjen. În câteva clipe dispare și el în bezna de nepătruns. Pe Moț îl trece un fior. N-ar merge nici în ruptul capului pe fir în jos. Își îndreaptă spatele și oftează, gândindu-se că a scăpat de ce era mai rău. Doar că decorul care îl înconjoară nu-i prea încurajator. Pete umede se zăresc pe pereții care fac să răsunе ecoul unor strigăte depărtate, deformate de distanță. Nesfârșite strigăte de durere.

Moț se sucește în loc, încercând să-și apere spatele. Pare să zărească ceva pe zidul din fund. În ciuda fricii care îi chinuie burtica, face câțiva pași într-acolo, să vadă ce-i. Din pricina apei care curge, pe zid strălucesc niște desene. Sunt capete de

mort întovărășite, uneori, de scheletul aferent.

Micuțul se schimonosește. Nimic nu prevestește ceva bun. La baza desenelor, o grămadă de rozători ronțăie carnea câte unui schelet, ca pentru a motiva prezența desenelor. Moț face câțiva pași înapoi și calcă pe un os, care trosnește zgomotos. Prințul sare în sus și-și dă seama că-i înconjurat de sute de oase, ca într-un cimitir în aer liber. Scoate un țipăt de spaimă, care se topește în ecourile înapoiate de pereții grotei. Apoi se duce în fața păianjenului.

- Te iubesc cu-adevărat, dar e mai bine să nu-i las singuri! Fără mine nu fac decât prostii! îi explică monstrului care îl privește, fără să priceapă nimic.

Moț se aruncă pe fir în jos, fără ca măcar să-și încrucișeze picioarele. Face orice, doar să fugă cât mai iute din acest loc al nenorocirilor. „Mai bine iadul decât spaima!” își spune, ca să-și dea curaj, înainte de a dispărea în abisul negru ce înghite lumina. „Acu’, Moț, nu-i cine știe ce lumină, dar prăpastia nu face diferența.”

Tatăl lui Artur e tot în groapa lui. Aproape că a adormit cu lopata în mână, doborât de oboseală. Ritmul mișcărilor nu mai e ca la început. Mare lucru dacă mai vezi din când în când câte-o săpăligă pe jumătate plină, ieșind din groapă și golindu-se neîndemânatic într-o parte.

N-a venit vremea descoperirii, mai ales că, la celălalt capăt al grădinii, cățelul Alfi acoperă, ca un bun soldat, toate gropile. Nu chiar din solidaritate, ci pur și simplu ca să nu-i fie descoperită propria comoară, o duzină impresionantă de oase cu măduvă, pe care le-a pus deoparte cu răbdare, căci e foarte econom.

Soție model, mama iese din casă cu un platou în mâini. A pregătit o carafă de cristal, plină ochi cu gheață, și o farfurioară, în care a pus sferturi de portocală, curățate cu grijă.

- Dragule! murmură ea, înaintând cu greu pe terenul minat.

Luna luminează zadarnic; biata femeie nu vede mare lucru. Ar fi trebuit să-și pună ochelarii, dar cochetăria naturală o face adeseori să nu-i poarte în lume. Faptul o va costa scump, căci nu zărește nici coada câinelui, nici catastrofa care se apropie odată cu el. Pune călcâiul pe coada lui Alfi, care urlă pe nepută masă. Mama zbiară, la rândul ei, răspunzându-i. Iar strigătul e atât de ascuțit, încât își pierde echilibrul, dă un pas înainte, un pas înapoi, în ritmul hârtoapelor, apoi pune un picior în groapă. Totul o apropie de soțul ei.

Carafa se răstoarnă și, cu un surprinzător gest reflex, mama izbutește s-o prindă de toartă. A salvat obiectul, dar nu și conținutul. Soțul primește apa cu gheață drept în cap. Scoate, la rândul său, un urlat neomenesc și începe să lupte împotriva cuburilor de gheață, care se strecoară peste tot, mai ales în cămașă.

Cățelul se strâmbă de circumstanță. Nu-i place apa și, cu atât mai puțin, gheața.

Tatăl începe prin a-și copleși soția cu invective de neânțeles. Probabil că din pricina frigului nu poate articula bine.

- Nu poți să fii atentă?! izbutește să zbiere în cele din urmă.

Biata femeie nu mai știe cum să se scuze. Adună cuburile de gheață pline cu pământ și le pune la loc în carafă, arătându-și astfel bunăvoința.

Bunica iese în pragul ușii, cu alt platou în mâini.

- Cafea foarte caldă, vă tentează? le spune lucrătorilor.

Bărbatul întinde brațele ca să se apere. Perspectiva de a fi împrășcat, după cuburile de gheață, cu cafea fierbinte drept în față nu-l prea tentează.

- Nu mișca! urlă, de parcă bunica ar urma să calce pe-un șarpe. Pune-o jos! Vin eu puțin mai târziu s-o beau, adaugă serios.

Bunica nu prea știe ce să creadă. E conștientă că fiica i s-a măritat cu un excentric, dar probabil că sunt lucruri care încă îi scapă. În orice caz, e prea slăbită ca să se mai contrazică acum cu cineva. Pune deci platoul pe treapta de la ușă și intră iar în casă, fără alt comentariu.

Mama încearcă să-și șteargă soțul cu batistuța fină, din mătase. E ca și cum ai goli cada cu pipeta. Soțul o împinge bombănind și iese din groapă îndreptându-se spre casă. Îl urmează și soția, și Alfi. Cei doi părinți sunt tare caraghioși, așa, cu cățelul coadă după ei, ca un copil în urma caravanei unui circ. Tatăl ajunge la intrare și oftează din greu, ca pentru a se elibera de furie. Cămașa începe ușurel să i se usuce. Nu era, la urma urmelor, decât apă. Face un efort să zîmbească și-și privește soția, care îl ajunge din urmă, cam stângace, fără ochelari. Faptul îl emoționează.

- Iartă-mă, dragă, ți-am vorbit urât din pricina sperieturii, și-mi pare rău, crede-mă, spune sincer.

Scuzele o emoționează profund, și mama își aranjează un pic rochia, ca să fie la înălțimea complimentului.

- Nu-i nimic, e vina mea. Sunt așa de neândemânatică uneori!

- Nu, nu! răspunde soțul, nemaigândindu-se la ce-a fost. Vrei o cafeluță?

- Cu plăcere, răspunde soția, foarte uimită de momentul acesta de intimitate.

Soțul ia o ceșcuță, pune în ea două cuburi de zahăr și puțin lapte. Între timp, ea-și caută ochelarii în numeroasele buzunare ale rochiei. Nici nu zărește păianjenul care tocmai coboară pe fir, la doar câțiva centimetri de obrazul ei. Tatăl se întoarce cu ceșcuța într-o mână și cafetiera în cealaltă și începe să toarne cu multă delicatețe.

- O cafea bună o să ne trezească, spune.

Nu prea crede nici el în vorbele sale.

Femeia și-a găsit, în cele din urmă, ochelarii și și-i pune pe nas. Primul și

singurul lucru pe care îl vede e, desigur, monstruosul păianjen care-și agită labele păroase, la un centimetru de nasul ei. Scoate instantaneu un urlat înspăimântător. Parcă ar fi un babuin căruia i s-a scos o unghie. Stupefiat, soțul face un salt în spate, se împiedică de platou și cade lat cât e de lung. Cafetiera planează în zbor, înainte de a se goli peste el. Strigătul tatălui seamănă cu al unui urangutan căruia i s-a scos un dinte și, chiar dacă strigătele celor doi n-au nimic unul cu celălalt, soții sunt complementari în durere.

Capitolul 5

Strigătul înfiorător, în duet, răsună până în străfundurile Celor Șapte Ținuturi, și chiar mai departe, până la Necropolis.

Selena întoarce capul, de parcă ar putea vedea strigătul care a trecut deformat, sărind din perete în perete. Artur ajunge la capătul firului de păianjen și lunecă în spatele Selenei. Ascultă și el, îngrozit, strigătul neomenesc, care se prelungește la infinit. Nici nu-și închipuie că ar putea veni de la părinții lui.

- Bun venit în Necropolis, spune prințesa surâzând discret.

- De-așa bun venit îmi vine să fug, constată Artur, pe care îl trec deja sudori reci.

- De data asta „să fug” rimează cu „coșciug”, precizează Selena, fără umor. Va trebui să rămânem împreună, adaugă exact când Moț le cade în cap. Toți trei se prăbușesc zgomotos la pământ. Nu ratezi nimic! bombăne Selena, ridicându-se.

- Îmi pare rău, spune Moț, zâmbind încântat că e iar cu ei.

La rândul lui, Artur se ridică și se șterge de praf. Constată stupefiat că firul păianjenului tocmai a luat-o în sus. Selena l-a văzut și ea, dar pare să găsească o explicație.

- Cum ne vom întoarce, dacă păianjenul nu mai e aici? întreabă Artur cam îngrijorat.

- Dar cine-ți vorbește de întoarcere? răspunde cinic prințesa. Avem o misiune de îndeplinit, și, după ducerea ei la bun sfârșit, o s-avem tot timpul să ne gândim la întoarcere, conchide pe un ton care nu lasă nici o îndoială cu privire la cât e de hotărâtă.

Intră, cu pas hotărât și fruntea sus, într-un nou tunel, fără să se teamă de nimeni și de nimic. Dar noul ei val de interes pentru misiune e cam suspect. N-o fi doar o cale de a evita să gândească prea mult? La sentimentele ei de pildă? Pentru a evita orice tentație, prințesa și-a pus ochelari, aidoma celor care se pun cailor, pentru a-i împiedica să părăsească drumul.

Selena e ca o floricică: se plimbă în armură, de frică să nu dea peste o rază de soare, care s-o facă să se deschidă, într-o mare inflorescență, înainte de a dispărea și de a îngădui nopții s-o ofilească. Dar Artur e prea mic pentru a pricepe așa ceva. Se gândește pur și simplu că, în inima Selenei, misiunea e lucrul cel mai important. Iar el nu-i decât un omuleț care a izbutit să o înduioșeze, într-un moment de scurtă rătăcire.

Drumul pe care o apucă duce iute la altul, lat cât strada mare. Cei trei eroi sunt mai discreți și mai tăcuți, căci strada, tăiată chiar în stâncă, nu-i nici pe departe pustie. Pe ea trec săteni sosiți din Cele Șapte Ținuturi, ca să-și ofere bunurile, gamuli ducând în cârcă plăci de metal tăiate cu grijă, vânzători care-și desfac recolta.

Selena intră în mulțimea ce o duce spre piața mare din Necropolis. Artur e uluit la vederea atâtor oameni și culori. Nici când n-ar fi bănuț existența atâtor viețuitoare doar la doar câțiva metri sub pământ. Și n-au nici o legătură cu sătucul și supermarketul pe care îi place să le viziteze.

Aici e cea mai importantă piață, placa turnantă a tuturor negustoriilor și a traficurilor. Nu-i un loc unde să vii fără armă, iar Selena ține permanent o mână pe mânerul spadei. Mercenari de toate soiurile străbat în lung și-n lat piața, gata să-și vândă serviciile. Vânzători grăbiți își fură unul altuia ultimele locuri libere. Câțiva șmecherași au instalat, în mijlocul aleii, mese de joc, unde se poate miza orice. De la perechea de coacăze, la cea de gamuli. Nu poți ști ce câștigi, dar îți pierzi cu siguranță sănătatea. Baruri minuscule au fost amenajate în ocnițe, deasupra standurilor, în interstițiile stâncilor. Sunt baruri cu două locuri, cu trei cele mai mari. Jack-fire pare să fie băutura națională.

Artur nu știe unde să privească mai întâi. L-a impresionat, mai ales, amestecul de negustori veseli și cârciumi rău famate. Surprinzător, coabitarea pare să funcționeze totuși. Motivul e simplu: sezi¹. La o înălțime rezonabilă, deasupra fiecărui colț de stradă, e câte o gheretă micuță, din care un seid supraveghează nostima hărmălaie. Supravegherea e totală și continuă. Domnește calmul, căci M. Blestematul a instaurat domnia terorii. Dezvoltarea pieței din Necropolis a fost primul lucru de care s-a ocupat Maltazar, când a pus mâna pe putere.

Prințul tenebrelor se îmbogățise străbătând în lung și în lat Cele Șapte Ținuturi, cu hoardele lui de seizi, pe care le învățase să jefuiască și să fure, fiecare pe socoteala sa. Dar nu ajungea doar să jefuiești și să furi. Știa că o mare parte din bogății erau ascunse, îngropate și chiar înghițite. De cum se răspîndea zvonul unui atac, oamenii le piteau. Nu pe toate, firește. Căci stăpânul s-ar fi enervat, dacă n-ar fi dat de nimic. Maltazar nu prea omora oameni, dar nu din bunătate. Mila lui era pur comercială.

- O făptură care moare înseamnă un client pierdut, un muncitor mai puțin printre cei care îmi construiesc palatul, îi plăcea să zică.

Cea mai bună cale de a subtiliza supușilor bogățiile pe care nu izbutea să le fure era să-i oblige să le cheltuiască. Dorința de câștig, de bogăție, pofta de a avea...

¹ În original *seide* care provine de la numele propriu Zayd, personaj în tragedia voltairiană *Mohamed* (1741); adept fanatic al unor doctrine, persoană care execută orbește ordinele și dorințele unui stăpân, ale unui șef.

Maltazar a pus să se sape în stâncă sute de galerii, unde a instalat standuri cu prețuri avantajoase. Căci avea, firește, un pronunțat simț comercial. Așa s-a născut piața din Necropolis. Acum era enormă, și-l îmbogățea pe Maltazar, care încasa un comision pentru fiecare obiect vândut ori cumpărat, oricât de mic.

Prudenți și curioși, prietenii noștri înaintează prin veselul viespar. Prudenți, din pricina seizilor postați deasupra capetelor lor la fiecare răscruce. Curioși, pentru că văd ființe păroase, a căror existență Artur nici măcar n-o bănuise, ca grupul ciudat de animale cu ochii holbați, care își țin urechile, ca să nu calce pe ele.

- Aștia ce-or mai fi? întreabă Artur, foarte intrigat.

- Sunt balonghiri din Al Treilea Ținut. Vin să se tundă, explică Moț.

- Cum adică, să se tundă? întreabă Artur, tot mai intrigat.

- Blana le e foarte apreciată, așa că o vând la piață. Le crește de două ori pe an. Așa își câștigă existența. În restul timpului, doar dorm, povestește Moț.

- Și de ce au urechi așa de mari? întreabă Artur îngrijorat.

- Balonghirii nu omoară animale, așa că n-au cuverturi din blană, cu care să se acopere în iernile friguroase care se abat asupra ținutului lor. De aceea, părinții își trag copiii de urechi încă de mici, pentru ca ele să se lungească, iar ei să se poată înveli cu ele pe timpul iernii. Asta-i tradiția, de mii de luni.

I ui Artur nu-i vine să-și creadă urechilor. Ca orice copil de vârsta lui, care încă se mai teme să nu fie tras de urechi, nu și-ar fi putut închipui niciodată că ele pot ține de cald la vreme de iarnă. Ocupat să privească un copil balonghir cum se lasă tras de urechi, Artur intră, încele din urmă, într-un stâlp. Mai bine zis, în doi. Ridicând privirile, descoperă că stâlpii sunt niște picioare care poartă o ființă filiformă. Ai zice că-i o lăcustă cu picioare de flamingo roz.

- E un asparghet, precizează Moț încetișor. Sunt ființe mari și susceptibile.

- Mai ales nu te obosi să te scuzi, băiețuș! spune asparghetul, aplecându-se asupra lui Artur.

Plăcile verzi ca bomboanele, de pe chipul lui, alcătuiesc o mască. Abia de i se văd ochișorii albaștri, pe care a avut grijă să-i ascundă sub niște ochelari luați de la chilipiruri.

- Scuză-mă! Nu te-am văzut, răspunde politicos Artur, cu capul sus.

- Și totuși nu-s transparent, replică asparghetul, cu glas liniștit și burghez. Nu numai că trebuie să mă aplec ziuca întreagă, ca să mă pot strecura prin acest loc în pregătit pentru cei de talia mea, dar mai trebuie să suport și afronturile aduse persoanei mele.

- Te înțeleg, spune amabil Artur. Înainte eram și eu mare. Știi ce-i aia.

Asparghetul îl privește fără să înțeleagă.

- Nu te mulțumești doar să mă lovești, ai hotărât să și râzi de mine? îl întreabă făptura, hotărât susceptibilă.

- Nu, nu, deloc! Voiam să spun doar că înainte aveam un metru și treizeci, iar acum, doar doi milimetri, se încurcă Artur. Voiam să spun că... nu-i ușor să fii mare, în lumea celor mici, dar... nici să fii mic în lumea celor mari.

Animalul nu știe nici ce să creadă, nici ce să răspundă. Privește o clipă la ciudatul băiețel cu picioare scurte.

- Te-am scuzat! spune în cele din urmă, ca să încheie discuția, înainte de a sări peste câteva standuri și a ajunge pe o altă alee.

- Ți-am spus doar, zice Moț, sunt supersusceptibili!

Artur se uită cum dispare asparghetul din câteva salturi. Nici nu-și revine bine din emoție, că întâlnește alt grup, la fel de ciudat. Sunt animale mari, cu blană, rotunde ca baloanele, cu un căpșor mititel de jder, și o duzină de labe în continuă mișcare.

- Țștia sunt balonbotoși. Trăiesc în pădurea din Al Cincilea Ținut, precizează Moț, înainte de a-și continua lămuririle. Sunt specialiști în șlefuirea perlelor. Le duci o perlă în stare proastă, ei o înghit și, peste șase luni, ți-o aduc mai frumoasă ca niciodată.

Nici nu și-a sfârșit Moț descrierea, că un balonbotos vine să-i ilustreze spusele. Dihania se apropie de un stand săpat în piatră. Îl primește un cașaflot. Cașafloții sunt singurii care au voie să facă negustorie în Necropolis. Orice vânzare sau cumpărare trebuie intermediată de ei. Însuși Maltazar a acordat privilegiul tribului venit din Al Șaselea Ținut. Legenda spune că șeful lor, Cacarant, i-ar fi salvat viața lui M. Blestematul, împrumutându-i bani, ca să-și poată reface chipul. Recunoscător, suveranul l-a recompensat astfel. De luni de zile cașafloții se îmbogățesc în Necropolis.

Balonbotosul îi întinde o labă vânzătorului, care îl servește fără prea mare chef. Dar politețea, aici și orișunde, e întotdeauna mama comerțului. După ce schimbă câteva cuvinte, pe care nici Artur, nici Moț nu par să le priceapă, balonbotosul începe să se contorsioneze, lovit parcă de o violentă durere de burtă. Lui Artur îi pare rău de el și se strâmbă de parcă i-ar împărtăși chinurile.

Chipul balonbotosului își schimbă de mai multe ori culoarea, înainte de a se face verde-deschis, trezind mila. Apoi se scutură și scoate din gură o perlă minunată, care cade într-un etui din bumbac negru. Cașaflotul o ia cu penseta, iar balonbotosul își recapătă culoarea sortată cu tenul lui. Cașaflotul cercetează perla. E sublimă și strălucește peste poate. Cumpărătorul acceptă marfa, făcând un mic semn cu capul. Vânzătorul îi surâde fermecător, și astfel avem ocazia să vedem că n-are dinți.

Reâncepe să se contorsioneze în toate direcțiile, în vederea unei noi livrări. Artur e stupefiat de tranzacție, de altfel curentă pe aleile din Necropolis. Dar un strigăt de bucurie îl trezește din visare. Moț a observat un vânzător de belicoarne. Băiețașul tropăie de bucurie și schițează câțiva pași de dans, pentru a mulțumi cerului.

- Ce-ai pățit? se îngrijorează Artur, văzându-i dansul ciudat, care seamănă cu mișcările dezordonate făcute când calci pe un cui. Salivând deja de plăcere, Moț își ia prietenul pe după umeri.

- Sunt belicoarne cu sirop! Nimic nu-i mai bun în toate Cele Șapte Ținuturi decât belicoarnele cu sirop! explică Moț, lingându-se pe buze.

- Și ce-s belicoarnele? întreabă Artur, care nu prea se încrede în gusturile culinare ale prietenului său.

- Sunt biscuiți din pastă de flori amestecată cu lapte de gamul și cu ouă, pudrați cu alune măcinate, peste care se toarnă un sirop delicios preparat din apă de roze, se delectează dinainte Moț, care cunoaște rețeta pe de rost.

Artur e cucerit. Biscuitul pare inofensiv. Seamănă oarecum cu semilunele pe care le face bunica din când în când, după o rețetă adusă din Africa. Moț scoate un bănuț din buzunar și i-l azvârle cașafлотului, care îl prinde din zbor.

- Serviți-vă, înălțimea Voastră, spune ca un perfect negustor ce este.

Moț ia o belicoarnă și-o bagă toată în gură. Scoate un sughiț de plăcere și începe să mestece încetișor, ca să dureze mai mult. Față în față cu plăcerea, Artur nu mai rezistă. Ia o belicoarnă și-i ronțăie un colț, care lucește de atîta sirop. Așteaptă câteva clipe, să nu apară efecte secundare, ca atunci când a băut Jack-fire, dar nu se întîmplă nimic. Siropul i se topește în gură, iar aluatul, ușor îndulcit, îi amintește de untul din migdale. Se lasă în voia plăcerii și continuă să mestece.

- Ei, nu-i cel mai bun lucru pe care l-ai mâncat în viața ta? întreabă Moț, înghițind a patra belicoarnă.

Artur trebuie să admită că-i bună și că o crănțane cu plăcere.

- Nu-i așa că-s proaspete? întreabă negustorul zâmbind, căci știe deja răspunsul.

Cei doi tovarăși scutură energic din cap, findcă au gura plină cu sirop.

- Am făcut apa de roze cu rouă de azi-dimineață, iar ouăle le-am cules abia acum o oră, precizează bunul patiser, mândru de prăjitura lui.

Artur se oprește brusc, cu gura căscată. Un amănunt îl contrariază. În lumea lui, ouăle sunt ouate, găsite, furate chiar, dar niciodată culese.

- Ce ouă-s astea? întreabă politicos, strâmbîndu-se dinainte, căci se așteaptă la ce-i mai rău. Vânzătorul râde de naivitatea clientului.

- Doar un soi de ouă sunt bune pentru belicoarnele veritabile, demne de

numele lor. Ouăle de omidă, luate direct de sub mamă, zice negustorul, aproape supărat că a fost luat drept un vulgar traficant.

De altfel, e foarte mândru să arate cu degetul placa oficială care îl desemnează drept unul dintre cei mai buni producători de belicoarne ai anului.

În loc de orice răspuns, Artur îi scuipă drept în față tot ce mai are în gură. Vânzătorul stă o clipă neclintit, uimit de jignirea pe care i-a adus-o involuntar omulețul

- Scuzați-mă, dar nu suport ouăle de omidă și de libelulă, explică Artur, rușinat.

Au s-o sfeclească. Moț simte asta și profită de ultimele clipe de uimire, ca să înghită o duzină de prăjiturile, cu o viteză demnă de Cartea Recordurilor. Cașafлотul și-a venit în fire. Respiră adânc și începe să zbiere:

- Gărzi, la mine!

La aceste simple vorbe, pe stradă se produce panică. Toată lumea se agită și zbiară în toate limbile. Ai spune că sunt strigătele unor copii blocați într-un tren fantomă.

Capitolul 7

Deodată, o mână se lasă pe umărul lui Artur și-l trage violent înapoi.

- Pe aici, șoptește Selena, trăgându-l de mână.

Moț mai ia câteva belicoarne și își ajunge prietenii din urmă, semănând prăjituri peste tot. Cei trei eroi își deschid drum prin panica generală și se aruncă într-o dugheană, ca să evite patrula de seizi care urcă strada în pas de curse. Artur își trage sufletul.

- Parcă spusesem că stăm împreună, nu? îi dăscălește Selenia, plictisită că trebuie să poarte de grijă unor iresponsabili.

- Iartă-mă, dar deodată se adunase atîta lume acolo, o lămurește Artur.

- Cu cât va fi mai multă lume, cu atît vom avea șanse mai mari să fim observați. Trebuie să fim discreți! insistă fetița.

Alt cașafloț, mai zâmbăreț decât ceilalți, se apleacă asupra lor.

- Poți fi discret și totuși elegant? întreabă cât se poate de mios. Veniți să aruncați o privire noii mele colecții. O desfătare pentru ochi!

Vînzătorul s-a prins: nici o prințesă din lume n-ar refuza asemenea invitație.

Între timp, ceva mai departe, vînzătorul de belicoarne îi descrie, cu gesturi mari și prea puțin măgulitoare, pe cei doi hoți profesioniști, care l-au luat cu asalt. Șeful seizilor ascultă atent. Înțelege pe loc că e vorba tot de fugarii care i-au scăpat Întunericitului, în Jaimabar-club. Asemenea vești se răspîndesc iute prin Necropolis, căci doar arareori se aventurează locuitori din Întâiul Ținut în zonele interzise și chiar mai arareori se pune Întunericitul în asemenea situații ridicole. Șeful seizilor se întoarce spre oamenii lui.

- Scotociți prin toate dughenele, nu pot fi prea departe! poruncește.

Din fericire pentru cei trei eroi, trupele o iau în direcție greșită. Șeful îl ia de guler pe ultimul ostaș.

- Du-te să anunți palatul.

Soldatul ia mai întîi poziția de atac, apoi demarează ca un iepure. Selena îl vede fugind prin fața dughenei, mai iute ca o rachetă.

- Cel puțin acum știm unde-i palatul, comentează prințesa, care nu-și pierde niciodată firea. Aruncă o monedă negustorului și-și ascunde chipul sub gluga noului ei mantou din blană de balonghir. Artur și Moț fac la fel. Ai zice că-s trei pinguini deghizați în eschimoși.

- Să le purtați sănătoși! le urează surzător negustorul, privindu-i plecând.

Camuflajul pare eficace, nimeni nu-i recunoaște în blănurile pestrițe.

- Ai fi putut cel puțin să alegi ceva mai ușor, mor deja de cald! se plânge Moț, înotând în blana prea mare pentru el. Trebuie să ne oprim să bem ceva, sugerează.

- Ți-e cald, ți-e foame, ți-e sete! când ai să încetezi să te mai plângi în fiecare clipă?! întreabă prințesa, destul de nedumerită.

În loc de orice răspuns, Moț începe să bombăne. Selena grăbește pasul, de frică să nu piardă urma seidului. Strada se lărgeste ușor, apoi dă într-o piață enormă, amenajată într-o grotă al cărui tavan nici măcar nu se zărește. Selena se oprește în marginea cercului monumental, unde foșgăie mii de gură-cască.

- Piața din Necropolis, șuşoteşte ea, impresionată de dimensiuni. Îi fusese descrisă de multe ori, dar tot ce-şi închipuise nu atinge realitatea. Piața e înţesată de lume, iar mulţimea e ca marea agitată. Parcă am fi la Mecca în zide rugăciune. Doar că aici se vinde, se cumpără, se schimbă, se discută, se ţipă, se aleargă, se jură... Prin comparație, Wall Street e un salon de ceai pentru pensionari. Artur stă cu gura căscată în fața spectacolului neîntrerupt. O pereche de ochi nu-i ajung ca să înregistreze baletul de nedescris. Totul îi amintește de enorma găleată în care bunicul păstra sute de viermișori pentru pescuit. Dar spectacolul de azi e oricum mai colorat și, în special, mai zgomotos. Abia dacă se înțeleg, iar Selena se vede obligată să urle.

- Nu-l mai văd, mărturisește, oarecum contrariată, vorbind de seid.

Nici nu-i de mirare că l-a pierdut din vedere în nemărginita hărmălaie.

- De ce nu întrebăm, pur și simplu, care-i drumul spre palat? Oamenii de aici trebuie să-l știe, nu? întreabă naiv Artur.

- Aici totul se vinde. Și cel mai bine se vând informațiile. Întreabă de palat, și vei fi denunțat într-un minut, explică Selena, bine informată.

Artur privește în jurul lui și constată că, efectiv, nimeni nu prezintă încredere. Toți au ochii holbați, maxilarele pline de dinți, blănurile prea lungi și labele prea numeroase. Ca să nu mai vorbim de panoplia de arme pe care o poartă fiecare la centură. Un adevărat western. Cei trei eroi, de astă dată înghesuți unul într-altul, privesc mulțimea compactă, căutând un indiciu pentru drumul spre palat. De cealaltă parte a pieței e o fațadă monumentală, cioplită pe toate părțile cu chipuri tare ciudate. S-ar spune că mai curând e intrarea în muzeul ororilor decât în palatul prezidențial, dar, cunoscând personalitatea lui M. Blestematul, Selena crede că-s pe drumul cel bun. Trecerea prin mulțimea mai compactă decât o budincă le ia vreo douăzeci de minute... Ajung, în sfârșit, chiar la fațadă.

- Crezi că-i aici? șuşoti Moț. Mi se pare foarte sordid pentru un palat!

- Ținând seama de numărul gărzilor din fața porților, m-ar mira să fie intrarea

unui grajd, spune Selena, mai perspicace decât fratele ei.

Efectiv, în fața porților impunătoare, cu trei încuietori, stau trei rânduri compacte de seizi, gata să tragă înm țeapă pe oricine ar îndrăzni să se apropie, chiar pentru a întreba numai de-un drum.

- S-o luăm mai curând pe la intrarea artiștilor, propune Selena.

- Bună idee! răspund în cor ceilalți doi, nu prea dispuși să atace cele două rânduri de seizi.

Brusc, mulțimea se deschide, lăsând să treacă un convoi.

- Loc! Faceți loc! strigă seidul burtos din fruntea convoiului alcătuit din vreo douăsprezece cărucioare pline cu fructe, insecte la grătar și alte bucate la fel de alese. Toate sunt trase de gamuli, cam nervoși în mijlocul mulțimii. Selena se apropie să vadă mai bine convoiul.

- Ce-i asta, îl întreabă, făcând pe indiferenta, pe un străin cu ochii ieșiți din orbite.

- E masa stăpânului. A cincea pe ziua de azi! precizează străinul, mai slab ca o rămurică.

- Și câte sunt cu toatele? întreabă Moț, deja invidios.

- Opt, câte degete are la mâini, răspunde bătrânul înfometat, privind cum trece convoiul.

- Și o să mănânce toate astea? se îngrijorează Artur.

- Asta s-o crezi tu! Abia de ciugulește ceva. O insectă la grătar ici, alta colo, și gata. Restul se aruncă în puțul cu ofrande. Când mă gândesc că doar cu o singură masă ca asta mi-aș putea hrăni poporul luni de zile! spune bătrânul, prea slăbit ca să se vaite mai abitir.

Oftează deznădăjduit și pleacă, dezgustat de atâta risipă.

- De ce nu dă de pomană mâncarea care nu-i trebuie, decât s-o arunce în puț? se indignează Artur.

- M. Blestematul e Răul în persoană. Bucuria lui sunt suferințele provocate altora. Nimic nu-i place mai mult decât un popor înfometat, care regretă că trăiește, îl lămurește Selena, strângând din dinți.

- Și totuși era de-ai voștri, la început, nu? întreabă Artur.

- Asta cine ți-a mai spus-o?! exclamă prințesa, vizibil stânjenită de întrebare.

- Moț mi-a zis că a fost alungat din ținuturile voastre cu multă vreme în urmă, răspunde băiețelul.

Selena îi aruncă o privire feroasă fratelui ei, dar Moț o evită, privind într-altă parte.

- Ce nebunie mai sunt și toate brizbizurile astea de pe fațada palatului! spune

micul prinț, încercând să schimbe vorba.

Selena preferă să nu-i răspundă.

- Ce s-a întâmplat? De ce a fost alungat? întreabă Artur, fără prea multă curiozitate. Doar așa, ca să mai afle câte ceva despre minimoși.

- E o poveste lungă, pe care am să ți-o spun altă dată. Poate! Până atunci, avem altele de făcut. Veniți cu mine!

Selena o ia prin mulțime, paralel cu convoiul.

Cu toți cei opt ochi ai săi larg deschiși, un sil mic privește cum trece mâncarea. Mânat de foame, întinde nevinovat mâna spre un fruct. Dar un bici îl lovește nemilos peste degete, chemându-l la ordine. Pe loc, părinții micuțului îl ascund în blana lor deasă. Un seid vine în fața tatălui sil, cu biciul în mână.

- Mâncarea stăpânului nu trebuie atinsă, îi atrage atenția, amabil ca o mașinărie. Silul își arată dinții, patruzeci și opt de lame mai ascuțite ca briciul. Un nou gest contra fiului său va fi, desigur, prost primit. Seidul înghite în sec privind gaterul montat pe maxilarele silului.

- De astă dată nu-i nimic, acceptă el, prea deștept ca să mai riște.

Lângă palat e o grotă săpată chiar în stâncă. E probabil rodul muncii a sute de insecte. În fundul ei, se află o poartă grea, modest împodobită. La sosirea convoiului, ușile acesteia se deschid automat. Cortegiul înaintează încet, cărucior după cărucior, spre inima stâncii. Oamenii se țin departe de intrarea tainică; nimeni nu îndrăznește să se aventureze în spatele ei. Nimeni, cu excepția celor trei eroi, gata mereu să înceapă o nouă aventură. Selena s-a ascuns în spatele unui bolovan și privește poarta, care se închide încet, în urma ultimului cărucior. Își aruncă haina de blană și se pregătește să sară.

- Drumurile noastre se despart aici, Artur! spune prințesa, înainte de a se arunca asupra porții.

- Nici vorbă! îi răspunde vajnicul Artur, năpustindu-se în urma prințesei lui.

Dar îl așteaptă o spadă, care îi țintuiește gâtul cu vârful. Selena a scos spada din teacă mai iute ca fulgerul și-și ține alesul la distanță.

- Am ceva de rezolvat singură, spune cu gravitate Selena.

- Și eu ce fac? întreabă puștiul, pradă unei emoții care îi urcă un nod în gât.

- Tu cauți comoara și-ți salvezi casa. Eu îl găsesc pe M. Blestematul și încerc s-o salvez pe-a mea. Selena vorbește calm, ca oamenii hotărâți, pe care nimic nu i poate opri. Dacă izbutesc, ne întâlnim chiar aici, peste o oră, precizează.

- Și dacă nu? întreabă Artur, deja trist la gândul unui asemenea deznodământ.

Selena oftează din greu. S-a gândit de multe ori la această eventualitate. Știe prea bine că șansele îi sunt aproape egale cu zero în fața lui M. Blestematul și a

puterilor lui nesfârșite. Are, probabil, o șansă la o mie să izbutească, dar Selena e o adevărată prințesă cu sânge albastru, fiica regelui Sifrat de Matadoy, al cincisprezecelea care poartă acest nume, iar ea va fi curând a șaisprezecea. Nu poate deci să nu-și încerce norocul. Privește lung în ochii lui Artur și se apropie ușurel de el, continuând însă să-i țintuiască gâtul cu spada.

- Dacă nu izbutesc... să fii un rege bun, spune simplu, cu un calm pe care băiețelul nu i-l cunoștea, de parcă ar fi deschis o porțiță în inima ei de ostaș.

Selena îl ia de gât și-l sărută dulce pe buze.

Timpul își oprește zborul. Albinele desenează inimi din fire de miere pe un cer din care plouă cu margarete care fredonează. Norii se iau de mâini și formează o horă în jurul lor, iar mii de păsări au alcătuit mari orchestre și inundă cerul cu o melodie dintre cele mai languroase. Niciodată nu s-a simțit Artur atât de bine. I se pare că lunecă pe un tobogan de mătase, mângâiat de un zefir adorabil, care îl leagănă de parcă nimic n-ar mai avea importanță. Respirația Selenei e mai caldă ca vara, pielea ei, mai dulce ca primăvara.

Ar sta așa, lipit de buzele ei, veacuri la rând, dacă zeii iubirii i-ar îngădui-o, dar Selena face un pas înapoi și rupe vraja. Sărutul n-a durat decât o clipă. Artur e încă groggy. Niciodată nu i s-a părut clipa mai scurtă. Nici o altă clipă nu mai avusese până atunci gustul parfumat al veșniciei. E pe cât de uimit, pe atât de buimac. Nu știe ce să zică. Selena îi zâmbește galeș. Privirea ei are o dulceață nouă.

- Acum, că ai toate puterile mele... poartă-te cum se cuvine, îi spune, înainte de a dispărea în cei câțiva cetimetri care despart cele două uși.

- Dar... așteaptă... trebuie să... bâiguie Artur, fugind spre ușile care se închid iute.

Și chiar dacă Artur n-are decât doi milimetri, trecerea e acum prea strâmtă pentru ca el să se mai poată strecura. E la pământ. Abia a avut vreme să priceapă ce se întâmpla cu el, că trebuie deja să-și dea seama că așa ceva n-are să se întâmple. Puștiul își pipăie buzele, ca să fie sigur că n-a visat, dar parfumul prințesei e tot acolo și-i învăluie chipul.

Moț iese din ascunzătoare și-l aplaudă.

- Bravo! A fost formidabil! Îl apucă pe Artur de mâini și îl scutură exagerat. Felicitări! E una dintre cele mai frumoase căsătorii la care am asistat!

- Despre ce vorbești? întreabă Artur, cam pierdut.

- Ei bine, despre căsătoria ta, idiotule! Ea te-a sărutat. Deci ești căsătorit și la bine, și la rău, până la viitoarea dinastie. Așa-i la noi! îl lămurește Moț foarte simplu.

- Vrei să spui că... sărutul a fost căsătoria? întreabă Artur, oarecum surprins de asemenea protocol.

- Bineînțeles! confirmă Moț. Una foarte emoționantă! Clară! Concisă! Superbă! comentează ca un cunoscător.

- Puțin cam prea concisă, nu? se vaită Artur, total debusolat de iuțea cu care au decurs festivitățile.

- Nici vorbă! Tu ai totul: mâna și inima ea. Ce mai vrei? replică micul prinț, cu o logică tipică doar minimoșilor.

- În țara mea, adulții își rezervă ceva mai mult timp. Ei învață să se cunoască, se vizitează, își petrec vremea împreună. Apoi discută și, firește, bărbatul face cererea în căsătorie. Sărutul vine abia la sfârșit, când se spune „da” în fața preotului, explică Artur.

- Bla, bla, bla! Ce pierdere de vreme! Mult timp mai aveți de pierdut în viață, dacă faceți atâtea mofturi! Numai capul are nevoie de așa artificii. Inima nu cunoaște decât o vorbă, iar sărutul e cel mai bun chip de-a o spune, comentează Moț.

Artur încearcă să priceapă, dar totul e prea iute pentru el. După un sărut ca acela primit, are nevoie de o întreagă noapte de somn și de câteva aspirine. Ce-ai mai vrea în plus? îl întreabă prietenul lui, văzându-i chipul năuc.

- Păi... nu știu... o mică petrecere, poate? spune Artur, încercând să-și vină în fire.

- Să știi că-i o idee excelentă! spune un glas, prea grav ca să fie al lui Moț.

Cei doi prieteni se întorc și dau nas în nas cu vreo douăzeci de seizi, adunați în spatele înfiorătoarei lor căpetenii, Întunericitul, fiul unic al tot atât de înfiorătorului M. Blestematul. Ori de câte ori Întunericitul zâmbește, bănuiești că va omorî pe cineva, atât e de urât. Nici dacă și-ar spăla de cincisprezece ori pe zi dinții maron, nu s-ar schimba nimic. Întunericitul înaintează spre Artur cu pași rari, de cuceritor.

- Dacă îmi permiteți, am să mă ocup personal de pregătirea unei mici petreceri, spune, fără înconjur. Mesajul e atât de limpede, că l-au înțeles până și seizii, care râd prosteste. A priceput și Artur. Azi, de ziua lui, va fi și petrecerea sa.

Mama lui Artur stă la masa din bucătărie. Se joacă acum cu cele zece lumânărici, care n-au nici tortul, nici pe Artur, ca să strălucească. Zece lumânărici pentru cei zece anișori care l-au văzut pe Artur crescând ca o gănganie nebunatică și drăgălașă. Biata mamă nu se poate opri să nu-și amintească de celelalte aniversări, atât de diferite unele de altele.

Prima, când Artur a fost hipnotizat de lumina care valsa în fața lui.

A doua, când a încercat zadarnic să prindă micile flăcărui care îi lunecau neâncetat printre degete.

A treia, când, din pricina sfielii, a trebuit să sufle de trei ori în lumânărici.

A patra, când a suflat singur în toate deodată. Pentru întâia oară.

A cincea, când a vrut să taie singur tortul, sub privirile vigilente ale tatălui său, speriat să-l vadă manevrând cuțitul prea mare pentru mânuțele lui.

A șasea, cea mai importantă dintre toate, pentru Artur, când bunicul i-a dăruit un cuțit, cu care și-a tăiat mândru tortul. A fost, de altfel, ultima aniversare la care a asistat și bunicul. Biata mamă nu-și poate opri o lacrimă să-i lunece pe obraz. Atâtea fericiri și nenorociri în doar zece ani! Pe lângă cei zece ani care au zburat ca o stea, cele zece ore scurse de la dispariția lui Artur par o veșnicie. Mama caută cu privirea ceva care s-o consoleze și să-i dea o mică speranță.

Dar nu dă decât de propriul soț, tolănit pe canapea, doborât de oboseală. Nu mai are putere nici să sforăie, nici să închidă gura, mare cât o șură. În alte împrejurări, felul cum arată ar face-o să râdă, dar azi o face mai curând să plângă.

Bunica vine și se așază lângă ea, cu batiste de unică folosință.

- E ultimul pachet, spune cu umor, ca să destindă un pic atmosfera.

Fiica își privește mama și zâmbește ușurel. Bătrâna doamnă știe mereu să-și păstreze hazul la greu. A învățat asta de la soțul ei, Archi, pentru care umorul și poezia erau cele mai înalte valori: „Umorel e pentru viață ce-s catedralele pentru religie... tot ce-a inventat omul mai bun“, îi plăcea să glumească. Măcar de-ar fi aici Archi! Ar aduce puțină lumină în viețile lor întunecate. Ar ști să le dea puțin din optimismul care nu-l părăsea niciodată și-l ajutase să scape din marele război ca un matador din coarnele taurului. Bătrâna doamnă strânge drăgălaș mâinile fiicei sale.

- Știi, dragă, poate că n-are nici un sens ce vreau să-ți spun, dar... fiul tău e un băiețel excepțional, spune cu o voce dulce și încurajatoare. Și nu știu de ce, dar sunt sigură că, oriunde s-ar afla, chiar într-o situație neplăcută, se va descurca!

Mama pare ceva mai liniștită la auzul acestor cuvinte, iar cele două femei își strâng mâinile, ca pentru rugăciune.

Va fi nevoie ca mama și bunica să se roage mult, căci, pentru moment, Artur e la zdup. Cu mânuțele prinse de drugii de fier, privește piața plină de lume, unde nu-i nici un suflet milos, care să-i sară în ajutor.

- Las-o baltă! Nimeni nu va risca să ajute un prizonier de-al lui M. Blestematul! spune Moț, ghemuit într-un colț al celulei.

- Măsoară-ți vorbele, Moțișor! Selena a zis că trebuie să fim discreți! îi amintește Artur.

- Discreți? Toată lumea știe că suntem întemnițați, suspină micul prinț, foarte descurajat. Am căzut în mâinile monstrului. Viitorul nostru e stabilit. Doar Selena ne mai poate salva viețile, dacă... Dar să sperăm că și-o va salva pe a ei.

Artur îl privește și trebuie să accepte evidența. Selena e singura lor nădejde.

Capitolul 8

Mica prințesă își cunoaște misiunea, strânge bine spada în mâini și înaintează în labirintul galeriilor deloc primitoare ale palatului regal. Nu mai vede convoiul cu bucate, dar izbutește să urmeze dărele lăsate în tină de roțile din lemn. Merge cu pași ușori din vizuină în vizuină, lăsând mereu să treacă pe lângă ea patrulele seizilor, multe ca broaștele lângă lac.

Pe măsură ce înaintează, culoarele săpate în stâncă au tot mai multe podoabe și se acoperă cu marmură neagră. Flăcările torțelor, care se oglindesc pe suprafața șlefuită, par acum enorme, asemenea blănurilor lungi purtate de Diavolul venit din infern, pentru a-și scuipa flăcările. Selena are inima tare, dar mâinile-i sunt transpirate. Acest iad înghețat n-are nici o ceșcă de ceai. Ei îi plac pădurile cu ierburi înalte, frunzele de toamnă cu care face surf pe dealurile din sat, câmpurile cu maci unde-i atât de plăcut să ațipești. Gândul la toate acestea o face să sufere. Adeseori, când ești la ananghie, îți dai seama ce mare valoare au micile lucruri cotidiene. Trezitul dulce de dimineață, când îți întinzi oscioarele, raza de soare care îți mângâie obrazii, ființa dragă care îți zâmbește. De parcă nefericirea n-ar servi decât la măsuratul fericirii.

O patrulă de seizi o trezește pe Selena din visare și o cheamă la ordine. E tot în palatul mort, din marmură neagră, rece ca gheața. Chiar și soarele pare din marmură, și-i atât de negru, încât pare că se prăbușește. Urmele cărucioarelor s-au șters; piatra, foarte tare, nu poate fi zgâriată. Selena ajunge la o răscruce și știe că-i momentul să ia o hotărâre. Stă o clipă în loc, încercând să se orienteze după instinct. După un semn, poate. Există, oare, în Cele Șapte Ținuturi un înger care s-o ajute puțin, ori trebuie să treacă singură prin încercare? Așteaptă puțin, dar nici un semn divin n-ajunge la ea. Nici măcar o briză ușoară, care să-i arate ce drum trebuie să aleagă.

Selena suspină și scrutează iar cele două tuneluri. În cel din dreapta scânteiază o luminiță vagă și abia de se aude o muzică. Un om normal ar bănuși pe loc capcana și ar lua-o în partea cealaltă. Dar Selena nu-i un om normal. E doar o prințesă credincioasă cauzei sale, gata să riște totul pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit. Strânge și mai tare spada în mâini și o ia la dreapta. La o cotitură, nimerește brusc într-o încăpere uriașă. E podită cu dale de marmură lucioase, iar din tavan atârnă mii de stalactite, picături de apă împietrite în cădere. Un Michelangelo local a avut greaua îndatorire de a ciopli rând pe rând vârfurile stalactitelor. Probabil că a murit

la datorie, căci munca lui pare colosală. Selena înaintează câțiva pași pe marmura netedă ca apa, care pare să absoarbă toate zgomotele. În fundul încăperii, observă cel mai mic dintre cărucioare, uitat de sclavi. E plin cu poame din toate soiurile, singurele pete de culoare în universul cenușiu.

În fața căruciorului, o siluetă filiformă stă cu spatele la prințesă. Pe umerii asimetrici poartă o pelerină lungă, roasă la poale. E greu de spus, de departe, dacă poartă pălărie ori are capul prea mare față de trup. Orice-ar fi, bărbatul descărnăt și monstruos pare venit din cel mai negru coșmar. Stă cu spatele și-și ronțăie fără chef vârfurile unghiilor încovoiate; nu poate fi decât M. Blestematul.

Selena înghite în sec, strânge tare de tot spada, pentru a-și da curaj, și înaintează cu pași molcomi, fără nici un zgomot. Are răzbunarea în vârful spadei. Răzbunarea ei personală, dar și a întregului ei popor, a tuturor semințiilor care locuiesc în Cele Șapte Ținuturi și care cândva au simțit pe pielea lor brațul războinic al regelui invadator. Dar Selena va răzbuna totul și va spăla amintirile bătrânilor, murdărite în anii de sclavie și dezonoare. Țintuindu-și dușmanul cu privirea, fetița înaintează încet, suflând scurt, cu inima gata să-i sară din piept. Brațul i se înalță progresiv în aer. Sus, foarte sus, la înălțimea răzbunării și a pedepsei. În așteptare, spada e la înălțimea vârfului unei stalactite, mult mai lungi decât celelalte. În contact cu ea, lama spadei scoate un zgomot mic, ascuțit. Nu mare lucru, ce mai, dar destul ca să spargă tăcerea lugubră pe care doar vântul înghețat o poate aprecia.

Silueta stă locului, cu un fruct în mână. Selena la fel. Neclintită ca sculpturile care atârnă din tavan. Bărbatul pune delicat fructul jos și oftează prelung și liniștit. E tot cu spatele la Selena. Se pleacă înainte, copleșit parcă de prezența pe care pare să o aștepte.

- Zile întregi mi-am ascuțit spada, pentru ca lama ei să fie perfectă. Aș recunoaște dintr-o mie sunetul pe care îl scoate.

Vocea bărbatului e cavernoasă. Gâtul trebuie să-i fie distrus, căci aerul care trece prin el fluieră ciudat, ca la contactul cu o răzătoare. „Ar trebui să-i spun să refacă tunelurile”, nu se poate împiedica Selena să gândească, dar știe că bărbatul n-are ce face cu sfaturile ei.

- Și cine, oare, în afara ta, Selena, a putut smulge spada din stâncă? Întreabă silueta, înainte de a se răsuci domol. Maltazar își arată, în sfârșit, chipul, lucru foarte regretabil. E un monstru ambulant. Deformat, pe jumătate ciuntit, ros de vreme, cu chipul precum un câmp devastat. Ici și colo, rănilor care îi supurează sunt acoperite de cruste. În privirea acestui bărbat hârșăit se pot citi durerile permanente. Ne-am putea aștepta să nu vedem la el decât foc și pară. Din contră. Ochii lui au tristețea animalelor muribunde, melancolia prinților înfrânți și umilința supraviețuitorilor.

Dar Selenă nu se uită în ochii lui Maltazar, deoarece știe că ei sunt cea mai redutabilă dintre armele lui. Oare câți au căzut în capcana privirii lui amabile și au sfârșit copți precum castanele? Prințesa împunge cu spada înainte, gata să pareze orice lovitură neplăcută. Îl privește pe Maltazar. Nu-i mai nimic de el. Jumătate minimos, jumătate gânănie, pare să fie în deplină stare de putrefacție. Câteva cârpăceli grosolane îi țin încă unite părțile trupului, iar pelerina lungă, ușor transparentă, acoperă restul cum poate ea mai bine. Maxilarele îi sunt ușor întredeschise. E vorba, probabil, de un surâs, dar îți trezește mila.

- Sunt încântat să te revăd, prințesă, spune, încercând să-și îndulcească glasul. Mi-ai lipsit, adaugă, aparent sincer.

Selenă își îndreaptă spatele și își ridică bărbia, ca o fetiță curajoasă.

- Mie nu! spune ea. Și am venit să teucid!

Nici Clint Eastwood n-ar fi mai bine în rol. Îl ținutuește cu privirea pe Maltazar, dispusă la un eventual duel, fără să țină seama de dimensiunile mai mult decât impresionante ale adversarului. David contra lui Goliath, Mowgli contra lui Sheerkhan.

- De ce atâta ură? întreabă Maltazar, pe care ideea înfruntării îl face să râdă.

- Ți-ai trădat poporul și i-ai masacrat pe toți ceilalți, cu excepția celor pe care ți i-ai făcut sclavi. Ești un monstru!

- Nu vorbi de monștri! se înfurie arătarea și chipul i se nverzește brusc. Nu vorbi de ce nu știi! adaugă, înainte de a se mai liniști. De-ai ști ce dureros e să trăiești într-un trup mutilat, n-ai vorbi așa.

- Trupul îți era în perfectă stare când i-ai trădat pe ai tăi! Cerul ți-a trimis pedeapsa! răspunde prințesa, foarte hotărâtă să nu cedeze.

Maltazar hohotește bubuitor, ca tunul când scuipe ghiuleaua.

- Dragă fetiță, dacă istoria ar fi doar așa de simplă, ori dacă măcar aş putea-o uita..., mărturisește suspinând. Erai doar un copil, când am plecat din sat. Pe atunci mi se spunea Maltazar cel Bun, Maltazar Războinicul, cel care veghează și apără, adaugă plângăcios.

E adevărat că, pe atunci, Maltazar era un prinț frumos, puternic și zâmbitor. Era cu trei capete mai înalt ca toți și de aceea prietenii glumeau pe seama lui: „Probabil că părinții au greșit dozele cu lapte de gamul“, spuneau râzând, cu multă simpatie. Iar el zâmbea. Nu că ar fi avut atâta umor, dar știa că asemenea glume erau, în felul lor, niște complimente. Fiindcă toți îi admirau forța și curajul,

La moartea părinților, devorați în Războiul Lăcustelor, în care cele două neamuri s-au înfruntat vreme de mai multe luni, nimeni n-a mai îndrăznit să facă asemenea glume, oricât erau de amuzante. Maltazar a devenit adult, fără ca durerea

să-i mai dispară vreodată din suflet. Credincios principiilor transmise de părinți, era curajos și amabil. I se dezvoltaseră simțul onoarei și patriotismul. Satul era unică i familie, și ar fi luptat până la ultima suflare ca să-l apere.

În vremea Marii Secete, care a durat aproape o mie de ani, s-au văzut nevoiți să caute apă. Chiar dacă minimoșilor nu le plăcea să se ude, ea era necesară culturilor și supraviețuirii micii lor seminții. După cum era de așteptat, Maltazar a cerut îngăduința de conduce expediția. Regele Sifrat de Matradoy, încă tânăr pe atunci, i-a oferit încântat comanda ei. Maltazar era fiul pe care ar fi vrut să-l aibă. Micul prinț Moț, care avea să ajungă într-o zi la fel de bun ca el, avea doar câteva săptămâni, și de aceea regele își puna toate speranțele în Maltazar. Selena luptase ca o leoaică, căci socotise că importanta misiune i se cuvenea. Chiar dacă nu era mai înaltă decât un sâm bure de agrișă, credea că asemenea misiune i se cuvenea doar unei prințese cu sânge albastru. Regele a izbutit cu mare greutate să-i taie elanurile, promițându-i că mai târziu se va putea pune în slujba norodului.

Într-o bună dimineață, Maltazar a părăsit satul, mândru ca un cuceritor, cu pieptul plin de elanuri și îndrăzneți, în aplauzele și fluierăturile de încurajare ale tuturor. Câteva tinere nu s-au putut abține și au vărsat lacrimi, văzând că eroul național pleca în căutarea gloriei. După câteva zile, călătoria a luat altă întorsătură. Seceta lovise toate ținuturile. Supraviețuitorii se uniseră în bande și-și apărau bunurile cu înflăcărare. Maltazar și oamenii lui au trebuit să facă față asalturilor unor lotri care îi atacau zi și noapte, căzând din copaci, sărind din noroi ori venind prin aer, duși de vânturi neașteptate. Convoiul era tot mai mic și, după abia o lună de călătorie, nu mai aveau decât jumătate din cărucioare și o treime din oamenii care le împingeau.

Pe măsură ce înaintau, locurile erau tot mai ostile, înțesate cu jigăanii feroce, de a căror existență nu știuseră nimic până atunci. Codrii erau străbătuți în lung și-n lat de hoarde sângeroase, care nu voiau decât să bea ori să fure, în genere ambele lucruri deodată.

Orice pârau sau izvor pe care îl descopereau era întotdeauna deprimant de sec. Trebuia înaintat mereu. Expediția, mereu înjumătățită, a traversat păduri carnivore, lacuri de noroi uscat cu emanații halucinogene, dar și platouri deșertice și contaminate, ce păreau părăsite chiar și de oameni. Maltazar a îndurat toate suferințele și umilințele fără să clipească. Niciodată nu s-a dezis de misiunea lui și, când, pe un munte aproape de neescaladat, a dat, în sfârșit, de un firicel de apă proaspătă, a răsuflat ușurat. Din nefericire, nu-i mai rămăseseră decât un singur cărucior și patru ostași care să-l apere. Au umplut rezervorul cu vârf și au luat drumul satului. Valoarea apei pe care o duceau cu ei a trezit ura triburilor vecine și

întoarcerea a fost îngrozitoare.

Duse au fost principiile frumoase, regulile de aur, cavalerismul. Maltazar își apăra bunul precum câinele înfometat osul. Era zi de zi mai monstruos, nu șovăia să-i facă bucațele pe toți cei care puteau fi o amenințare și trecuse de la arta apărării la cea a atacului. Era, după spusele lui, cea mai bună cale de a o lua înaintea necazurilor. Un bun atac, iute și sângeros, evita orice ceartă și apărare înverșunată. Pe nesimțite, Maltazar devenea o dihanie turbată, fără limite, orbit de propria misiune. Ultimii lui soldați au murit în cursul unor lupte sângeroase, iar el și-a sfârșit călătoria singur, trăgând cu mâna goală rezervorul cu prețiosul lichid.

A ajuns în sat când se crăpa de ziuă. L-au primit cu aclamații incredibile. O primire rezervată doar adevăraților eroi, celor care merg pe Lună sau salvează neamuri întregi, cu ajutorul vaccinurilor. Ca un salvator ce era, cei mai curajoși l-au purtat pe Maltazar pe brațe prin tot satul. Când a ajuns în fața regelui, i-a spus că și-a dus misiunea la bun sfârșit, și imediat a căzut jos, învins de oboseală.

Selena îl privește acum, când își spune povestea. E foarte interesată, dar nu lasă să i se citească pe chip nici o emoție. Cunoaște puterile acestui vrăjitor, care mânuiește la fel de bine armele și cuvintele.

- Câteva luni mai târziu, bolile și vrăjile care ni s-au făcut în timpul călătoriei au început să-mi... atace trupul, continuă Maltazar cu mare emoție în voce. Urmarea poveștii se anunță a fi dintre cele mai tragice și dureroase. Puțin câte puțin, teama a pus stăpânire pe sat. Se temeau să nu fie contaminați. Cum mă apropiam, toți o luau la goană și aproape nu-mi mai vorbeau. Am sfârșit singur, în bojdeuca mea, rupt de lume, singur cu durerea pe care nimeni nu voia s-o împărtășească. Eu, Maltazar eroul, salvatorul satului, devenisem, în doar câteva luni, Maltazar... Blestematul. până când au hotărât să nu-mi mai pronunțe numele și să mă strige ca pe o literă: M... Blestematul!

Prințul căzut pare distrus de amintirile-i dureroase. Selena îl compătimește preț de câteva secunde. Nu-i stă în fire să-și bată joc de suferința altora, dar are intenția de a restabili cu calm adevărul.

- Versiunea din cărțile de istorie e ușor diferită, își îngăduie să spună.

Maltazar își îndreaptă spatele, intrigat de afirmația ei. E vizibil că n-are habar că mica lui istorie a intrat în cărțile de mare istorie.

- Și... ce spune versiunea oficială? întreabă, cu o urmă de curiozitate.

Cu vocea cea mai neutră, prințesa îi recită tot ce a învățat conștiincios pe băncile școlii. În acea vreme, profesorul ei de istorie fusese Miro, sobolul. Cine altul ar fi putut, mai bine ca el, de la înălțimea vârstei de cincisprezece mii de ani, să-i povestească marea istorie? Selena adora cursurile la care Miro se înflăcăra, retrăia

marile bătălii, vărsa câte o lacrimă, evocând căsătoriile și încoronările pe care avusese onoarea să le organizeze, și apoi, ori de câte ori spunea istoriile marilor invazii, nu se putea împiedica să se urce pe mese, dus de poveste, atacat din toate părțile, luptând singur cu invadatorul. Încheia lecțiile asudat, plecând direct să-și facă binemeritata siestă.

Miro știa pe de rost povestea lui Maltazar, probabil singura pe care o istorisea foarte calm. Cu foarte mare respect.

Maltazar plecase, într-adevăr, ca un erou, bine-cuvântat de rege. Expediția durase câteva luni și fusese, într-adevăr, teribilă. Maltazar, care învățase războiul după metode bazate pe onoare și respect, se văzuse repede obligat să-și revizuiască teoriile. Lumea exterioară, slăbită de secetă, ajunsese un iad unde, ca să supraviețuiești, trebuia să devii diavol. Cu ajutorul numeroaselor istorii sosite din ținuturi îndepărtate, aduse de vânzători ambulanți ori de călători rătăciți, poporul minimos putuse urmări de la distanță decăderea eroului care, obosit de atacuri, începea și el să se pună pe jefuit. Lupta pentru o cauză nobilă, pentru supraviețuirea neamului său, dar jefuia și ucidea, ca să-și atingă scopurile. Contradicția îi stânjenea pe mulți. Căci el fura și omora în numele vieții și al minimoșilor.

Deoarece norodul se simțea trădat, Marele Sfat s-a întrunit și a inițiat o dezbatere, care a durat luni de zile. La sfârșit, toți erau epuizați, dar redactaseră un nou text, intitulat *Marea Carte a Ideilor*. Ea a stat la baza reorganizării începute de rege: o societate mai dreaptă, fundamentată pe respectarea oamenilor și a lucrurilor. În câteva săptămâni, satul a fost altul. Nimic nu se mai tăia ori smulgea, fără analiza consecințelor unui asemenea gest. Nimic nu se mai arunca.

Se întruneau, ca să învețe să recupereze și să refolesească. Aceasta era a treia poruncă. Archi Binefăcătorul pronunțase, cu ani în urmă, o frază care le rămăsese în minte: „Nimic nu se pierde, nimic nu se aruncă, totul se transformă”. Mărturisise că fraza nu-i aparținea, dar ce importanță mai avea!

A doua poruncă era dintr-o carte despre care tot Archi vorbea adesea, dar al cărui titlu nu și-l mai amintea nimeni. „Iubește și respectă-ți aproapele, ca pe tine însuți.” Porunca era foarte îndrăgită și apreciată de toți, cu o conștiinciozitate neegalată. Își zâmbeau, se salutau, se invitau la masă, chiar dacă seceta le afectase câștigurile. Prima poruncă era de departe cea mai importantă și se inspira direct din nefericirea lui Maltazar. „Nici o cauză nu merită moartea unui nevinovat.” Consiliul adoptase fraza fără dezbateri și o alesese în unanimitate drept cea mai importantă poruncă. Și erau peste trei sute șazeci și cinci de porunci. Una de fiecare floare. În fiecare zi, un minimos demn de numele lui trebuia să-și arate iubirea pentru una dintre ele.

Dacă Maltazar devenise îngrozitor în decursul călătoriei, lumea minimoșilor se transformase și ea; circul a sosit în sat cu căruciorul tras de vreo zece sclavi dobândiți pe drum, Maltazar a fost primit cam așa și-așa.

Desigur, regele i-a mulțumit pentru apa salvatoare, pe care s-a grăbit s-o pună bine, dar Maltazar n-a avut petrecerea la care nădăjduia. În primul rând, toți sclavii au fost puși în libertate. Li s-a dat mîncare pentru câteva zile, apoi s-au rugat îndelung pentru toți minimoșii care nu se mai întorseseră din expediție.

Maltazar era unicul supraviețuitor. Singurul deci care putea povesti cum fuseseră decimate trupele și mulți minimoși aveau îndoieli în legătură cu împrejurările exacte ale dispariției celor dragi. Dar Maltazar nu dădea importanță insinuărilor lor, își povestea cu nespus de mare plăcere aventurile și le descria cu mare avânt, subliniindu-și curajul și îndrăzneala, tot mai mari cu fiecare nouă repovestire. Oamenii îl ascultau politicos, în virtutea celei de-a opta porunci, care recunoștea fiecăruia dreptul la exprimare, și a celei de-a cinci sute patruzeci și șaptea, care precizează că-i nepolitic să tai vorba cuiva.

Foarte curând, aventurile lui Maltazar cel Glorios au , ajuns să nu mai intereseze pe nimeni. Și-ar fi putut împărtăși amintirile soldaților lui, dacă n-ar fi pierit cu toții în împrejurări neștiute. S-a trezit, pur și simplu, singur. Față în față cu sine și cu trecutul lui. Miro îl sfătuisese de bine, să citească *Marea Carte a Ideilor*, dar el nu voia să audă de nimic, și cu atât mai puțin să citească.

Și, apoi, cum putuseră ei să scrie o asemenea lucrare, fără ca măcar să-i aștepte sfatul? Străbătuse Cele Șapte Ținuturi în lung, în lat și pieziș. Luptase cu semințiile cele mai puternice, trecuse prin furtuni de nedescris, învinsese dihanii pe care nici cea mai delirantă închipuire nu le-ar fi putut inventa. Toată experiența nici măcar nu-i fusese luată în seamă, și de aceea Maltazar era profund supărat. „Dar noi n-am încercat să scriem un ghid de război, ci o carte de bune maniere!” răspunsese Miro. Iar spusele lui i-au provocat lui Maltazar o furie oarbă.

A părăsit satul și s-a dus să-și înece amarul în barurile din împrejurimi, povestindu-și aventurile din război oricui stătea să-l asculte. În fiecare zi, se cufunda în rachiul și desfrâu, ajungând să-și treacă vremea cu cele mai rele insecte, uneori veninoase, printre care și o foarte tânără coleopteră, mai curând minionă, care...

- Taci! a urlat brusc Maltazar. Nu mai pot suporta versiunea oficială.

Selena îi zâmbește. Ținând seama de picăturile de sudoare care îi acoperă fruntea, sunt mari șanse ca versiunea ei să fie mai aproape de adevăr decât a lui.

- Nu m-am întâlnit cu tânăra aia decât pentru o secundă! se apără, ca un vinovat demascat.

- I-ai dat puterile tale, și ea ți le-a dat pe ale ei! replică prințesa, mereu

tranșantă.

- Ajunge! urlă Maltazar, nebun de furie.

Asta nu-i face bine, pentru că, de cum se enervează, rănilor de pe față i se deschid ușor, iar din ele ies aburi amețitori, ca și cum presiunea lăuntrică ar trebui să-și găsească, orice s-ar întâmpla, o cale de ieșire. Selena nu-i deloc speriată, ci doar impresionată de durerea pe care o poate citi pe chipul monstrului. Dacă nu suportă să fie contrazis, nu suportă nici să fie privit drept în ochi, și cu atât mai puțin cu milă. Se întoarce cu spatele și începe să umble prin salonul de marmură, ca să se liniștească.

- Într-adevăr, am sărbătorit victoriile în câteva baruri din împrejurimi! Oamenii erau atât de interesați de poveștile mele, că ar fi fost o cruzime să-i lipsesc de ele!

- I-auzi! murmură Selena printre dinți.

- Îmi amintesc de o seară memorabilă, când am întâlnit o indigenă excepțională, de foarte bună familie, se apără Maltazar, schimbând povestea după cum îi convine.

- O coleopteră veninoasă, plăcută la privit, dar primejdioasă de frecventat! precizează Selena.

- Eram beat! exclamă Maltazar și începe să-și arate adevăratul chip.

- Cine nu suportă rachiul să nu bea! replică prițesa.

- Știu! Știu! răspunde Maltazar, enervat de logica Selenei. M-am lăsat un pic dus, de amintiri, de băutură. Ea îmi dădea târcoale. Îmi sorbea cunvintele...

- ... Iar tu, tu beai Jack-fire după Jack-fire, adaugă Selena, care nu ratează nimic.

- Da, mărturisește, enervat la culme. La adăpostul nopții, al amurgului în culori, se poate să-mi fi smuls un sărut, admite trist în cele din urmă. Un sărut languros și... veninos. În zilele care au urmat, am început să putrezesc, ros de veninul care îmi ataca tot trupul. Iată cum un singur sărut mi-a ruinat viața.

- Un singur sărut te poate lega pentru întreaga viață, iar tu, ca minimos, trebuia să-ți amintești de acest fapt, îi spune Selena, dar Maltazar n-o mai ascultă.

L-au copleșit dorul și tristețea.

- Am părăsit satul, în căutarea unor vraci care să poată pune capăt suferinței mele. Am servit de cobai pentru tot soiul de băuturi, am fost pus să mănânc cele mai infecte bucate, acoperite cu cremele cele mai respingătoare. Am fost pus să mănânc chiar și viermi dresați să se hrănească cu otravă. Au murit cu toții chiar înainte de a fi ajuns în stomacul meu. În Al Cincilea Ținut am întâlnit câțiva ghicitori, care mi-au luat o grămadă de bani pentru niște talismane ridicole. Am fumat toate rădăcinile din regat, nimic nu mi-a alinat durerea. O întreagă viață distrusă de un simplu sărut. Maltazar oftează, copleșit de tristul adevăr.

- Data viitoare, alege-ți mai bine partenera, spune Selena, vrând să-i răsucescă

cuțitul în rană.

Maltazar nu gustă lovitura sub centură și o privește nimicitor.

- Ai dreptate, Selena, spune, ridicându-se, data viitoare am să aleg cea mai frumoasă parteneră, o floare minunată pe care am văzut-o crescând și pe care am visat întotdeauna s-o culeg. Maltazar surâde din nou, iar Selena se neliniștește. Un copac vindecător a avut bunătatea de a-mi încredința taina cu ajutorul căreia m-aș putea vindeca de răul care mă mistuie.

- Arborii dau întotdeauna sfaturi bune, recunoaște Solena, care face instinctiv un pas în spate.

A procedat bine, pentru că Maltazar a făcut, aproape pe neobservate, un pas către ea.

- Doar puterile unei flori regale, libere, pure, m-ar putea scăpa de vrajă și mi-ar putea da un aer mai omenesc. Un singur sărut al florii adorabile m-ar salva!

Maltazar înaintează ușurel, ca pentru a pune mai bine la încercare rezistența victimei lui.

- Sărutul unei prințese n-are putere decât dacă-i unic! replică Selena, care cunoaște bine povestea.

- Știu, dar, dacă-s bine informat, nu te-ai măritat încă! spune sigur de el și mulțumit să vadă cum se închide capcana.

- Informațiile tale sunt puțin... cam vechi, spune prințesa simplu.

Maltazar înlemnește. Dacă vestea-i adevărată, e o nenorocire, ca și perspectiva de a-și petrece restul vieții în biata-i carcasă.

Întunericul tușește prin apropiere și-și permite să intre în încăpere. Trebuie să fie ceva urgent ca să încalce astfel protocolul, care îl obligă să se anunțe și să aștepte ca tatăl să catadicsească să-l vadă. Făcând un semn ușor cu capul, Maltazar îi îngăduie să se apropie, căci simte că vizita are un temei de cea mai mare însemnătate.

Întunericul se apropie precaut (nu știi niciodată de ce e în stare M.) și-i șoptește câteva vorbe la ureche. La auzul veștii, ochii lui Maltazar se fac cât cepele. Prințesa s-a căsătorit fără să anunțe, chiar fără să trimită invitații. Maltazar e uluit. Orice nădejde de a reveni într-o zi la viața normală s-a spulberat în urma unei singure vești, de parcă viața ar atârna doar de o știre, de un sărut, de un fir.

Rămâne câteva clipe năuc, ca un boxer surprins de un croșeu. Picioarele îi tremură câteva clipe, dar își revine. Asta face de luni de zile, își revine, rezistă, are răbdare. A înghițit multe în viață. Oftează, încercând să treacă și peste ultima înfrângere, amară și irevocabilă.

- Bine jucat! îi spune prințesei, care se așteapta de-acum la represalii. Ești mai

deșteaptă decât te credeam. Ca să nu riști să cazi pradă farmecului meu, ți-ai oferit inima primului venit.

- De fapt e mai curând ultimul venit, replică fetița, cu umor.

Maltazar îi întoarce spatele și se apropie încetisor de căruciorul cu fructe.

- I-ai dat băiețelului un dar inestimabil, a cărui valoare nu o cunoaște și cu care nu va face nimic. Aveai posibilitatea să mă salvezi și n-ai făcut-o. Nu conta pe mine de-acum înainte, mai spune, luând o agrișă enormă. Și, ca să te fac să pricepi care mi-a fost calvarul, ai să suferi un pic, înainte de a muri. O suferință deloc fizică, liniștește-te. Nu va fi decât morală, adaugă, cu un pic de sadism.

Selena se așteaptă la ce-i mai rău.

- Înainte de a muri ai să vezi cu ochii tăi cum îți pierе poporul în cea mai mare durere, spune Maltazar răgușit și hotărât.

Există vorbe de provocat frica și vorbe de înspăimântat. Ultimele au împietrit-o pe Selena. Maltazar își privește agrișa, de parcă ar fi trecut deja la altceva. Ori poate că privește fructul cum își privește victimele, înainte de a le devora. Pe obrazul Selenei alunecă o lacrimă. Pe neobservate, sângele începe să-i fiarbă. Căldura și ura îi urcă în trup și nimic nu le mai poate opri. Ia brusc spada, ridică brațul răzbnător și o aruncă din toate puterile. Spada despică văzduhul ca fulgerul și se oprește în Maltazar. Din nefericire, acolo prințul blestemat nu mai are trup, așa că spada se înfige în agrișa din cărucior.

Maltazar se uită la spada care i-a trecut prin trup fără să-l fi atins. „Iată că, măcar o dată, trupul mutilat mi-a servit la ceva!” se gândește, încântat să privească destinul, care se joacă acum cu viața. El, care își blestema, în urmă cu doar câteva secunde, trupul distrus pe vecie acum se feliită. Privește o clipă suctul, de culoarea sângelui, care curge din fructul străbătut de spadă și pune degetul dedesubt, pentru a culege câteva picături.

- Am să beau sângele neamului tău, așa cum îl beau acum pe cel al acestui fruct, spune, mai diabolic ca oricând.

La aceste vorbe, Selena nu-și mai ascultă frica, ci inima, care se înfurie. Se aruncă asupra lui Maltazar, din nefericire, prea târziu. Sosesec sezii din toate părțile și fac roată în jurul Întunericitului, care se pune stavilă în fața tatălui său, pentru a-l apăra. Gărzile o prind pe Selena fără menajamente și o imobilizează. Nu poate scăpa din mâinile acestor munți de oțel și mușchi. Prințesa e pierdută, dezarmată, umilită. Maltazar smulge spada înfiptă în fruct și se întoarce spre Selena. Privește o clipă, de parcă buimăceala fetiței i-ar face plăcere.

- Să nu regreti nimic, Selena, îi spune, cu un glas care se vrea încurajator. Chiar dacă te-ai fi măritat cu mine, te asigur... tot ți-aș fi exterminat neamul!

Selena simte că o cuprinde disperarea. Izbucnește în plâns.

- Ești un monstru, Maltazar!

Prințul tenebrelor nu se poate împiedica să surâdă. A auzit de atâtea ori această insultă!

- Știu, mi-a spus și soția mea, răspunde, cu un umor la fel de negru ca ochii săi. Luați-o! poruncește, înainte de a arunca agrișa în cărucior, fără ca măcar să o fi gustat.

Capitolul 9

Artur e în genunchi, în fața gratiilor de la fereastra închisorii lui. Atâta a tras de ele, că l-au părăsit puterile.

- Nici nu m-am însurat bine și mă simt deja văduv. Văduv și prizonier! constată degustat. Gândul îi mai dă ceva curaj. Se ridică iar și scutură gratiile pentru a milioana oară. Dar degeaba. Gratiile temniței sunt construite astfel încât să reziste tuturor asalturilor. Trebuie să ieșim de-aici, Moț, trebuie să găsim o soluție!!! urlă, pentru a-și convinge prietenul, dar și pe sine.

- Dar caut una, Artur, caut! îl asigură Moț care, confortabil instalat într-un minuscul pat din ierburi, pare mai curând să caute somnul decât o soluție.

- Cum te poți gândi la somn într-un astfel de moment?! se indignează Artur.

- Dar nu dorm! replică micul prinț, plin de rea credință. Adun toate energiile de care mă folosesc de obicei ca să merg, să vorbesc, să mănânc și le adun într-o singură... energie... ca să... pot mai bine...

- ... Să dormi! trage concluzia Artur, care își vede prietenul tot mai adormit.

- Asta-i, răspunde Moț, adormind de-a binelea.

Artur îi trage un picior în fund, eficient ca un duș rece. Moț e în picioare cât ai zice pește. Artur își lipește chipul de al lui.

- Puterile? Puterile pe care mi le-a dat când m-a sărutat?

- Da, un sărut foarte frumos, foarte promițător, comentează Moț.

- Care sunt, exact, aceste puteri? insistă tânărul însurățel.

- A, da!... Habar n-am, răspunde sigur de el fratele mai mic.

- Cum adică habar n-ai?

- Păi, puterile-s ale ei! Numai ea știe ce ți-a dat! răspunde Moț, foarte firesc.

Puștiul e copleșit.

- Asta-i chestia cea mai bună de anul acesta! Ea îmi transmite niște puteri, dar nu-mi spune care, în caz că aș vrea să mă folosesc de ele, în caz că aș avea nevoie de ele! Aveți un foarte dezvoltat simț al comunicării în tribul vostru! protestează Artur, pe care lipsa ordinii începe să-l obosească.

- Ei, nu-i chiar așa la noi, răspunde Moț ușor răutăcios. În mod normal, te căsătorești cu o persoană pe care o cunoști și o apreciezi. Când vă căsătoriți, ea n-are nevoie să-ți spună ce-ți oferă. Trebuie să știi singur.

- Dar o cunosc doar de două zile! urlă Artur, cu totul scos din sărite.

- Da, dar te-ai însurat totuși cu ea, replică fratele mai mic, subliniind astfel cât

de ușuratic îi e prietenul.

- Aveam o spadă îndreptată asupra mea! se apără Artur, cu toată sinceritatea.

- Da?! Vrei să zici că, dacă n-aveai spada înfiptă sub nas, n-ai fi luat-o de soție?

- Ba sigur că da! răspunde Artur enervat.

- Și bine ai fi făcut! E o căsătorie foarte frumoasă! spune Moț, a cărui logică ne scapă.

Artur se uită la el ca găina la telecomandă. Se simte ca bătrânul cavaler care se bate fără răgaz cu morile de vânt. Foarte curând au să-l lase nervii.

- Era o căsătorie frumoasă și-ți promit și o înmormântare la fel, dacă nu mă ajuți să ies de aici!!! urlă Artur și sare la gâtul prietenului său.

- Oprește-te! Mă sufoci! geme Moț.

- Da, știu că te sufoc! Și sunt încântat să constat că există măcar un lucru asupra căruia suntem de acord! îi strigă Artur drept în urechi.

- Nu vă mai ciorovăiți! strigă o voce din fundul încăperii.

Vocea e blândă, dar ostenită. Poate au obosit-o nenorocirile suferite în decursul anilor.

- E inutil să-l maltratezi pe bietul băiețel, dar șit aceste credincioase gratii. Nimeni și nimic nu iese niciodată din temnițele de la Necropolis, adaugă necunoscutul, întins pe-o parte în fundul celei.

Artur scrutează întunericul, încercând să vadă de unde vine vocea obosită. Întrezărește o siluetă. Un bărbat culcat pe-o parte, căruia nu-i zărește decât spatele cocoșat. „Probabil vreun biet nebun, gândește Artur, căci trebuie să fii puțin nebun, ca să stai în asemenea loc și să nu încerci să scapi”, apoi se repede din nou la gratii.

- Nu te obosi! Mai bine păstrează-ți puterile, dacă vrei să mănânci! intervine iar bătrânul.

Artur se vede obligat să constate că, în ce privește gratiile, nu prea face progrese. Se apropie de bătrân, intrigat de sfatul lui.

- Cum adică?! Doar nu-i complicat să mănânci! De ce-ar trebui să-mi păstrez puterile? întreabă, ca să intre în vorbă.

- Dacă vrei să mănânci, îl lămurește bătrânul, care stă tot culcat pe-o parte, trebuie să-i înveți în fiecare zi câte ceva. Dacă nu, nu mănânci. Și nu poți trage chiulul! Am încercat să le servesc povești spuse în urmă cu un an, dar nu merge! Au bestiile astea o memorie! Poate că-i singura lor calitate! Așteptând, asta-i viața. Pe-o parte îți umplu burta, iar pe alta îți golesc creierul. Cunoașterea e singura bogăție prin aceste locuri, iar somnul - singurul lux, adaugă, căutându-și o poziție mai confortabilă, ca să-și reia siesta.

Toate acestea îl intrigă în chip evident pe băiețel, care se scarpină în cap. Vocea

bătrânului, fără să-i fie familiară, îi aduce aminte de ceva ori, mai curând, de cineva.

- Ce lucruri vor să afle? întreabă Artur, dornic să afle răspunsul, dar și să audă iar vocea care i-l va da.

- Eh! Nu-s prea pretențioși, înghit de toate! explică bătrânul. De la legile fizicii și ale matematicii până la cum se gătește mazărea. De la teoreme la ceaiul de mentă, adaugă cu umor.

Un umor care îl surprinde pe Artur. Nu cunoaște decât o singură persoană în stare să păstreze distanța în asemenea împrejurări. Una care îi e dragă și care a dispărut de mult prea multă vreme.

- Păi, eu i-am învățat să citească, să scrie, să deseneze...

- ... Să picteze, adaugă Artur, care nu îndrăznește să-și creadă urechilor. Oare bătrânul e chiar bunicul Archi, dispărut în urmă cu patru ani? Cum l-ar putea recunoaște, dacă nu după voce? Era foarte mic când a dispărut bunicul, și, chiar dacă își amintește cum arăta, cu timpul chipul lui i s-a șters din minte. Acum, că măsoară doi milimetri și seamănă cu un minimos, e destul de greu să-l recunoască.

- Ce spui, băiete? întreabă politicoș.

Bătrînul e surprins de ultimele vorbe ale lui Artur.

- Că i-ai învățat să deseneze și să picteze. Pânze uriașe, ca să-și ducă dușmanii de nas. I-ai mai învățat și să transporte apa, să îmblânzească lumina cu ajutorul unor oglinzi mari...

„Cum Dumnezeu poate ști așa ceva bucațica asta de om?” se întreabă bătrânul. Hotărăște să se întoarcă, pentru a vedea cum arată cel cu care vorbește.

- Da, așa-i, dar cum de știi toate astea?

Artur privește chipul bătrânului, acoperit de barbă: două gropițe mici și vesele, ochi încă vioi, riduri mici în colțul buzelor, de prea mult zâmbet. Nu mai încape nici o îndoială, minimosul cam zbârcit nu-i altul decât bunicul Archi.

- Pentru că eu sunt nepotul acestui inventator, răspunde Artur, cuprins de emoție.

Bătrînului îi e și teamă să priceapă. Își stăpânește bucuria, care pune stăpânire pe el.

- Artur? întreabă în sfârșit, de parcă ar vorbi cu Luna.

Băiețelul râde cu gura până la urechi și face un semn de încuviințare cu capul. Lui Archi nu-i vine să-și creadă ochilor. Viața tocmai i-a trimis cel mai frumos dar de Crăciun. Se ridică și se aruncă în brațele lui Artur.

- Ooo! Nepoțelul meu! Artur! Ce fericit sunt să te revăd! îi spune el, copleșit de emoție. Cei doi se îmbrățișează atât de strâns, că abia de mai pot respira. Cât m-am rugat să te pot revedea, să te mai pot îmbrățișa măcar o dată! Ce fericire să văd, în

sfârșit, că rugile mi s-au împlinit! Mulțumesc lui Dumnezeu! O lacrimă îi curge pe obraz și se pierde printre zbârcituri. Apoi se depărtează ușor de Artur, ca să-l vadă mai bine. Stai să te văd! Îl mănâncă din ochi, nespun de mândru și de fericit. Ce mare te-ai făcut! E de necrezut!

- Am mai curând senzația că m-am micșorat, răspunde Artur.

- Da, e adevărat, acceptă Archi, și amândoi încep să râdă. Bătrânul încă își mai pipăie nepotelul, căci nu-i vine să creadă. Vrea să fie sigur că nu-i una dintre glumele proaste ale lui Maltazar, una dintre vestitele lui vrăji, o iluzie. Dar brațele micuțe ale lui Artur sunt chiar din carne și oase. Micuțe, dar foarte musculoase, căci nu mai e bebelușul pe care îl știa. Azi e un puști frumușel, pe care aventura l-a maturizat serios. Archi e într-adevăr uimit de nepotul lui. Dar cum ai făcut să ajungi aici?

- Păi... ți-am rezolvat enigma! răspunde simplu Artur.

- A, da?! Da, e adevărat! Uitasem cu totul de ea!

- Iar matasalaii au avut mesajul tău și au venit să mă ajute la trecere, adaugă.

- Au venit din Africa, doar ca să mă elibereze?! se emoționează Archi.

- Păi... da. Cred că te iubesc foarte mult. Dar, în ultima clipă, mi-au încredințat mie misiunea de a te elibera!

- Bine au făcut! Archi e încântat, și-și bate nepotul peste obraji. Formidabil! Ești un adevărat erou! Sunt nespun de mândru de tine! Îl ia de gât, și-l trage spre culcușul de paie, de parcă ar fi în propriul salon. Hai, povestește-mi! Ce mai e nou? Vreau să știu totul despre tine! spune, obligându-l să se așeze.

Artur nu prea știe cu ce să înceapă. Povestea e lungă și complicată. Hotărăște să înceapă cu sfârșitul.

- Păi, m-am însurat.

- Nu mai spune! se miră bunicul, care nu se aștepta la asemenea noutate. Dar câți ani ai?

- Păi, aproape o mie! răspunde Artur, ca să se justifice.

- A, da! E adevărat! zice Archi, zâmbind complice din colțul buzelor.

Își amintește că, la vreo patru ani, micul Artur voia să i se cumpere un briceag elvețian, considerând că e destul de mare ca să-și taie singur carnea din farfurie. Pe atunci, Archi îi spusese că la patru ani era într-adevăr mare, dar că, pentru a avea un cuțit propriu, trebuia să fie foarte bătrân. „Și câți ani trebuie să am, ca să fiu bătrân?” întrebasese micuțul Artur, care nu renunța niciodată. „Zece ani” răspunsese Archi, pentru a mai câștiga timp. Și uite că timpul îi ajunsese din urmă și se juca acum cu vorbele lor.

- Și cine-i fericita aleasă? întreabă bunicul, curios ca o pisică.

- Prințesa Selena, mărturisește Artur, abia îndrăznind să- i arate cât e de

mândru.

- Niciodată n-aș fi visat la o nepoată mai adorabilă! se bucură Archi.

- I-ai cunoscut deja familia?

Artur îl arată cu degetul pe Moț, care dormitează lângă fereastră.

- Drăguțul de Moț! Nu l-am recunoscut! Trebuie să-ți spun că-i prima oară că-l văd așa liniștit! S-ar spune că și-a găsit nașul! spune Archi, flatându-l oarecum.

Artur dă din umeri, jenat de compliment.

- Micul meu Artur însurat cu o prințesă! Archi nu-și revine. Iată-te viitor rege, dragul meu! Regele Artur! adaugă solemn.

Artur e jenat. Îndeobște nu i se prea fac atâtea complimente.

- Un rege ajuns la închisoare nu-i chiar rege. Hai, bunicule! Trebuie neapărat să ieșim de aici!

Și se întoarce la gratiile lui.

Cu energia și geniul bunicului e imposibil să nu izbutească să iasă din blestemata asta de temniță! Dar Archi nici n-a mișcat.

- Și bunica ta? Cum îi merge bunicii? Întreabă, neținând seama nici de Artur, nici de rugămintea lui.

- Îi lipsești foarte mult. Hai! răspunde băiatul.

- Sigur, sigur... Și casa? Cum merge cu casa? Și grădina? Sper că are grijă de ea, spune Archi.

- Grădina e foarte bine. Dar, dacă nu ne întoarcem înainte de amiază, cu comoara, n-o să mai rămână mare lucru nici din grădină, nici din casă! insistă Artur, trăgându-l de mânecă.

- Sigur, băiete, sigur... Și garajul? Sper că n-ai făcut mare dezordine! Erai mare amator de meșterală când erai mic! își amintește Archi nostalgic. Artur se proptește în fața lui, îl apucă de umeri și îl scutură ca pe un somnambul.

- Bunicule! Tu auzi ce spun eu?

Archi se scutură și oftează.

- Sigur că te aud, Artur, dar... Nimeni nu scapă din temnițele de la Necropolis! Niciodată! spune trist.

- Asta mai vedem noi! până atunci, știi măcar unde-i comoara?

Archi dă din cap, ca un câine, pe plajă, în spatele unei mașini.

- Comoara e în sala tronului, iar M. Blestematul stă pe ea.

- Nu pentru multă vreme! promite Artur, care și-a regăsit toată energia.

- Selena s-a dus să se ocupe de el și, așa cum o știi, n-o să rămână mare lucru din blestematul de Maltazar!

Moț tresare și se trezește la auzul numelui, care aduce ghinion. De câte ori se

înfurie, Artur o face lată. Archi face semnul crucii, ca să țină ghinionul la distanță, dar e deja prea târziu.

Nenorocirea nu se lasă niciodată așteptată. Ușa închisorii se deschide și prin ea e aruncată Selena, care cade lată. Un seid închide iute ușa cu cheia, și caraula pleacă. Artur se aruncă lângă Selena și o ia cu tandrețe în brațe. Îi șterge chipul de praf și-i aranjează ușor părul ciufulit. Selena e impresionată de atențiile lui delicate și se lasă răsfățată. Oricum, e prea slăbită ca să se opună.

- N-am izbutit, Artur, îmi pare rău, spune, cu nesfârșită tristețe. Prințesa n-a fost nicicând așa pierdută și dezorientată. Inimioara ei nu-i deci de piatră, iar sub carapace nu-și ascunde decât sfiala și sensibilitatea. Totu-i pierdut, adaugă fetița, înainte de a-și lăsa lacrimile să curgă în voie.

Artur i le șterge delicat, cu vârful degetelor.

- Cît suntem vii și ne iubim un pic... nimic nu-i pierdut! spune, cu o voce care se vrea dulce și liniștitoare.

Selena zâmbește, impresionată de optimismul lui fără margini. Hotărât lucru, a făcut o bună alegere. Și apoi, ce de lucruri frumoase mai trec prin ochii lui Artur: bunătate, generozitate, curaj și tenacitate. Toate harurile care fac dintr-un bărbat un prinț. Selena îi zâmbește și privirile lor se topesc una într-alta.

Cînd Selena te privește așa, nimic nu mai are importanță pe lume. E ca un vas cu tăciuni în mijlocul tundrei, ca o umbrelă în mijlocul deșertului, ca două mâini care te scarpină pe spate. Artur o privește și se topește ca un bulgăre de gheață în ochii ei. Fără ca măcar să-și dea seama, se apleacă, atras de magnetul ochilor ei splendizi ca perlele iubirii și de gura ei strălucitoare ca roza dimineții.

Buzele li se apropie ușurel, leneș, pe cînd, drăgălașe, pleoapele li se închid treptat. Mare primejdie! De altfel, tocmai de aceea, chiar cînd buzele sunt gata să li se întâlnească, Moț își bagă mîna între cioculețele lor.

- N-aș vrea să vă importunez, dar... cred că, în ciuda împrejurărilor, ar fi preferabil să fie respectate protocolul și tradiția, spune Moț, necăjit că a trebuit să intervină.

Vorbele lui o trezesc pe mica prințesă, care își revine pe loc din dulcea visare în care era gata să lunece. Își drege glasul, se ridică și își aranjează ținuta foarte șifonată.

- Are dreptate de o mie de ori! Unde mi-era capul?! Adevărata prințesă, cea oficială, tocmai s-a deșteptat.

Artur e contrariat, ca un cățeluș care și-a pierdut mingea.

- Dar... care tradiție? întreabă el, oarecum pierdut.

- O tradiție ancestrală, regula esențială a protocolului pe care trebuie să-l

respecte fără greș orice căsătorie! explică prințesa.

- Da, și? întreabă Artur, năucit de explicații.

- După primul sărut, care unește pentru vecie buzele tinerilor căsătoriți, trebuie să aștepți o mie de ani pentru al doilea! recită prințesa, care cunoaște protocolul mai bine ca oricine. E adevărat, cunoașterea acestor lucruri e una dintre obligațiile pe care i le impune rangul. Dorința trebuie măsurată și abținerea, dovedită. Al doilea sărut va fi mai puternic, mai plin de savoare și de înțeles. Căci numai ce e rar are valoare,

adaugă, ca să-l facă paf pe Artur, deja copleșit de veste.

- Ei... da... sigur, bâiguie băiețelul, ca unul care tocmai a acceptat să aibă răbdare o mie de ani.

Ușa temniței se deschide brusc, atât de violent, că toată lumea sare în sus. Întunericitului îi plac la nebunie acest soi de intrări teatrale. Adoră să facă pe răutăciosul care-și face intrarea în scenă, întotdeauna în cel mai nepotrivit moment, și ațâță intriga.

- Ei, nu-i prea cald aici? întreabă, desprinzând un mic cub de gheață din plafon și băgându-l în gură.

Artur i l-ar băga în alt loc.

- Temperatura e perfectă, răspunde Selena, care, în ciuda frigului, fierbe în sinea ei.

- Tatăl meu a pregătit o mică petrecere în cinstea voastră. Sunteți invitații lui de onoare! anunță pompos Întunericitul.

Ca de obicei, câțiva seizi scrâșnesc din dinți. Capcana n-a scăpat nimănui, iar invitații știu perfect ce soi de spectacol îi așteaptă. Artur se pleacă ușor spre Selena.

- Trebuie să provocăm o încăierare. În zăpăceală, unii dintre noi ar putea izbuti să fugă, îi șoptește Selenei la ureche.

- Ai ceva de comentat, tinere? intervine imediat Întunericitul, respectând vorbă cu vorbă instrucțiunile tatălui său, care i-a recomandat să fie vigilent.

- Nu, nimic! Artur tocmai îmi făcea o observație pertinentă, răspunde Selena.

E ca și cum ai arunca momeală unui pește, cerându-i să n-o mănânce. Întunericitul mușcă din ea, fără să mai aștepte.

- Și am putea afla și noi subiectul pertinentei reflecții? întreabă, prefăcându-se interesat.

- Păi tu, firește, răspunde prințesa ironic.

Întunericitul își îndreaptă spatele. Fără ca măcar să-și fi dat seama, plămîinii i s-au umflat ușurel, de orgoliu.

- Acum, că știu care-i subiectul, pot avea și predicatul? întreabă într-un elan

poetic.

- „A uimi.” Acesta e verbul potrivit cu subiectul. Artur se întreba cum a putut tatăl său, și el foarte urât, să aducă pe lume un fiu și mai respingător ca el. Artur a spus deci următoarea frază: „Urâtenia Întunericitului mă uimește!”. Subiect, predicat, complement, arată prințesa, ca o mare lingvistă.

Întunericitul împietrește pe loc. Cubul de gheață îi cade din gură. Turma de seizi, lipsită de delicatețe, începe să râdă, ca de obicei. Întunericitul se întoarce și se uită la ei. Privirea îi e mai tăioasă ca briciul și batjocurile se sting iute. Întunericitul își stăpânește cum poate mai bine furia care nu așteaptă decât să izbucnească, la fel cum șampania așteaptă să fie deschisă. Fiul blestemat suflă încetișor, eliberându-se de tensiune. Se întoarce spre Selena și-i zâmbește, foarte mândru că n-a ripostat la afront.

- Durerea care te așteaptă va fi la înălțimea plăcerii care mă așteaptă, îi promite Întunericitul. Acum, Alteța Sa să-și dea osteneala să mă urmeze, adaugă, în toiul unei reverențe.

Nici o încăierare în perspectivă.

- Bine jucat, îi șoptește Artur Selenei, oarecum dezamăgită că n-a izbutit nici de astă dată.

Micul grup se adună și iese din celulă.

- Ceremonia asta pe nepregătite nu-mi miroase a bine! comentează Archi, pe care îl îngrijorează și-l impresionează numărul ostașilor din gardă.

- Am ieșit deja din închisoare, nu-i prea rău?! spune Artur optimist.

- Trebuie să fii vigilent și să pândești cea mai mică greșală, e singura noastră șansă! adaugă mica prințesă.

- Nu prea-i genul casei să facă lucrurile pe jumătate și să lase loc pentru greșeli! își îngăduie să le amintească Moț, la fel de îngrijorat ca Archi.

- Toată lumea greșește și chiar și Ahile avea un călcâi! răspunde Artur, sigur de el.

Artur, Alfi, Archi și acum Ahile. Moț se întreabă cine mai e și noul membru al familiei, pe care n-a avut onoarea să-l cunoască.

- E vreun văr? întreabă, cam pierdut printre crengile arborelui genealogic.

Archi se simte obligat să restabilească adevărul istoric.

- Ahile e un curajos erou din Antichitate, explică amabil: era celebru pentru forța și curajul lui. Era invulnerabil, sau aproape. O singură parte din trupul lui era mai slabă ca restul și-i putea aduce moartea! călcâiul. Fiecare are punctul lui slab, chiar și Ahile, chiar și Maltazar, șoptește bunicul la urechea lui Moț, care nu se poate împiedica să nu tremure, auzind pronunțat acest nume, chiar și în șoaptă.

Capitolul 10

E nevoie de cel puțin zece seizi, ca să se împingă fiecare dintre cele două porți care dau spre Marea Sală Regală. Micul grup de vizitatori rămîne unit și privește cu interes imensele plăci metalice care a scrâșnesc cu răutate și deschid calea. Sala e uriașă, impresionantă. După chipul și asemănarea unei catedrale.

Două rezervoare mari atîrnă din plafon, ca doi nori mari, negri, ghemuiți între munți. Sunt, de fapt, rezervoare de apă din subteran, care alimentează probabil casa, ce pare imensă, la această scară. Rezervoarele au zeci de găuri, în care stau înfipse paiele furate de la Artur. Burlanele pestrițe au fost legate unele de altele și se întîlnesc în centru, ca o enormă instalație de canalizare.

Scopul lui Maltazar pare acum și mai evident: va folosi paiele pentru surgerea apei spre canalizarea care duce direct în satul minimoșilor, înecându-i. Apa îi va omorî în câteva secunde, căci, așa cum își amintesc cu toții, minimoșii nu știu să înoate.

- Cînd mă gândesc că tocmai eu i-am învățat să transporte apa, pe care acum o vor folosi împotriva noastră, reflectează Archi, trecînd prin fața instalației.

- Cînd mă gândesc că eu le-am furnizat paiele, adaugă Artur, care se simte și el răspunzător.

Micul grup traversează esplanada monumentală, care pare nesfârșită. De-o parte și de alta, uriașa oaste a seizilor stă nemișcată, de gardă. La capătul esplanadei, se înalță o piramidă, roșiatică și aproape transparentă. Dacă o privești mai de aproape, îți dai seama că e alcătuită, de fapt, dintr-o multitudine de pietre translucide, înghesuite unele într-altele. La picioarele monumentului din sticlă, stă un tron lugubru, mult prea pretențios pentru un bun rege.

Maltazar își odihnește mâinile pe cele două rezemătoare, care au cioplite la margini imense capete de mort. Stă drept pe tron, nu pentru a-și sublinia aroganța, ci pur și simplu pentru că asta-i singura poziție pe care o suportă bietul lui trup bolnav.

- Îți căutai comoara! Uite-o! șoptește Archi la ureche nepotului său.

Artur nu pricepe prea bine. Privește jur-împrejur, apoi rămîne cu privirea pironită pe ciudata piramidă. Observă că este vorba de o grămadă de pietre prețioase, vreo sută de rubine, care de care mai frumos, au fost puse unele peste altele, pentru a forma o piramidă perfectă.

Artur rămîne cu gura căscată. A căzut în admirație în fața acestui monument de o valoare inestimabilă, în fața acestei comori pe care n-ar fi crezut că este în stare să o găsească.

- Am găsit-o! îi scapă, într-o pornire de orgoliu.

- Nu-i rău că ai găsit-o. Dar s-o transporti e altă poveste! constată Moț, care pare să-și fi revenit puțin.

Într-adevăr, comoara stă pe o cupolă și fiecare piatră trebuie să cântărească mai multe tone. Artur se gîndește. Dacă ar mai fi avut, cel puțin, dimensiuni normale! Atunci ar fi fost un joc de copii să ia farfurioara plină cu rubine. Ideal e să memoreze unde se află comoara, pentru ca, odată revenit la dimensiunile normale, s-o poată recupera. Din nefericire, totul e enorm în lumea minimoșilor, iar semnele nu mai pot fi recunoscute. Nimic din ce vede nu-i amintește de ceva. Întunericul îl trezește din visare, împingându-l violent de la spate.

- Înainte! Nu-l face pe stăpîn să aștepte! latră acesta, ca un bun cîine de pază.

- Mai încet, bunul și credinciosul meu Întunericit, intervine Maltazar, ca un stăpîn înțeleghător. Scuzați-l. E cam nervos. Avea misiunea de a vă extermina poporul și, din nefericire, nu i-a ieșit, ca de obicei. Din pricina asta e cam... distrus. Dar ordinea se va restabili. Tata e aici. Maltazar e conștient de nimicitoarea-i superioritate și situația îl distrează, ca atunci când mănânci mai întâi frișca de pe prăjitură. Și acum... să înceapă petrecerea! exclamă, entuziast ca un purice care a câștigat la loterie. Pocnește din degete și muzica începe. Tunătoare. Regală. Obositoare. Archi își bagă degetele în urechi. Dacă nu mă mai bagă vreodată la închisoare, promit să-i învăț notele muzicale! spune bătrînul, obligat să zbiere, ca să se facă auzit.

Maltazar face un gest cu brațul. Probabil semnalul de plecare. Lângă piramida din rubine sunt un pupitru și un tablou de comandă cu vreo zece manete groase din lemn. În fața pupitrului, stă în picioare, gata să le pună în mișcare, un mic sobol foarte trist.

- Mino?! exclamă Moț, care și-a recunoscut micul prieten. E Mino, fiul lui Miro, pe care îl credeam pierdut pe vecie! Trăiește!

Vestea înveselește tot grupul, mai ales pe Selenă și pe fratele ei, care, pe când erau mici, s-au jucat zile întregi cu el. Interminabile partide de-a v-ați ascunselea, pe care Mino, bineînțeles, le câștiga mereu, datorită ușurinței cu care săpa tunele. Petrecuseră de asemenea nopți întregi lungiți pe petale de floare, regroupând stelele în diferite feluri. Cei trei fuseseră nedespărțiți până în ziua când Mino căzuse într-o capcană întinsă de Întunericit.

Moț îi face discret un semn, dar micul sobol nu are, ca toți membrii familiei lui, ochi prea buni. Zărește o siluetă neclară, care îi face semne aparent prietenești. Dacă

vederea nu-i e prea bună, nu-i și cazul mirosului, iar deliciosul parfum al Selenei îi ajunge până la nas. Chipul i se luminează ușurel, iar un zâmbet îi îndulcește nutrișoara. Prietenii lui sunt aici, i-au venit în ajutor. Inima i-o ia razna și aerul libertății îi umple plămîinii.

- O?! Mino?! Te-ai trezit?! De o oră îți tot fac semne! urlă la el Maltazar, nerăbdător ca un rechin flămând.

Mino se sperie.

- Da, da! Bine, stăpâne! Imediat, stăpâne! răspunde, închinându-se până la pământ.

Întunericul se apleacă spre taică-său.

- Nu vede prea bine de la distanță, așa sunt toți la el în familie, îi explică tatălui, care îl săgetează cu privirea.

Maltazar n-are nevoie de explicație. Întunericul a uitat asta pentru o clipă. Face un pas înapoi și dă din cap, în loc de scuze.

- Nu există lucru pe care Maltazar să nu-l știe. Eu sunt cunoașterea și, spre diferență de tine, memoria mea n-are margini, nici nu greșește! spune tatăl, într-o criză de autoritate.

- Scuză-mă, tată, pentru rătăcire, răspunde fiul, suprins de rușine.

- Acționează! urlă Maltazar către Mino.

Micul sobol tresare, șovăie, neștiind ce manetă să apuce apoi trage, în sfârșit de cea pe care o pregătise. Atunci se pune în mișcare un mecanism, un sistem complicat, alcătuit din angrenaje și frânghiile unui scripete.

- Sunt tare fericit că trăiește! șoptește Moț, îmbujorat de bucurie.

- Când lucrezi pentru Maltazar nu trăiești, doar ți-ai amânat moartea! răspunde Archi, care știe ce spune.

În sfârșit, mecanismul deschide o trapă micuță deasupra galeriei. Aceasta dă direct afară. Imediat, prin ea intră o rază de soare, care formează un puț de lumină. Brusc, ea luminează vârful piramidei, care-i un rubin mai mare decât toate celelalte. Fațetele lui, înțelept orientate, refractă lumina, devenită roșie, spre alte rubine, care vor transmite, la rândul lor, fasciculul de lumină. Pare că, puțin câte puțin, dinspre vârf spre bază, piramida se umple de o lumină delicioasă. Un vișiniu luminos, ca un sânge translucid, care ar trece prin vene de cristal. Spectacolul e magnific, iar prietenii noștri par să-l guste, în pofida situației lor precare.

Raza își termină cursa, luminând și ultimul rubin, în care Maltazar a avut proasta idee de a-și sculpta tronul. Tot trupul i se luminează, ca o apariție cerească. Un vuiet urcă deasupra oastei. Unii soldați chiar cad în genunchi. Asemenea vrăji impresionează întotdeauna inimile mai slabe, iar Maltazar cunoaște bine, ca orice

bun dictator, toate șmecheriile. Numai Archi, savant bătrân, nu-i impresionat deloc. Mai curând, se distrează

- Ei, Archi! Nu ești mândru de cum ți-am folosit cunoștințele? întreabă Maltazar, care așteaptă un singur răspuns.

- E foarte frumos! Nu servește la mare lucru, doar să-ți aducă ceva bujori în obraji, dar e tare frumos, îi răspunde bunicul.

Prințul tenebrelor înlemnește, dar e hotărât să nu se supere.

- Preferi, fără îndoială noul meu sistem de irigații? întreabă ironic.

- E într-adevăr foarte ingenios și bine construit, mărturisește Archi, dar e păcat că i-a fost schimbată prima destinație.

- Cum? N-avea drept scop transportul apei? întreabă Maltazar, făcând pe nznaiul.

- Ba da, trebuia să transporte apă, dar ca să irige plantele și să răcorească oamenii, nu să-i inunde! precizează savantul.

- Nu numai să-i inundăm, dragă Archi, dar și să-i înecăm, să-i facem praf, să-i lichiefiem, să-i omorâm, să-i nimicim pe vecie, subliniază Maltazar, în culmea entuziasmului.

- Ești un monstru, Maltazar! spune calm bătrânul.

- Știu, nepoata ta mi-a spus-o deja! Dar tu, tu cine ești? Ce drept ai să schimbi natura drumului pe care și l-a trasat? Cine ești tu ca să poți pretinde că natura are nevoie de invențiile tale, pentru a fi mai bună?

Archi își pierde glasul. Maltazar a marcat un gol.

- Vezi, asta-i problema cu voi, oamenii de știință, inventați lucrurile, dar nici măcar nu le studiați consecințele! se plânge Maltazar. Naturii îi trebuie ani întregi ca să ia o hotărâre. Ea face să crească o floare și o testează milioane de ani, înainte de a ști dacă are vreun loc în marea roată a vieții. Pe când voi, voi inventați și imediat vă declarați „genii” și vă gravați numele pe pietrele din panteonul științei!

Maltazar râde bațjocoritor. Întunericul la fel, ca să-și imite tatăl, deși n-a înțeles nimic din spusele lui.

- E o mare îndrăzneală! adaugă dictatorul cu dispreț.

- Îndrăzneala e primejdioasă, dar nu mortală, dragă Maltazar. Din fericire, de altfel, căci ai muri de o mie de ori pe zi, îi spune Archi.

Suveranul o încasează iar. Insulte degrozate încep să-l deranjeze.

- O iau drept un compliment, căci îndrăzneala e necesară oricărui mare suveran! rectifică Maltazar.

- A fi suveran nu-i decât un titlu, trebuie să și știi să conduci în această calitate, să știi să fii bun, drept și generos, afirmă Archi.

- Ce mai portret! Leit-poleit al meu! glumește Maltazar.

Întunericitul râde, de data aceasta a înțeles poanta.

- Și, de altfel, am să-ți dovedesc că pot fi bun și generos... Ești liber! anunță, întovărășindu-și vorbele cu un mare gest teatral.

Câțiva seizi ridică grilajul care astupa canalizarea principală. Cea care duce direct în satul minimoșilor și spre care sunt branșate toate paiele. Archi a înțeles capcana înaintea celorlalți.

- Ne oferi libertatea și moartea pe care o aduce? întreabă, conștient de primejdie.

- Să oferi două lucruri deodată nu-i, oare, o dovadă de generozitate? răspunde Maltazar, consecvent în sadismul său.

- Nici nu vom ajunge bine la mijlocul drumului, că vei și arunca peste noi tone de apă! exclamă prințesa, care tocmai a priceput.

- Ar trebui să gândești ceva mai puțin, Selena, și să alergi ceva mai mult! replică stăpânul locurilor.

- De ce să fug, dacă există doar o șansă la un milion să scap? întreabă prințesa.

- Una la un milion? Cred că ești cam optimistă. Aș spune una la o sută de milioane! precizează cu umor. Dar e mai bine decât nimic, nu? Hai! Drum bun!

Maltazar ridică iar brațul, cum poate, și le face semn seizilor să-i împingă în tunel.

În vreme ce Moț începe să tremure ca frunza, Artur a găsit, în fine, ideea pe care o căuta.

- Pot cere Alteței Voastre Serenisime o ultimă favoare, înainte de a muri? O foarte mică favoare n-ar face decât să pună în lumină extrema bunătate a Maiestății Voastre! spune pompos, închinându-se ca un sclav.

- Îmi place băiețelul! mărturisește Maltazar, mereu sensibil la lingușeli. Și care-i favoarea?

- Mi-ar plăcea să las moștenire singura mea bogăție, ceasul meu, prietenului meu Mino, aici de față.

Micul sobol e complet surprins de interesul subit pe care i-l poartă toată lumea, mai ales puștiul pe care nu-l cunoaște deloc. Maltazar privește cesulețul pe care Artur i-l pune sub ochi.

- De acord! spune în cele din urmă.

Seizii încep să aplaude în fața generozității, în fine măsurabile, a stăpânului lor. În timp ce Maltazar se lasă îmbătat de aplauzele și lingușelile anturajului, Artur se duce lângă Mino.

- M-a trimis tatăl tău! îi șoptește la ureche. Își scoate ceasul și îl pune la

încheietura mâinii micului sobol.

- Când ajung afară, trebuie să izbutești să-mi trimiți un semnal, ca să știu unde-i comoara! Vei trimite semnalul fix la amiază! E clar? îl întreabă Artur, presat de timp.

Mino e înnebunit.

- Dar cum vrei să fac?!

- Cu oglinzile tale, Mino! Cu oglinzile tale! insista băiatul, care își joacă ultima carte. Ai priceput?

Debusolat, Mino face un semn de încuviințare cu capul, mai mult pentru a-i face plăcere lui Artur.

- Gata, e de-ajuns, mila mea are și ea margini! Luați-l! țipă Maltazar.

E sătul de repetatele lingușeli pe care i le adresează curtenii. Acum are nevoie de ceva acțiune. Seizii pun mâna pe Artur și îl aruncă în mijlocul cetei lui, la intrarea în imensul tunel. Mino privește cum se depărtează noul său prieten și nu știe ce să facă.

- La amiază! șoptește Artur, articulând excesiv.

Gărzile împing ceata în tunel. Grilajul cade imediat în urma lor, despărțindu-i astfel de ceilalți și oferindu-le o singură soluție. În fața lor stă burlanul lung, care duce spre libertate, dar una la care nu vor ajunge niciodată, căci el le va servi de mormânt. La gândul morții inevitabile, micul grup se simte complet deprimat. Nimeni n-are chef să fugă. La ce bun? Pentru a-și întârzia suferințele cu câteva secunde? Mai bine să se termine totul pe loc; așa că micuța ceată rămâne neclintită în fața grilajului. Spectacolul nu-i plăcut, iar Maltazar oftează.

- Vă mai dau un minut. Asta mai pune puțin piper! spune, gata să schimbe regulile jocului, pentru a crea atmosferă.

Întunericitul e foarte entuziasmat de noutate.

- Aduceți tabla timpului! Urlă.

Doi seizi aduc o tablă enormă. În centru, se află un cui în care a fost înfipt un fișic de frunze moarte. Pe prima se poate citi „șaizeci”.

Agățată de grilaj, Selenă se uită la Maltazar. E atâta venin în ochii lui, că abia așteaptă să-l contamineze o picătură.

- Ai să sfârșești în iad! mormăie printre dinții strânși.

- E deja acolo! răspunde Artur, luând-o de braț. Să ne grăbim!

- La ce bun să fugim?! se revoltă prințesa, dându-l la o parte. Ca să murim ceva mai târziu? Prefer să rămân aici și să mor demn, privind moartea în față!

Artur o trage violent de mână.

- Un minut e mai bun decât nimic!!! În acest răstimp ne poate veni o idee!

zbiară cu convingere.

E întâia oară când Artur dă dovadă de autoritate în fața Selenei, și ea e tare impresionată. Micuțul ei prinț cam stângaci e pe cale să dispară, să devină bărbat? Artur o ia de mână și o forțează să fugă. Selena se lasă trasă, fascinată de hotărârea și de curajul micului ei prieten. Maltazar se bucură să-i vadă dispărând în fugă.

- În sfârșit, puțin sport! Începeți numărătoarea! poruncește încântat.

Seidul a luat prima frunză, pe care scrie „șaizeci”, de sub care apare următoarea, pe care-i un magnific „cincizeci și nouă”. Marcatorul e rudimentar, poate să sperie un elvețian, dar Maltazar se distrează nemaipomenit. Chiar își clatină capul în ritmul frunzelor care trec.

- Pregătiți vanele! poruncește între două balansuri.

Întunericul se duce în față, fâțându-se ca un peștișor, în vreme ce seidul ceasornicar dă la iveală altă frunză, pe care scrie „cincizeci și doi”.

Capitolul 11

Grupul fugarilor aleargă cum poate, prin gunoaiele și slinul care, cu vremea, s-a depus pe fundul tunelului. Dar Archi obosește repede și rărește pasul. Bătrânul a stat patru ani în temnițele lui Maltazar, fără să facă nici cel mai mic exercițiu, iar mușchii bietelor lui picioare sunt complet înțepeniți.

- Îmi pare rău, Artur, dar n-am să izbutesc! constată bătrânul, oprindu-se definitiv.

Se așază pe ceva rotund, agățat de un obiect mai mare. Artur se întoarce, venind în fața lui.

- Hai, duceți-vă! Eu rămân aici, să-mi aștept cu demnitate sfârșitul, suspină bunicul.

- Imposibil! Nu te pot lăsa aici! Hai, papi, încă un efort! spune Artur, cu convingere.

Îl ia încetișor de braț, dar bătrânul nu acceptă.

- La ce bun, Artur?! Trebuie să accept evidența, băiatule, suntem pierduți!

Auzindu-l, restul grupului cedează curând. Dacă un om de știință crede că șansele de supraviețuire sunt inexistente, la ce bun să mai lupti? Matematicile sunt implacabile, iar timpul nu se oprește niciodată. Unul după altul, membrii grupului se trântesc jos, zdrobiți de tristețe. Artur oftează, nemaștiind ce să facă.

Doar Maltazar stă bine cu moralul și colecționează frunzele uscate. Cea pe care scrie „douăzeci” îi place mult. Aproape că fredonează.

- Toate astea mi-au făcut foame! N-avem nimic de ronțăit? Îmi place să ronțai în timpul spectacolului! spune, amuzându-se regește.

Imediat, un seid aduce o farfurie mare, plină cu mici libărci prăjite, mâncarea favorită a Alteței Sale. De aceea, în toate odăile palatului se află întotdeauna câte o farfurie cu aceste delicioase gustări. Ar fi mai simplu ca, de-a lungul întregii zile, un purtător de delicatose să-l urmeze, dar Maltazar a refuzat întotdeauna așa ceva. Îi place tot atât de mult să le ronțăie, pe cât îi place să vadă cum cei din jurul său se agită când își cere gustarea.

Asta-i o parte din plăcerea lui, să știe că bieții nenorociți vor asuda, pentru a-i aduce mâncarea cât mai lepede posibil, chiar cu prețul vieții. Chiar mai mult decât micile libărci prăjite, suferința celorlalți e felul său de mâncare favorit. Nu știe că, pe la spate, Întunericitul a pus să se ascundă farfuriile cam peste tot, pentru a-și scuti tatăl să aștepte prea mult și pentru a le ușura traiul bucătarilor.

- Prăjite la fix! se felicita Maltazar, ronțând o libarcă, cu crusta bine prăjită.

Întinericitul o ia drept un compliment. Ceasornicarul aduce la lumină o nouă frunză. Un „zece” magnific.

- Încetiniți un pic ritmul! cere atunci Maltazar, să am timp să mestec bine.

Artur nu poate accepta înfrângerea. Vrea să moară ca un erou, bătându-se până la capăt, până în ultima clipă. N-are ce face cu demnitatea. Atunci execută o piruetă, căutând o cât de mică idee.

- Trebuie să existe o soluție! Există întotdeauna o soluție! repetă fără răgaz.

- Nu o soluție ne-ar trebui acum, Artur, ci... un miracol, răspunde Archi, pe care l-a părăsit și ultima speranță.

Artur oftează din greu. E aproape gata să renunțe. Își ridică ochii spre cer, ca pentru a-i cere ajutorul, oricât ai fi de mic. În timp ce-și spune rugăciunea, ceva îl miră. Cum e posibil să vadă cerul din locul unde e? Constată că e tocmai sub o conductă care urcă la suprafață. Din nenorocire, deschiderea e prea sus, iar pereții sunt prea umezi, ca să fie escaladați. Doar dacă un păianjen amabil i-ar putea împrumuta firul lui ...

Totuși, firișoarele de iarbă pe care le zărește sus, jur-împrejurul deschiderii, îi amintesc de ceva. Trebuie să fie vorba de puțul de evacuare a apei, din grădina bunicii. Artur scotocește prin memorie, dar nu găsește nimic. Poate că-i pe un drum greșit.

Lasă capul în jos și privește obiectul pe care stă așezat bunicul. Acesta e în lumină. Deci a căzut probabil de sus de tot. Din grădină. Creierul lui Artur începe să reacționeze. Grădină. Burlan. Obiect. Căzut. Și face clic. Îl smulge pe bunic din fotoliu. Archi stătea pe cauciucul unei mașini, culcat pe-o parte. Nu orice mașină. Ci magnifica Corvette roșie, pe care Artur a primit-o de ziua lui și pe care, neglijent, a lăsat-o să cadă într-un burlan.

- Bunicule! Tu ești minunea!!! urlă de bucurie.

- Ce vrei să spui, Artur?! Nu înțelegem nimic! țipă Selena.

- E o mașină! Mașina mea! Mi-a dat-o Mami! Suntem salvați! explică entuziasmat.

Archi se încruntă.

- Bunica ta și-a pierdut simțul realității. Nu ești, oare, prea tânăr, ca să conduci asemenea vehicul?!

- Când mi-a dat-o, era mai mică, liniștește-te! răspunde Artur, râzând cu gura până la urechi. Ajutați-mă! strigă apoi la tovarășii săi.

Selena și Moț i se alătură de cealaltă parte a mașinii, care se înalță ca un zid, și

împing împreună, cu toate puterile. După un efort supraomenesc, mașina basculează și cade pe cele patru roți. În tunel răsună un strigăt de bucurie.

Maltazar se miră. Cum, oare, se mai pot ei bucura, când cadranul arată că au rămas doar trei secunde? Enigma pe care nu o poate dezlega îl îngrijorează și hotărăște să nu riște nimic. E prea aproape de victorie.

- Deschideți vanele! poruncește brusc.

- Dar... contorul nu-i la zero! Mai sunt trei foi!!! precizează Întunericitul, mereu greu de urnit.

- Încă mai știu să număr până la trei! urlă Maltazar.

Întunericitul pleacă în goana mare spre vane, să-și împlinească misiunea, înainte ca tatăl să se hotărască s-o ducă la îndeplinire de unul singur. Ceasornicarul-seid e mai iute ca Întunericitul, și smulge pe loc și ultimele foi.

- „Zero”! strigă, râzând cu gura până la urechi.

Artur întoarce cu cheița, acum enormă pentru el, arcul de pe o latură a mașinii. Se învâрте atât de greu, încât fruntea i se umple de picături de sudoare. Selena vine lângă el și-l ajută să întoarcă cheița.

- Ești sigur că știi să pilotezi așa ceva? întreabă Moț, mereu neliniștit de transportul în comun.

- E specialitatea mea! răspunde Artur, pentru a evita orice discuție.

Moț nu-l crede decât pe jumătate.

Întunericitul ajunge deasupra seizilor agățați de-a lungul rezervorului.

- Hai! poruncește.

Folosind ciocanele, seizii scot piedicile care închid provizoriu. Odată piedicile înlăturate, Întunericitul lovește din toate puterile cu un bolovan într-un robinet, care cedează din prima încercare. Imediat, apa umflă paiele, ca pe niște vene groase, și se îndreaptă spre canalul central, săpat tocmai în acest scop.

Maltazar jubilează. Scopul lui oribil a început să se împlinească. Nimic nu va mai putea opri apa tumultuoasă, care curge în canal și se năpustește cu forța unui torent în burlanul pe unde au luat-o și fugarii.

Artur încă mai încearcă să răsucescă cheia. Selena își suflă în mâinile prea iritate, ca să mai poată continua să-l ajute. Sunt delicate, deh, mâini de prințesă. Se aude limpede vuietul apei care curge. Selena se neliniștește pe nepusă masă.

- Asta-i, au deschis vanele! Artur?! Grăbește-te!

- Urcă-te în față, vin și eu! spune Artur, care se sprijină de cheie, de parcă ar fi bolnav.

Moț urcă primul în mașină și se așază în spate, lângă Archi. Bunicul se întoarce și zărește, prin ochelari, apa care curge în spate.

- Grăbește-te, Artur! îl roagă bunicul, înnebunit la vederea valului enorm, care ia cu el tot ce întâlnește în cale.

- Dacă vrem să ne salvăm, trebuie să întorc tot arcul! răspunde Artur, strâmbându-se de durere.

Își adună ultimele puteri și scoate un strigăt de Hercule, pentru a-și face curaj. Izbutește să mai întoarcă arcul cu un pas, sub privirea încântată a Selenei, căzută în admirație. Artur ține cheia cu umărul, să nu cadă, și încearcă să prindă o bucată de lemn de pe pământ. Trebuie să blocheze cheia, ca să aibă vreme să urce la bord, dar valul nu așteaptă pe nimeni și nimic și se apropie primejdios de mașină.

Moț a rămas cu gura căscată. Ar vrea să ceară ajutor, dar nu poate scoate nici un sunet, căci are maxilarele înțepenite de frică. Artur a izbutit să bage bățul și blochează provizoriu cheia. Sare în mașină și se așază la volan. Interiorul acesteia e destul de rudimentar, dar Artur găsește iute cele necesare. Mașina Corvette nu poate fi mai complicată decât vechiul Chevrolet al bunicii. Să sperăm doar că nu va mai nimeri încă o dată într-un copac.

- Știi că e întâia oară când duc o fată cu mașina? mărturisește Artur, emoționat de situație.

- Să sperăm că nu va fi și ultima! replică Selena, mai preocupată de vuietul asurzitor care crește neâncetat decât de elanurile romantice ale lui Artur.

Făcând pe marele profesionist, Artur trage oglinda retrovizoare spre el și observă zidul lichid care nu vrea decât să înghită mașina.

- Am plecat! fredonează, scoțând bastonul care bloca cheia.

Imediat, roțile din spate patinează pe loc, sub efectul puterii în sfârșit eliberate. Din fericire, suflul valului împinge cu adevărat mașina înainte. Dacă nu cumva aceasta a fost pusă pe fugă de strigătul de spaimă pe care l-au tras pasagerii. Pneurile aderă, în sfârșit, iar mașina Corvette își dublează viteza. Atunci scapă din ghearele torentului și zboară ca o rachetă prin burlan.

Artur se prinde cu amândouă mâinile de volan. Selena s-a lipit de fundul fotoliului. Presiunea aerului îi desenează pe față un zâmbet involuntar. Moț bombăne că niciodată nu va mai folosi un mijloc de transport, oricare ar fi el, iar Archi, îmbătat de viteză, privește defilarea peisajului.

- E-o nebunie, în nici patru ani, ce progres a putut înregistra automobilul! constată, fermecat de puterea mașinii.

Viteza crește atât de mult, că linia dreaptă a burlanului pare acum alcătuită dintr-o serie de curbe succesive. Artur se concentrează și mai tare. Nu mai trebuie să

țină de volan, ci să piloteze cu adevărat. În pofida presiunii pe care o exercită viteza, Moț izbutește, prin forța brațelor, să se prindă de spătarele scaunelor din față și să-și strecoare fața printre ele.

- La viitoarea răscruce, va trebui să o luăm la dreapta! explică.

Nici nu-și termină bine vorba, că răscrucea s-a și ivit în fața lui Artur. Puștiul rotește generos volanul la dreapta și-și lovește pasagerii de portiere. Mașina intră la fix pe noul ei drum. Artur își trage sufletul.

- Moț?! încearcă să mă previi ceva mai din vreme data viitoare! se plânge șoferul, care s-a temut că nu avea să poată lua virajul.

- La stânga! urlă Moț, respectând într-un totu sugestiile lui Artur.

Dar noua răscruce s-a și arătat. Pilotul zbiară de uimire și cu o mișcare reflexă răsucesc volanul la stânga. Puțin a lipsit ca mașina să nu se zdrobească de zidul oblic care desparte cele două drumuri. Artur scoate un oftat de ușurare.

- Mulțumesc, Moț! strigă, cu fruntea acoperită de sudoare.

Selena îl vede și-i șterge fața cu dosul mâinii.

- La dreapta! zbiară Moț, făcându-i pe îndrăgostiți să sară în sus.

Încă tulburat de zâmbetul Selenei, Artur nu mai distinge dreapta de stânga și trage de volan în toate direcțiile. Intersecția își face intempestiv apariția. Toți cei din mașină strigă, iar Artur izbutește ca prin miracol să vireze în tunelul din dreapta. Strigătele li se propagă prin toată rețeaua de canalizare.

Capitolul 12

Pentru a mia oară, tatăl lui Artur pune piciorul pe sapă și apasă cu putere. Atacă fără prea mare chef cea de-a șaizeci și șaptea groapă. Soția lui se ține la distanță, ca să nu provoace o catastrofă suplimentară, care ar face situația și mai penibilă. E totuși intrigată de strigățul mic, de copil, venit de nicăieri, care răsună în aer. Dar acesta se risipește într-o secundă. Mama mai ascultă o clipă și, în cele din urmă, se gândește că imaginația îi mai joacă un renghii. Își reia deci lucrul și continuă să curețe portocale pentru soțul ei.

Dar o altă rumoare se ridică în văzduh. Un mormăit surd și fierbinte. Mama ciulește iar urechea. De data aceasta, e mai evident.

- Dragă, tu auzi un zgomot ciudat?

Pe jumătate adormit cu sapa în mână, soțul își îndreaptă spatele.

- Ce, unde? întreabă, treaz ca ursul când iese din iarnă.

- Acolo, în pământ. S-ar zice că apa se răspândește pe sub pământ.

Mama se pune în genunchi și se apleacă înainte, ca să localizeze mai bine gălgâitul din pânțele pământului. Tata rânjește, la fel de prost cum sapă.

- Acum auzi și voci, ca Ioana d'Arc?! glumește, cu cotul pe mânerul lopeții. Încă puțin și poate că ai să vezi sosind îngerași și fantome peste tot!

Nici nu bănuiește că a nimerit-o. Siluete ciudate se conturează în spatele lui. Mama le zărește. Zâmbetul îi încremenește, de parcă ar fi zărit cavalerii Apocalipsei.

- Fantome și mici monștri, ca în vechile terfeloage ale tatălui tău! adaugă soțul, cotcodăcind. Foarte mici și păroși, și tare urâți, cu frații lor, marii vrăjitori negri ca smoala!

Tatăl rânjește stupid, apoi mimează un fel de dans african. Soția îl privește cu chipul desfigurat de spaimă, întinde ușurel degetul spre el și cade jos, leșinată. De fapt, cade pe portocale. Foarte surprins, soțul ei se întreabă ce prostie a mai putut face, ca să cadă așa. Privește jur-împrejur, fără să priceapă, și hotărăște să se întoarcă. Dă atunci nas în nas, ori, mai exact, nas în buric, cu cinci bongo-matasalai. Poartă simple zăvelci și țin sulițe ascuțite în mâini. Tatăl se topește pe loc. Dinții încep să-i clănțane, ca o mașină de scris la care se bate un testament. Șeful matasalailor se apleacă ușurel deasupra lui, ceea ce îi ia ceva timp, căci între cei doi bărbați e diferență de aproape un metru.

- Știți cât e ceasul? întreabă politicoșul uriaș african.

Ca o marionetă, tatăl face semn cu capul că da. Își privește mîna. E atît de speriat, că nu izbutește să vadă acele ceasului. Ceea ce-i și normal, pentru că n-are ceas.

- E... e... Degeaba își lovește încheietura cu mîna ceaalaltă, oricum nu-i va spune cât e ceasul. Am altul, în bucătărie, care merge mult mai bine! bâiguie, privind vârful suliței.

Matasalaiul tace și se mulțumește să zâmbească. Tatăl trage concluzia că are voie să se ducă până acolo.

- Mă... mă întorc, se bâlbâie, și o ia la goană iepurește spre casa care îi servește de vizuină.

Întunericitul citește mândru o mică fișă, pe care o ține în mână.

- După calculele mele, apa ar trebui să ajungă în sat în mai puțin de treizeci de secunde! își anunță tatăl, care se bucură, la auzul veștii.

- Perfect, perfect!... În mai puțin de un minut, voi fi deci stăpânul absolut și necontestat al Celor Șapte Ținuturi, iar poporul minimos nu va mai fi decât o amintire, abia menționată în cărțile de istorie!

Maltazar își freacă mâinile, mai Machiavelli chiar decât originalul.

Cât despre regele Sifrat de Matradoy, acesta se plimbă nervos în dreptul intrării în sat. Știe că momentul e grav și că șansele de a-și apăra regatul sunt infime. Dar pierderea unui regat nu-i mare lucru, față de cea a copiilor. Selena și Moț nu s-au întors încă, și el este foarte îngrijorat.

- Cât e ceasul, curajosul meu Miro? își întreabă credinciosul sobol, care îi e și confident.

- Mai sunt cinci minute până la amiază, Sire, răspunde Miro, privindu-și ceasul.

Nici nu se pune problema să se tragă de timp aici, așa cum își permite Maltazar cu cronometrele lui din frunze. În țara minimoșilor, secunde sunt regulate și conduc ineluctabil spre sfârșitul care se anunță foarte tragic. Regele oftează și dă din mâini.

- N-au mai rămas decât cinci minute și n-avem nici o veste! constată suveranul, rătăcit. Miro se apropie și-i pune afectuos o mână pe spate.

- Ai încredere în ei, bunul meu rege, fiica ta are un curaj deosebit. În ce-l privește pe micul Artur, mi se pare plin de haruri și de bun-simț! Sunt convins că împreună vor reuși!

Regele zâmbește ușor, liniștit de bunele-i cuvinte. Își bate prietenul pe spate, ca să-i mulțumească și să-i dovedească prietenia lui.

- Dumnezeu să te audă, bunul meu Miro! Dumnezeu să te audă!

În ciuda oboselii, Artur încă se mai cramponează de volan. A prins gustul vitezei, și nu scapă din ochi drumul care defilează pe lângă ei. Mașina Corvette a izbutit să lase în urmă valul care îi urmărea, nevrând decât să-i depășească. „Mulțumesc, Mami!”, spune Artur în gând, căci nu s-ar fi descurcat niciodată fără magnificul ei cadou. Niciodată nu și-ar fi putut bunica închipui că o jucărie avea să fie într-o zi atât de utilă și cu atât mai puțin că avea să salveze ființele care îi sunt ei dragi. Moț întoarce capul brusc. Pare să fi recunoscut locul, în ciuda vitezei.

- Cred că aproape am ajuns! Era borna care marchează intrarea în câmpul cu păpădii.

Selena privește în fundul tunelului și zărește cu adevărat ceva.

- Uite, acolo! Poarta! Poarta satului! strigă ea de bucurie.

Vestea e primită cu emoție în mașină și toți se felicită, se îmbrățișează și se fâțâie în toate direcțiile. Dar bucuria e de scurtă durată, căci bolidul pierde din viteză.

- O, nu! șoptește Artur, ca să nu-i sperie pe toți.

Corvette încetinește și mai mult viteza și, din pricina arcului, se oprește definitiv. La bord, toți sunt consternați.

- N-o să-mi spui că avem pană! întreabă Selena, indispusă.

Cam pierdut, Artur n-are vreme să răspundă, căci Moț îi taie vorba.

- Repede! Trebuie întors arcul, înainte ca apa să ne ajungă din urmă!

- Cu neputință! Asta ne-ar face să pierdem prea mult timp! Și m-au lăsat brațele! răspunde Artur.

- Dar picioarele? întreabă Selena.

În câteva secunde, grupul a ieșit din mașină și a început să fugă prin tunel, înspre poartă. Nu mai rămân decât vreo sută de metri, dar, chiar în fugă, aceasta pare la capătul lumii. Corvette ar fi parcurs distanța în câteva secunde, precum valul al cărui vuiet se face iar auzit.

- Grăbiți-vă! Apa ne ajunge din urmă! strigă Artur la bunicul și la Moț, care, rupți de oboseală, își cam târâie picioarele.

Murmurul apei începe să se audă și în interiorul cetății. Regele ciulește urechile.

- Ce-i vuietul ăsta? îl întreabă pe credinciosul Miro.

- Habar n-am, răspunde cinstit sobolul, dar simt sub picioare unde negative, iar vibrația asta nu-mi spune nimic bun!

Micul grup nu mai are de parcurs decât vreo douăzeci de metri. Artur s-a întors pe jumătate și s-a strecurat sub brațul bunicului.

- Ultimul efort! îi cere băiețelul, ajutându-l să înainteze.

Micul Artur dă dovadă de o nebanuită energie. El care, la școală sau acasă, încerca să scape de treburile gospodărești, pretextând că avea teme, pe care nu le făcea, e acum de nerecunoscut, și se dăruiește fără șovăială, curajos ca un războinic, tenace ca un preot.

Selena ajunge prima la marea poartă care apără satul și începe să bată în ea din toate puterile.

- Deschideți poarta! strigă, cu vocea abia auzită, din pricina oboselii.

Regele i-ar recunoaște vocișoara subțirică și delicată dintr-o mie. E iubita lui fiică, prințesa lui, eroina care se întoarce acasă. Un soldat din gardă deschide mica trapă care dă spre tunel. Chiar dacă valul nu se vede încă, suflul îi e deja aici, iar soldatul primește drept în față o rafală de vânt.

- Cine-i? întreabă, îngroșându-și glasul, ca să arate că nu-i e frică.

Selena își strecoară mâna în trapă și se ridică pe vârful picioarelor, arătându-și o parte din chip. Moț vine în fugă și își dă sora la o parte, ca să fie văzut și el. Soldatul din gardă îi privește o clipă, cu o privire lipsită de orice expresie, și le închide portița în nas. Selena se enervează și bate cât poate de tare. Artur și Archi îi ajung din urmă și cu toții încep să bată toba în ușă.

Regele sosește în dreptul portiței și se miră că soldatul nu reacționează la tot acest târăboi.

- Ce faci aici? De ce nu deschizi poarta?

- E altă capcană! explică soldatul, sigur de sine. Dar nu mă duc ei de două ori pe mine! Acum au făcut un desen, ceva ca un desen animat, cu chipul Selenei și al lui Moț. Al prințesei e foarte bine făcut, dar al lui Moț are câteva defecte și se vede din prima clipă că-i fals!

Micul grup continuă să bată din răsputeri, iar suflul torentului e tot mai apăsător. Archi se întoarce să vadă cât timp le mai rămâne. Constată stupefiat că valul se vede deja. Masa de apă furioasă e gata să se prăvălească peste ei, cu viteza unei rachete.

- Deschide poarta, pentru numele lui Dumnezeu! urlă deodată Archi, căruia instinctul de supraviețuire îi îngăduie să-și recapete puterile.

Regele îi aude strigătul disperat: dacă nu-l înșală memoria, e vocea lui Archi. Suveranul se apropie de poarta cea grea. Vrea să fie sigur. Întredeschide portița și descoperă brusc chipurile Selenei și al lui Moț.

- Ajutor! zbiară amândoi în cor, cu chipurile schimonosite de spaimă.

Nebun de furie, regele se întoarce spre soldatul din gardă.

- Deschide imediat poarta, gamul idiot!!! strigă mai tare ca niciodată.

Soldatul se năpustește spre poartă și, cu ajutorul tovarășilor lui, trage enormele zăvoare.

- Grăbiți-vă! bate tare din picioare Moț, văzând că valul monstruos înghite mașina, în mai puțin de-o secundă. Suflul lui e acum atât de puternic, că-i lipește pe toți de poartă. Ultimul zăvor a fost tras, soldații întredeschid ușor poarta, dar vântul îi surprinde pe toți și aceasta se dă de perete. Prietenii cad grămadă înăuntru și se ascund imediat în spatele porții.

- Repede! Vine valul! Trebuie să închidem! urlă Artur, fără să mai piardă timpul ca să salute pe cineva.

Soldatul din gardă se cam înfurie.

- Deschidem, închidem, oamenii ăștia nici nu știu ce vor! bombăne.

Dar vede că valul înspumat e gata să invadeze totul. Imediat își schimbă atitudinea și se aruncă asupra porții.

- Aici! le strigă celorlalți soldați, care îi sar pe loc în ajutor.

Vreo zece dintre ei țin poarta, regretând că ea-i atât de grea și vântul atât de violent. Dar valul nu se plânge, din contră. Pare încântat că a ajuns, în cele din urmă, la destinație și că va înghiți cu plăcere totul. Miro urmează pilda soldaților și se aruncă, la rândul lui, asupra porții. Micul sobol e mai bun la săpat tuneluri decât la proptit porți, dar, în cazuri de extremă urgență ca acum, orice ajutor e bine-venit. Cu tot rangul lui, regele hotărăște să li se alăture.

- Hai, bunul meu Patuf, dă-mă jos! îi cere regele animalului pe care călărește.

Cu labele lui puternice, Patuf și-l ia pe rege de pe grumaz și-l pune ușurel jos, pe pământ.

- Iar acum, Patuf, închide poarta!

Patuful îl privește două secunde cu aerul lui de dobitoc amabil. Îi trebuie întotdeauna două secunde ca să priceapă ce i se spune. Pentru că minimoasa nu-i limba lui maternă. Deși oamenii tind să uite acest lucru, și să creadă că Patuf e cam prostuț, încercați și voi să vorbiți patufește, și-o să vedeți ce nătărăi veți părea. Patuful își sprijină deci labele uriașe pe poartă și o împinge din răsputeri.

Merge mai bine cu animalul, dar valul nu-i deloc departe. Doar la câțiva metri. Artur se aruncă pe zăvor, gata să-l închidă. Patuf încă mai împinge și se vede obligat să lupte cu și mai multe puteri contra suflului impresionant. Valul ajunge la poartă, dar, cu un ultim efort... Patuf izbutește s-o închidă. Artur se aruncă iar pe primul zăvor și-l trece printre inele. Valul lovește chiar în poartă, cu o violență nebănuită. Șocul o face să tremure din toate încheieturile, iar prietenii sunt azvârliți la pământ. Artur ajunge la al doilea zăvor și se străduiește să-l închidă.

De cealaltă parte, apa invadează tot tunelul și nu mai rămâne nici o bulă de aer.

Al doilea zăvor trece, în sfârșit, prin panouri și blochează definitiv poarta. Dar toți rămân cu mâinile pe ea, poate ca să-i ușureze un pic misiunea. Are mare nevoie de așa ceva, căci de cealaltă parte apa exercită asupra ei o presiune uriașă. Lichidul e nu numai puternic, dar și viclean, și profită de cea mai mică fisură, ca să se strecoare înăuntru. Regele constată că poarta lui lasă apa să curgă peste tot.

- Să sperăm că va rezista! își spune neliniștit.

Întunericul își privește numărătoarea. Ultima bilă se rostogolește încetișor pe tija ei, îndreptându-se spre celelalte și indicând astfel încheierea unui ciclu reglementar.

- Ia te uită! spune plăcut surprins și se întoarce spre tatăl lui. Începând din acest moment, Maiestate, sunteți singurul și unicul rege și domniți ca stăpân absolut peste toate Cele Șapte Ținuturi.

Întunericul face o reverență mai mare ca de obicei. Maltazar își savurează succesul. Își umflă încetișor pieptul, de parcă ar respira pentru întâia oară, apoi suspină de plăcere.

- Deși nu-s sensibil la onoruri, trebuie să recunosc că e totuși ceva să te știi stăpânul lumii, mărturisește modest. Dar ceea ce-mi face plăcere, mai presus de orice... e că-i știu pe toți morții! adaugă Maltazar, pe care victoria nu l-a făcut mai puțin diabolic.

E adevărat că micii eroi n-au murit, dar nici n-au ieșit încă din belea.

- Poarta pare să reziste? întreabă regele, căruia i-ar plăcea să-l liniștească totuși cineva.

- O să reziste, răspunde Miro.

Venind de la un inginer atât de reputat ca Miro, răspunsul îi satisface pe toți. Selena și Moț presează tot mai puțin poarta și-și îngăduie să fugă în brațele tatălui lor.

- Copiii mei, ce bucurie să vă știu sănătoși și întregi! exclamă regele, copleșit de emoție. Îi strânge tare de tot la piept, fericit că-i poate atinge iar. Apoi ridică privirile spre cer, cu ochii plini de lacrimi. Mulțumesc! Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai împlinit rugile! spune cu mare umilință.

Capitolul 13

Și bunicii i-ar plăcea să-i fie auzite rugăciunile. A ajuns la a treia de azimineață, dar nimic. Oftează un pic, își strânge genunchii pe covorașul de rugăciuni instalat în salon, sub o cruce magnifică, montată pe zidul dinspre răsărit, și începe o nouă Ave Maria. Tocmai asta-i momentul ales de tatăl lui Artur ca să vină de-a dura în salon ca un marțian.

- Acolo! Acolo! Sunt uriași! Prea uriași! Cinci! În grădină! Negri! Perfect negri! Și nu știu cât e ceasul! se bâlbâie, limpede ca o telegramă. Se sucește, de parcă i-ar lipsi aerul. Iute! De nu, mare Negru supărat roșu tot! Foarte supărat! Nu pierdem vremea! adaugă și fuge spre intrare.

N-a venit să afle cât e ceasul, cum i-a făcut să creadă pe matasalai, ci în căutarea curajului de care are nevoie ca să fugă, părăsindu-și soția și fiul. De fapt, pe copil l-a părăsit de mult, dar pe soție, se mai gândește o clipă. Tatăl privește printre perdelele de creton de la ferestre și constată că vizitatorii sunt tot în grădină. E momentul ideal s-o șteargă.

- Mă... mă întorc! izbutește să-i zică bunicii, înainte de a fugi în celălalt capăt al casei, spre intrarea principală.

Deschide ușa și tresare din nou. Mai e un vizitator. Mai exact, trei. Primul nu-i nici așa de mare, nici așa de negru. E mai curând elegant. Tatăl se liniștește un pic, în vreme ce David își scoate pălăria. Ceilalți sunt și ei negri, dar, de fapt, au uniforme negre. De jandarmi.

- E ora douăsprezece! spune David, râzând cu gura până la urechi, ca și cum ar fi câștigat la loterie.

Tatăl îl privește fără să priceapă. David își scoate ceasul, agățat cu grijă de lanțul care îi atârna de jiletcă.

- Fără... un minut, ca să fiu exact! adaugă fericit. Am ajuns la limitele răbdării!

Micul grup, cu Moț în frunte, se rostogolește în sala de trecere. Bătrînul gardian a fost deranjat și a trebuit să-și abandoneze coconul. Și asta nu-l binedispune deloc.

- Grăbiți-vă! Am răsucit deja primul inel! spune bombănind. Mai aveți doar un minut!

Archi trece primul și ajunge în fața oglinzii gigantice, în spatele lentilei de la luneta magică. Regele face parte din comitetul de adio. A venit fără Patul, prea mare pentru sala de trecere. Suveranul se apropie de Archi. Cei doi bărbați își zâmbesc

complice și-și strâng mâinile.

- Nici nu te-ai întors bine, că și trebuie să ne părăsești! spune regele, cu o tristețe pe care îi vine greu s o ascundă.

- Asta-i legea stelelor, și stelele nu așteaptă! răspunde Archi, cu un surâs chinuit.

- Știu, și e tare păcat. Am mai fi avut multe de învățat de la tine! recunoaște, cu modestie.

Archi îi pune o mână pe umăr.

- Știi acum tot ce știu și eu, nu asta-i cel mai important? Noi doi formăm un tot, cunoștințele unuia le completează pe ale celuilalt. Nu acesta-i secretul unei echipe? Secretul minimoșilor? spune amabil bunicul.

- Da, e adevărat, încuviințează regele, dar „cu cât suntem mai mulți, cu atât râdem mai mult”. A cincizecea poruncă.

- Ei vezi, asta tu m-ai învățat! spune Archi, zâmbind cu toată gura.

Regele e foarte emoționat de acest semn de prietenie și de respect. Cei doi bărbați, mici de stat, dar mari de suflet, își strâng cu putere mâinile. Gardianul întoarce a doua coroană, a spiritului, care ar avea nevoie de puțin ulei.

- Ai mare grijă de ginerele meu! spune regele surâzând.

- Cu plăcere. Și tu, ai mare grijă de nepoata mea! îi răspunde Archi.

Gardianul sfârșește de întors a treia coroană, a sufletului.

- În vagon! urlă, ca un șef de gară.

Archi face un ultim semn cu mâna și se aruncă peste geamul care îl înghite pe loc. Bătrânul dispare, ca biscuiții în dulceață. Zgâlțâit de vrajă, Archi trece rând pe rând prin lentilele care par tot mai mici, în vreme ce el crește. E, în sfârșit, scuipat la capătul lunetei, ca un vulgar deșeu, care se umflă când intră în contact cu aerul și lumina.

După ce se dă de-a dura de trei ori în iarba grasă, Archi își recapătă dimensiunile normale. Suflă din greu, decis să mai stea câteva clipe așezat pe pământ, ca să scape de emoții. Căpetenia matasalailor se postează în fața lui. Îl primește arătându-i toți dinții albi și frumoși într-un surâs magnific.

- Cum ai călătorit, Archi? întreabă.

- Minunat! Un pic prea mult, dar... minunat! răspunde bunicul, foarte încântat să-și întâlnească un vechi prieten.

- Și Artur? se neliniștește africanul.

- Vine și el.

Prietenii minimoși nu par prea grăbiți să-l vadă dus pe curajosul Artur, dar nici

el n-are aerul că ar avea chef să se facă nevăzut în gelatina care îl va înghiți, precum înghite cameleonul musca lipită de limbă. Dar acesta e prețul pe care trebuie să-l plătească, dacă vrea să-și revadă familia și să-i povestească incredibilele lui aventuri bunicii, în speranța că n-a murit de îngrijorare. Moț se apropie de el, vizibil emoționat.

- O să ne plictisim fără tine! Vino iute înapoi! îl imploră.

- Peste zece luni, am promis! răspunde Artur, ridicând mâna sus, spre cer, și scuipând jos, pe pământ.

Moț e ușor surprins de ritual, dar îi place tare mult și-l adoptă imediat.

- Ai promis! spune micul prinț, ridicând și el mâna sus, spre cer, și scuipând din toate puterile jos, pe pământ.

Artur nu se poate ține să nu râdă de micuțul căruia, hotărât lucru, nu-i scapă nimic.

- Grăbiți-vă! spune gardianul. Trecerea se închide în zece secunde!

Artur înaintează spre imensa lentilă care îi deformează imaginea. Selena se apropie, la rândul ei, cam sfioasă. Îi vine greu să-și domine emoția. Artur e în fața ei și se frământă, stingherit.

- O mie de ani ca să-mi aleg un soț și nu m-am bucurat de prezența lui decât câteva ore! spune drăgălaș prințesa, încercând să-și țină lacrimile.

- Trebuie să plec, familia mea probabil e moartă de îngrijorare, așa cum era și a ta.

- Desigur, firește, acceptă Selena, fără convingere.

- Și apoi, zece luni nici nu-s multe, adaugă Artur, vrând să-i dea curaj.

- Zece luni sunt milioane de secunde petrecute fără tine, spune Selena, care nu-și mai poate stăpâni lacrimile.

Artur are ochii umezi. Culege cu vârful degetelor lacrimile soției lui și o îmbrățișează.

- Milioane de secunde cu care ne vom pune la încercare dorința, după tradiție și protocol, îi amintește necăjit Artur.

- La naiba cu protocolul! exclamă prințesa, punându-și buzele pe ale lui Artur.

Cei doi îndrăgostiți se strâng unul într-altul și se sărută cât pot de tare. Un adevărat sărut de dragoste. Cel mai frumos. Cel mai delicios și interzis. Selena își pune mâinile pe umerii lui Artur și îl împinge cu putere în spate. Sărutul se rupe, buzele se despart, Artur dispare, absorbit de cristalul care doar asta aștepta.

- Selena! mai poate striga, înainte ca vocea să-i fie complet sufocată.

Artur e zgâlțâit în toate direcțiile de curenții incontroabili. Acum înțelege mai bine ce simt alpiniștii, când sunt prinși de avalanșele monstruoase pe care le descriu

îndelung. Artur se zbate în sticlă și, mai ales, nu încetează să se miște, așa cum sfătuia *Cel de la capătul corzii*, prima lui carte preferată, înainte de a da de povestea aventurilor africane ale bunicului.

Lentilele prin care trece sunt tot mai mici și mai tari. Ultima e ca un zid și, străbătând-o, se lovește un pic la cap. Abia ajunge afară, că plămânii i se și umplu de aerul prea curat. Trupul întreg i se umflă ca un maș de porc, ca o pernă de aer după un șoc. Artur e trântit la pământ și se dă și el de-a rostogolul. În sfârșit, se oprește în patru labe în iarbă, în fața unei ciuperci negre care dă din coadă.

Alfi, nespus de bucuros să-l revadă, n-așteaptă ca stăpânului să-i treacă emoțiile și-i linge fața. Artur pufnește în râs și se apără cât poate de asalturile lui băloase.

- Stai, Alfi! Lasă-mă să respir două secunde! se plânge drăgălaș, nespus de mulțumit să-și întâlnească cel mai credincios prieten.

Archi îi sare în ajutor, întinzându-i mâna. De cum se saltă în picioare, își zărește mama, tot leșinată. Micul Artur o ia la goană și se apleacă asupra ei.

- Ce-a pățit? întreabă neliniștit.

- Ne-a văzut și a căzut peste portocale, explică simplu căpetenia matasalailor, ținând fructul în mână, ca pe o mărturie care nu poate fi negată.

- Noi numim asta leșin! răspunde Archi, căruia îi place să se joace cu vorbele.

Africanul privește portocala fără să priceapă. Artur mângâie drăgăstos chipul mamei.

- Ridică-te, mămico! Sunt Artur! șoptește.

Și o face cu o voce atât de dulce, că mama se trezește, în cele din urmă, fermecată de frumoasa melodie. Deschide încetișor ochii și descoperă fermecată chipul fiului ei, în plină formă. Mai întâi, crede că nu s-a trezit cu totul din vis, de aceea le surâde îngerilor și închide încetișor pleoapele.

- Mamă?! insistă Artur, bătând-o peste obraji.

Mama face brusc ochii mari.

- Nu-i un vis?! întreabă, puțin confuză.

- Sigur că nu! Sunt chiar eu, Artur! Fiul tău, spune puștiul, scuturându-o ușor de umeri.

Mama pricepe că și-a regăsit fiul și pe loc începe să plângă.

- O! Micuțul meu adorât! îi spune, leșinând și căzând iar peste portocale.

În celălalt capăt al grădinii, bunica nu bănuiește ce dramă se petrece, și-l duce pe David până la ieșire. Infamul proprietar scrutează la orizont drumul care

șerpuiește pe colină. Se uită iar la ceasul pe care îl ține neîntrerupt în mână, ca un cronometrul oficial.

- Amiaza! o anunță cu mândrie pe singura spectatoare pe care o are, căci cei doi polițiști nu fac pentru el nici cât o ceapă degerată. Amiaza, și la orizont tot nimic! se simte obligat să adauge. Doar dacă n-o face de plăcere, ca să răsucescă cuțitul în rană. David oftează din greu și adaugă, cu falsă deznădejde: Tare mă tem că nici în această duminică, ziua Domnului totuși, nu se va produce nici un miracol!

Profită că s-a întors cu spatele la bunica și rânjește prosteste. Ce bun seid ar mai fi! Mami e tare supărată,, iar cei doi polițiști, foarte plictisiți. Ce mult le-ar plăcea s-o poată ajuta pe biata doamnă, dar legea e azi de partea lui David și, din nefericire, ei își fac bine datoria. Oribila strâmbătură a lui David dispare și el redevine serios. Dregându-și glasul, se întoarce spre Mami, care nu mai e singură. Archi și Artur sunt alături de ea, ținând-o fiecare de câte un braț. Ca prin minune. Ca prin miracol. David rămâne mut, cu gura căscată. Nici dacă magicianul Copperfield ar fi făcut să dispară un întreg oraș din fața ochilor lui, n-ar fi fost David mai uimit. E mai mult decât o vrăjitorie. Mai mult decât un miracol. E o catastrofă. Archi îi zâmbește, nu prietenește, dar politicos.

- Ai dreptate, David... e o duminică tare frumoasă! exclamă bătrânul, plin de umor.

David nu-i în stare să se miște, paralizat de surpriză.

- Cred că trebuie să semnăm unele hîrtii, nu? întreabă bunicul.

Lui David îi trebuie câteva secunde, ca să dea, în cele din urmă, din cap. Șocul i-a afectat vizibil capacitățile mentale, și așa tare reduse.

- Să mergem în salon, e mai răcoare și nu ne va stingheri nimeni, propune Archi cu exemplară curtoazie.

Îndreptându-se spre casă, îi spune lui Artur, cu cea mai mare discreție, câteva cuvinte la ureche.

- Acum avem nevoie de comoară, îi șoptește la ureche. Eu îi distrag atenția și încerc să câștig timp, iar tu recuperezi rubinele!

Artur nu-i prea sigur că-i revine misiunea cea mai ușoară, dar semnul de încredere îl face să se simtă foarte mândru.

- Contează pe mine! răspunde discret și cotește spre fundul grădinii.

După doar câțiva metri, cade într-una dintre gropile săpate de taică-său. Se întinde cât e de lung pe fundul ei. Artur scoate boticul pe buza gropii și constată dezastrul.

- N-am ajuns încă! spune cu gura plină de pământ.

Capitolul 14

În marea piață din Necropolis se fac pregătiri de război. Oastea seizilor s-a aliniat, în cele din urmă, formând sub soare un M imens. Mii de soldați, călare pe țânțari, se pregătesc să invadeze noi ținuturi. Maltazar înaintează ușurel pe balconul care dă spre piața imensă, unde i s-a adunat armata perfectă. Și-a pus, pentru ocazie, o pelerină nouă, neagră-tăciune, pe care scânteiază o sută de stele, care de care mai strălucitoare. Armata își întâmpină cu ovații puternicul suveran, care ridică brațele spre norod, ca un papă în balcon. Prințul tenebrelor își savurează victoria strălucită, zdrobitoare.

„Dezgustătoare chiar”, gândește Mino, care stă tot lângă piramidă și se întreabă ce-ar trebui să facă. Cum ar fi putut Artur să supraviețuiască acestui neașteptat tsunami. E practic imposibil, dar nu „imposibilul” îl deranjează, ci „practicul”. Căci și dacă n-ar fi existat decât o șansă la un milion, există totuși una mică, iar Mino nu îndrăznește să o rateze. Își consultă ceasul cel nou. Artur n-a uitat decât un mic amănunt. Dacă e perfect în stare să citească ora, sobolul cel mic e totuși incapabil să vadă atât de aproape. Mino se sperie. Degeaba și-a tras brațul cât mai departe posibil de trup. E orb. Ca un sobol. Ca tatăl lui.

Artur străbate grădina în toate direcțiile. Orice s-ar întâmpla, îi e imposibil să recunoască scara. Trece de pâ râul pe care a coborât la bordul nucii. Urcă în susul apei, merge pe lângă micul zid, înalt de doar câteva cărămizi și ajunge la picioarele enormului rezervor de apă. Trebuie să fie un grilaj minuscul pe undeva, ascuns prin iarbă, dar Artur caută în zadar, nu dă de nimic. Doar Alfi și-a regăsit mingea. O pune la picioarele stăpânului, care pare s-o caute peste tot.

- Nu ne arde de joacă acum. Alfi! spune băiatul, vizibil concentrat.

Ia mingea și o aruncă departe, un mod nepotrivit pentru a-i spune unui câine că jocul s-a sfârșit.

În această vreme, Mino se apropie de un soldat din garda care stă în jurul comorii. Tușește și-l interpelează foarte politicos.

- Scuzați-mă că vă deranjez. Mi-ați putea citi cât arată ceasul, vă rog? Nu văd prea bine de aproape!

Seidul are un cap de brută. E deja un miracol că-l lasă să-și termine fraza. Se apleacă totuși și se uită la brățară.

- Nu'ș să citesc! Iatră ca un căpcăun.

O brută abrutizată.

- Da?! Cu atât mai rău, dar nu-i grav, regretă sobolul.

- Hai, Mino! Grăbește-te!!! îl încurajează Artur, chiar dacă vocea nu-i ajunge până la acesta.

Alfi aduce mingea, dând din coadă. Categorie nu pricepe tragedia care tocmai se petrece în jurul lui. Nu-și vede decât mingea și jocul cu ea. Enervat peste măsură, Artur ia mingea și o aruncă din răspuțeri în celălalt capăt al grădinii. Sau cel puțin acolo i-ar plăcea s-o arunce.

Din nefericire, un braț obosit și un vânt ușor hotărâsc altfel. Mingea își schimbă traiectoria și traversează dreptunghiul salonului. David tresare și-și varsă cafeaua pe frumosul costum crem. Cum ceruse cafea fără lapte, nu se mai poate face nimic, e clar. David bâiguie câteva insulte, din care durerea face onomatopee.

Bunica se precipită, cu o cârpă în mână, iar bunicul afișează un aer plictisit.

- O! îmi pare cu adevărat rău! Așa-s copiii! Știți doar!

David smulge cârpa din mâinile bunicii și se șterge singur.

- Nu, slavă Domnului! N-am avut încă plăcerea să am de-a face cu ei! spune el printre dinți.

- A! Copiii! se entuziasmează Archi. Copilul e ca un mieluț, îți umple viața, iar mie mi-a salvat-o! mărturisește, făcând o aluzie pe care numai el o înțelege.

- Și dacă am lăsa mieii liniștiți și-am reveni la oile noastre? sugerează David, care împinge iar hârțile de semnat sub nasul lui Archi.

- Desigur! răspunde bunicul, privindu-le.

Îi trebuie neapărat o idee nouă, ca să mai câștige un pic de timp.

- Lasă-mă mai întâi să-ți fac altă cafea! spune, ridicându-se.

- Nu te deranja! răspunde David, dar bunicul face pe surdul și pleacă în bucătărie.

- Am primit cafeaua asta din Africa Centrală. Gust-o și-ai să vezi!

Maltazar e tot cu brațele ridicate, în fața mulțimii care se bucură.

- Credincioșii mei ostași! își începe discursul, și treptat se lasă tăcerea. O tăcere religioasă, în fața vorbelor primite ca o licoare divină. Ora gloriei a sosit! zbiară suveranul cu o voce care te îngheață și pe care ecoul o repetă pentru oricine ar vrea s-o audă iar.

Poporul seid urlă de bucurie. La fiecare dintre frazele lui. Te și întrebi dacă îl înțeleg sau doar ascultă prosteste de panoul pe care li-l arată cu regularitate Întunericitul și pe care se poate citi „Aplauze“. Dar, cum nu știu să citească, cea mai

mare parte dintre ei se mulțumesc să urle. Maltazar așteaptă să se facă tăcere și-și continuă discursul.

- Vă promit bogății și putere, măreția și veșnicia!

Seizii urlă iar, fără să înțeleagă cu adevărat ce le promite șeful și nu le va da niciodată. Sunt puține șanse ca el să împartă cu ei bogățiile și puterea, și cu atât mai puțin măreția și veșnicia!

- Vom invada și vom cucerii toate ținuturile care ne-au fost făgăduite! adaugă, declanșând delirul celor adunați în jurul său.

Asta au priceput-o: țânțarii și seizii dau din picioare, entuziasmați de anvergura misiunii încredințate. Misiunea lui Mino e mult mai puțin ambițioasă. Trebuie doar să ajungă să citească ora pe ceasul lăsat de Artur. Își ia avînt și face a doua încercare.

- Scuzați-mă, tot eu sunt! îi spune seidului. Vi-l ofer! adaugă, întinzându-i bucuros ceasul. Abrutizat cum e, seidul nu prea are șanse să înțeleagă ce înseamnă „cadoul”. Mino nu-i lasă timp să gândească, ar putea dura ore, și-i pune brățara la mână. Uite! Vă stă foarte bine! spune și se depărtează.

Seidul privește o clipă la ceas, ca vițelul la poarta nouă.

- Ups! face, cam perplex.

Mino a făcut deja zece pași. Se oprește și se întoarce.

- Ce vrei să fac cu el? Nu știu să citesc! urlă seidul, amabil ca o placă de marmură.

- Nu-i grav! când vrei să știți cât e ceasul, e suficient să ridicați brațul în direcția unuia care știe să citească. Eu, de pildă. Ridicați brațul, veți vedea, e ușor.

Mai prost ca un pește care n-a văzut niciodată o momeală, seidul îl ascultă pe Mino și ridică ambele brațe. Micul sobol poate, în sfârșit, citi ora de pe ceas de la o depărtare convenabilă.

- Dumnezeule! E douăsprezece și cinci! urlă înnebunit și pleacă în goana mare spre manetele lui, lăsându-l pe seid locului, ca o sperietoare.

La suprafață, Artur încă mai așteaptă ca micul sobol să acționeze. Dar nu se petrece nimic, iar Artur începe să-și piardă orice nădejde.

Dar nu-i cazul. Mino face tot ce poate. Își face toate calculele în mare grabă, și n-aveți idee cât de repede poate socoti un sobol. Trage de mai multe manete, modificând pe loc poziția mai multor rubine. Lumina care strălucea în piramidă începe să se stingă treptat, pe neobservate. Toată această lume minuscule e concentrată asupra discursului ținut de Maltazar, care termină astfel:

- Să înceapă petrecerea!!!

Armata urlă de bucurie, mai tare ca niciodată. Fiecare își aruncă arma în aer,

într-o armonie perfectă, și, vreme de câteva secunde, spectacolul e tare frumos. Dar sfârșitul numărului e mai puțin spectaculos. Armele cad fiecare unde nimerește și, mai ales, cum nimerește. Sunt zeci de răniți. Maltazar își ridică privirea spre cer, înspăimântat de prostia armatei lui.

Mino profită de haosul creat, acționând și ultima manetă. Deodată, lumina revine, ca un magnific fascicul roșu, care pleacă din vârful piramidei și urcă direct afară. Asistența scoate un „Ooo!” admirativ și general, evident, toți cred că noul joc de lumini face parte din spectacol.

- O! Ce frumoasă-i lumina roșie! se aude ici și colo.

Mino mai întoarce o manetă, iar lumina fasciculului crește. Are o putere fenomenală și străbate ca fulgerul aerul care acoperă Necropolis.

- E magnific, divine suveran! se bucură Întunericitul, aplaudând încetișor, ca să nu acopere ovațiile care îi idolatrizează tatăl.

Maltazar nu-i sigur de nimic de-acolo, dar nu știe cum s-o arate.

În mijlocul grădinii, o magnifică rază roșie iese din pământ și urcă practic la cer. Artur urlă de bucurie și se aruncă la pământ, ca să privească în gaură. Alfi, care a izbutit să-și recupereze mingea, se apropie, la rândul lui, atras de apetisanta lumină, care pare o acadea enormă. Artur bagă mîna în gaură, dar, din nefericire, nu are brațul prea lung.

Mino privește în aer umbra lui Artur, care se desenează la buza găurii. Maltazar a văzut și el umbrele și, chiar dacă n-a priceput cu adevărat ce se urzește, simte totuși că o amenințare îi dă târcoale.

- Din pricina imbecilului ăstuia vom fi reperați! Arestați-l imediat! urlă la soldații din gardă, staționați în jurul cupolei.

Artur se scarpină în cap. Fruntea îi e iar acoperită cu sudoare.

- Trebuie să găsim o idee, Alfi! Aici, acum, pe loc! spune, privindu-și câinele.

Alfi ciulește ușor urechile; parcă ar vrea ca Artur să-și repete spusele. Artur suspină. N-are ce-i cere acestui câine stupid, care nu știe decât să saliveze peste mingea din bot. Artur așteaptă un moment. Un amănunt. O idee.

- Mingea! Firește! Strigă de fericire și întinde brațul spre cățel. Îmi salvezi viața, Alfi! Dă-mi mingea!

Bucuros, câinele o ia din nou la fugă spre celălalt capăt al grădinii, convins că zâmbetul lui Artur anunța reînceperea jocului. Nebun de furie, Artur o ia și el la goană după cățel, dar două labe nu prea au șanse să prindă patru.

Între timp, garda s-a regrupat și înaintează spre Mino, cu sulile îndreptate înainte. Mino tremură de frică și caută disperat ceva cu care să se apere.

- Stop! strigă Artur, mai tare ca niciodată, așa de tare încât îl dor plămânii.

Poate că urletul nu omoară, dar cel puțin paralizează: Alfi stă brusc locului, împietrit de urletul înspăimântător care pare să vină din burta stăpânului, ca și cum acolo ar fi ascuns un monstru. Desface fălcile, mingea profită și cade la pământ, iar Artur profită și o ia de acolo.

- Mulțumesc! spune băiatul, din nou amabil, scărpinându-1 pe cap.

Alfi nu-i prea pregătit să uite acest schimb de mingi.

Capitolul 15

Nici Mino nu-i prea pregătit să uite această zi, care se anunță ultima din viața lui. Soldații din gardă sunt în fața lui, iar Mino ia, ca pe o ultimă șansă, poziția de autoapărare, Bruce Lee în versiunea sobol.

- Atenție! îi previne Mino, cu mâinile înainte, pot să fiu și rău!

„Rău” e o vorbă care-i sună bine lui Maltazar. Enervat peste măsură, suveranul își scoate din teacă spada magică a Selenei, pe care și-a însușit-o. O ridică deasupra capului, cu un gest larg, și o aruncă spre Mino.

Dacă vede prost de aproape, în schimb, sobolul vede foarte bine de departe, iar Mino distinge perfect obuzul care e gata să-i ajungă deasupra capului. Micul sobol o ia ușor la dreapta. După calculele lui, asta ar trebui să fie de ajuns. Lama se înfinge cu zgomot la dreapta, la câțiva centimetri de chipul lui descompus. Ce mai, chiar și un sobol își poate greși calculele.

Maltazar e furios că a ratat lovitura, mai ales în fața fiului său. Și, în loc să caute explicația logică a greșelii, suveranul preferă o diversiune.

- Puneți mâna pe el! urlă la soldații din gardă, care întârzie puțin.

- V-am avertizat! O să mă supăr! insistă Mino, dând încetșor înapoi.

Seizii rînjesc și nu-1 iau în seamă. Cu atât mai rău pentru ei. O minge de tenis, de două sute de ori mai mare decât ei, intră pe burlanul de deasupra lor. Obiectul mare cât un meteorit împiedică intrarea luminii de la suprafață, iar seizii ridică ochii, să vadă umbra care se lasă peste ei. Nu durează prea mult. Abia o secundă. Și mingea le cade drept în cap.

Maltazar se apleacă în balcon, stupefiat. Hotărât, finalul nu-i pe gustul lui.

- Prindeți-mi mingea! strigă, fără să înțeleagă că le cere imposibilul.

Mingea gigantică mătură seizii ca pe frunzele moarte și, la fiecare salt, strivește, distruge, duce cu ea tot ce-i iese în cale. Paiele și burlanul valsează în toate direcțiile, ca mingile de la jocul de popice, și din zeci de găuri apa sub presiune iese afară.

Locul e acum împresurat de gheizere care scuipă fără răgaz apa din cele două rezervoare. Torentul, imobilizat în burlanul pe unde au fugit Artur și prietenii lui, se umflă și iese foarte iute din matcă. Ghidată de torent, mingea se dă de-a rostogolul până la intrarea în burlan și îl astupă, ca dopul de la cadă. Iute, apa invadează locul și armata seidă intră în panică.

- Fă ceva! îi poruncește Maltazar fiului său, dar bietul băiat n-are nici o soluție, doar să se roage.

Mino se cațără în farfurioara cu comoara și se ascunde printre rubine. Spectacolul din fața lui e apocaliptic. Apa a invadat piața din Necropolis și micuțele barăci ale negustorilor înoată în derivă în toate direcțiile. Câțiva țânțari au rămas pe pământ și apa le ajunge deja până la șă, în vreme ce alții zboară în cerc în sala regală, care nu mai are ieșire.

Seizii cad drept în apă, din pricina armurilor prea grele. Ghizdurile zidurilor, roase de apă, se prăbușesc în întregime în piață, provocând valuri monstruoase. Aceleași valuri duc cu ele micile barăci care se vor sparge de pereții palatului, sub balconul lui Maltazar.

Suveranul privește catastrofa care vine cu toată iuțeala spre el și curând îi va înghiți balconul. Nu-i vine să creadă. Cum a putut sobolul mic și inutil să declanșeze asemenea cataclism? Cum poate un regat atât de puternic ca al lui să se prăbușească atât de iute?

E nevoie uneori doar de un grăunte de nisip ca să se blocheze și cea mai mare mașină, de un călcâi foarte slab ca să pună la pământ un uriaș și de câțiva bărbați curajoși ca să înceapă o revoluție. Nu trebuia decât să citească *Marea Carte a Ideilor*, așa cum îl sfătuisese Mino de sute de ori. Porunca a două sute treizecea i-ar fi amintit că „atunci când îți intră în picior, un cui e cu atât mai dureros cu cât e mai mic”. Maltazar înțelege lecția, dar e prea târziu să mai acționeze. E pierdut, distrus, ca și regatul lui.

Apa ridică, în cele din urmă, farfurioara cu comoara, și ea urcă încetișor prin burlanul care duce la suprafață. Mino e la bord, mort de frică, ghemuit între două rubine. Plutitul pe fața apei nu-i chiar specialitatea sobolilor, iar lui Mino îi e deja rău de la stomac. Și lui Maltazar îi e rău de la stomac, căci vede cum regatul îi dispare sub picioare. Apa atinge acum balconul, iar el nu mai are prea multe soluții. Atunci se agață de prima care trece: sare pe un țânțar. Seidul care îl călărește e, firește, foarte mândru că își are stăpânul alături, dar, ca pe orice navă, la bord nu poate exista decât un singur comandant. Maltazar îl ia pe seid și îl aruncă neglijent în apă. Bietul pilot nu are nici măcar vreme să strige, înainte de a cădea drept în apa tumultuoasă. Maltazar apucă frâiele țânțarului și se pregătește de plecare.

- Tată?! strigă Întunericitul.

Maltazar trage de dârlogi și-și oprește țânțarul. De pe balcon, fiul lui îl privește pierdut, cu pulpele în apă.

- Nu mă părăsi, tată! spune cu o voce aproape de copil.

Maltazar vine în fața lui, în zbor staționar.

- Întunericitule... te numesc comandant... îl anunță, foarte solemn.

Puștiul nu-i prea flatat, căci pe uscat ar profita mai bine de noua numire.

Întinde o mână spre taică-său, sperând să-i ofere un locșor în spatele lui pe țânțar.

- ... Iar un comandant nu-și părăsește niciodată nava! adaugă tatăl, supărat că trebuie să-i reamintească cea mai importantă regulă militară.

Maltazar trage de frâie, se întoarce pe jumătate și dispare pe cerul boltit al orașului Necropolis.

Dezamăgit, distrus, părăsit, Întunericitul lasă capul în jos în semn de neputință. Constată că apa îi ajunge deja la cingătoare și că-și vede chipul în ea. Își privește fața obosită și dezamăgită, care urcă repede spre el, ca un frate care i se pune alături. Gândul îl face să zâmbescă. Imediat, imaginea lui din apă afișează același zâmbet. Întunericitul e tare emoționat. E întâia oară când cineva vine zâmbind spre el. Și ultima. Imaginea se apropie și mai tare de el și îi dă un sărut de adio.

Artur e tot întins pe iarbă și ascultă încordat gălgâiturile care se fugăresc în străfundurile pământului. Gaura micuță în care a trimis mingea e deprimant de goală, iar el începe să se întrebe dacă nu și-a ratat, cumva, ultima parte a misiunii.

A traversat Cele Șapte Ținuturi, la doi milimetri sub pământ, i-a înfruntat pe seizi, a băut Jack-fire, a luat de soție o prințesă, și-a regăsit bunicul și o comoară, și acum dă greș atât de aproape de sfârșit. Asta-i o formă de nedreptate pe care Artur n-o poate accepta. De ce, oare, cerul, care până acum a fost alături de el, l-ar părăsi așa, pe nepusă masă?

Ultimul gând îi ridică moralul și se apleacă și mai mult peste găurică. Aude bine apa care gălgâie: dacă te iei după vuietul care se amplifică, nivelul ei trebuie să fie în urcare. Artur scrutează iar gaura neagră.

Brusc, un obiect scânteiază pe fundul ei. Primul rubin, cel din vârful piramidei, a ajuns la lumină. Treptat, cupola urcă, dusă de ape, și piramida se luminează puțin câte puțin. Artur se minunează. Are lacrimi în ochi. Și-a îndeplinit misiunea. Una primejdioasă, în care și-a riscat viața de sute de ori și a înfruntat toate pericolele. O aventură care l-a obligat să înflorească, să se depășească. Când a început drumul era un băiețel, iar acum, când drumul se încheie, e aproape bărbat.

Întinde mâinile și ia delicat cupola plină cu rubine. Se uită o clipă la comoară, ca un elev la diploma de sfârșit de an. Are felicitările juriului, iar președintele dă din coadă, înainte de a lătra complimentele.

Artur intră în garaj și aprinde imediat imensa lampă cu neon, care șovăie dacă să înceapă lucrul. Băiatul pune încetișor farfurioara pe masă și scotocește prin toate sertarele bancului de lucru. Își găsește, în cele din urmă, fericirea. O lupă. O apropie încetișor de piramida din rubine și-i scrutează metodic interiorul, căutând un mic sobol.

- Mino?! șoptește Artur, a cărui voce normală i-ar putea părea monstruoasă unui minimos.

Mino l-a auzit, dar urletul înspăimântător nu-i miroase a nimic bun. Cum l-ar putea recunoaște pe prietenul Artur, cu vocea de bas pe care o are acum? Își ia totuși inima în dinți și hotărăște să-și arate capul. Cade atunci pe un zid de cristal, căruia abia de-i distinge conturul. Lentila reflectă un ochi gigantic, mai mare decât o planetă. Mino se gândește imediat la vechea istorie pe care i-o spunea tatăl lui, ca să-l sperie. Îi povestea despre un ochi monstruos ca acesta, care locuia în fundul unui mormânt și privea fără răgaz la unul, Cain. Scoate atunci un urlet oribil și cade printre rubine, ceea ce oricum e mai bine decât să leșine. Ori să cadă peste portocale.

Jumătate din poporul minimos mai are încă mâinile lipite de poartă, dar presiunea apei începe să slăbească. Miro le dă vestea cea bună, dezlipindu-și urechea de poartă. Regele slăbește apăsarea, dar nu îndrăznește încă să-și ia mâinile de pe poartă. Patuf are mai puține scrupule. Dă înapoi câțiva pași, pune mâinile în șolduri și se pleacă ușor înapoi, ca să-și întindă spatele. Ela făcut probabil vreo două treimi din întreaga treabă. Și poate face o criză de rinichi.

Singur cu mâinile pe poartă, Regele începe să se simtă ușor ridicol.

- Poți să-i dai drumul, tată! Cred că o să țină! îi spune drăguță fiica sa, pe care situația o amuză.

Vuietul apei se depărtează, ca un vis urât, ca o amintire urâtă. Miro deschide portița, care-i la același nivel cu chipul lui, și aruncă o privire afară.

- Apa a dispărut! Au reușit! urlă sobolul.

Vestea e primită cu o bucurie fără pereche și sute de pălărioare saltă în aer, printre urlete, strigăte, cântece și fluierături. Tot ce poate exprima bucuria de a fi în viață.

Selena se aruncă în brațele tatălui ei. Și-a uitat pudoarea-i legendară. Lacrimi uriașe îi curg pe obraji și izbucnește într-un râs necontrolat.

Pe Moț îl îmbată toate complimentele și mâinile care vor s-o strângă pe a lui. E obligat să le mulțumească tuturor, pe rând, pentru a-i satisface pe toți.

Tot poporul minimos e fericit și cântă, firește, imnul național.

Miro îi privește drăgălaș, dar inima nu-i e lângă ei. Regele se apropie de el și-i pune un braț pe umăr. Cunoaște deznădejdea care îl roade pe Miro și îl împiedică să participe la sărbătoare.

- Ce mult mi-aș fi dorit ca micul meu Mino să poată asista și el la o asemenea sărbătoare!

Regele e alături de el și îl strânge tare în brațe. Nu poți face altceva în asemenea

cazuri și cu atât mai puțin să spui ceva.

Dar un vuiet pare să strice petrecerea. Vuietul crește, ajungând chiar mai puternic decât al apei. Pământul începe să se cutremure ușor, și petrecerea se oprește brusc. Neliniștea se citește iar pe chipuri. N-a dispărut decât pe durata unui cântec. Pământul se zguduie mai tare și câteva plăci de lut se desprind din tavan, ca bombele care cad din cer și explodează, deschizând adevărate cratere. „Răzbunarea lui Maltazar n-a întârziat“, gândește mulțimea, fugind spre adăposturi. Cine altul decât diavolul acela poate veni să le distrugă bolta cetății?

O zguduitură, mult mai puternică decât celelalte, desprinde o piatră uriașă din plafon.

- Atenție! urlă Miro, care nu poate decât să-i prevină.

Minimoșii pleacă în goana mare, și lasă bolovanul enorm să cadă la pământ într-un nor de praf. Șocul e atât de violent, că regele cade în fund. Cutremurul se oprește și un burlan uriaș și pestriț iese din tavan și cade pe pământ. Regelui nu-i vine să-și creadă ochilor. „Ce-a mai putut inventa diavolul ăla de Maltazar?“ se întreabă suveranul.

Impresionantul burlan s-a stabilizat și se vede bine, prin materialul transparent, o bulă care alunecă în interiorul lui.

- Bula de mort! urlă Moț.

Asta mai lipsea pentru a crea o panică totală. Selena e singura care nu se lasă. Privește oribilul burlan, care îi amintește de ceva.

- E un pai! strigă brusc, râzând cu gura până la urechi. Un pai de la Artur!

Bula își încheie coborârea, atinge podeaua și se rostogolește într-o parte. Mino se ridică, îndoit de spate, și-și scuipă praful din gură. Ține, strângând-o bine în brațe, spada Selenei.

- Fiule! urlă sobolul Miro, copleșit de emoție.

- Spada mea! exclamă prințesa, nebună de fericire. Miro se prăbușește peste fiul său și-l strânge în brațe.

Plin de praf, poporul minimos scoate noi strigăte de bucurie. Regele se duce spre Miro și fiul său, care stau lipiți ca milimulii.

- Totul e bine când se sfârșește cu bine! spune fericit, dar fără să se supere că aventura ia sfârșit.

- Nu chiar! răspunde Selena autoritară.

Părăsește micul grup și se duce în mijlocul pieței, la Stânca Bătrânilor. Ridică spada și, dintr-o singură lovitură, o înfige în piatră. Piatra se închide pe loc și prinde spada, pe vecie. Selena scoate un oftat de ușurare. Îi aruncă o privire tatălui său, care face un semn cu capul, arătându-și aprobarea și mulțumirea. Selena acceptă cu

modestie. Aventura a învățat-o numeroase lucruri, dar mai ales unul, esențial pentru a face dintr-o prințesă o bună regină, dar și pentru a izbuti în viață: înțelepciunea. Încetișor, paiul urcă și părăsește piața satului, ca o rachetă mută.

Capitolul 16

Artur ia paiul și vede că Mino nu mai e înăuntru.

- *Yes!* strigă, constatând că paiul e gol. Acoperă gaura cu o pietricică și înșfacă farfurioara cu rubine.

Era și timpul să sosească farfurioara prețioasă, căci Archi nu mai știe ce să inventeze ca să câștige timp. Are mâinile pline de cerneală și meșterește la stiloul pe care a avut grijă să-l desfacă în trei părți.

- E de necrezut! Un stilou care nu m-a trădat niciodată! Și iată că, în cel mai prost moment, când să semnez niște acte importante, mă lasă baltă! explică bunicul, mai vorbăreț ca niciodată. Mi l-a dăruit un prieten elvețian și, după cum probabil știi, elvețienii nu-s specialiști doar în ceasuri și ciocolată, ei fabrică și stilouri admirabile!

Enervat, David îi pune sub nas stiloul lui Mont Blanc.

- Uite! Și ăsta e tot din Elveția! Acum, semnează! Și așa am pierdut destulă vreme.

Proprietarul nu mai acceptă nici o diversiune. I se citește în priviri.

- Da?... Hmm... da, bineînțeles! bâiguie Archi, care a rămas fără idei. Mai câștigă câteva secunde, admirându-i stiloul. Extraordinar! Și... scrie bine? adaugă bunicul.

- Încearcă singur! îi răspunde David, de data aceasta destul de șiret.

Archi n-are de ales și semnează ultima hârtie. Proprietarul i-o smulge imediat din mâini și o pune într-un dosar.

- Asta-i! Acum ești proprietar! spune David, cu chipul cam crispat.

- Formidabil! răspunde Archi, care știe că nu-i așa de simplu. A semnat toate hârtiile, dar n-a rezolvat principalul.

- Banii! cere David, întinzând mâna.

Archi știe că asta-i ultima lui șansă. Actul de proprietate nu va avea valoare, decât când va fi achitat suma de plată, iar, pentru moment, n-are bani. Bătrânul le surâde celor doi polițiști de lângă David, cerându-le ajutorul. Din nefericire, cei doi reprezentanți ai legii nu pot face mare lucru pentru el. David simte că are vânt la pupa. E deja un miracol că bătrânul a reapărut în ultima clipă. Doar n-o să fie două miracole într-o zi. David deschide dosarul, ia actele și se pregătește să le rupă.

- N-ai bani, n-ai acte! spune infamul proprietar, care intenționează să rămână proprietar.

Ușa de la intrare se întredeschide și toată lumea întoarce capul înspre ea. E o curiozitate foarte firească, atunci când aștepți un miracol. De astă dată, micul miracol e foarte politicos. Intră pe ușă, dar nu înainte de a se șterge foarte bine pe picioare. Artur traversează salonul, având grijă să-și ia papucii, și se îndreaptă spre masă, unde-i așteptat ca Mesia. Apoi pune delicat farfurioara plină cu rubine în fața lui Archi. Bunica își stăpânește emoția, iar bunicul, admirația. Cât despre David, el își ține respirația. Artur doar surâde. E fericit. Archi jubilează. Va putea, în fine, să se distreze un pic.

- Ei! spune, uitându-se la rubine, „la socoteli bune, prieteni buni“, a cincizecea poruncă. Alege un rubin și optează pentru cel mai mic. Iată-te plătit! Te-ai făcut cu un rubin! adaugă, punând pietricica în fața lui David, care a rămas cu gura căscată. Cei doi polițiști oftează ușurați, fără zgomot. Sunt nespuse de ușurați în fața fericitului deznodământ. Bunica pune o cutie mică de bijuterii pe masă. Ia farfurioara și o golește în cutie.

- Vor fi mai în siguranță aici și, în plus, căutam farfurioara de vreo patru ani! spune cu umor, luându-o.

- Archi și Artur bufnesc în râs. Nu și David. El nu râde deloc.

- Domnule, adio! spune Archi, ridicându-se, arătându-i ieșirea și rugându-l să se îndrepte spre ea.

Lui David i s-au tăiat picioarele. Nu se poate ridica.

Ca să nu mai îngreuneze situația, cei doi polițiști îi salută pe bunici, ducând mâna la chipiu, și se îndreaptă spre ieșire, arătându-i astfel drumul lui David.

Devastat, imobilizat, David simte că nervii îl lasă unul după altul. Colțul pleoapei începe să i se zbată nervos și ochiul îi clipește, de parcă s-ar grăbi. Ca un bețiv la volan. Nu-i prea lung drumul care duce de la ură la nebunie, iar David pare acum să-l parcurgă. Își deschide jiletca și scoate un pistol din vremea celui de-al Doilea Război Mondial; dat fiind că suntem în vremuri de pace, nimeni nu șovăie asupra sensului de atribuit gestului său.

- Nimeni nu mișcă! urlă.

Cei doi polițiști încearcă să-și ia armele, dar nebunia îl face agil.

- Nimeni, am zis! zbiară iar, mai convingător decât înainte. Cei din jur rămân fără glas. Nimeni nu și-a închipuit că netrebnicul ar putea ajunge până aici. David profită de uimirea tuturor și înșfacă rapid cutiuța cu rubine.

- Aha, de aia voiai atât de tare terenul nostru?! zice Archi, începând să priceapă.

- Păi, da! Pofta de câștig! Iar și iar! rânjește, cu o privire de nebun. De unde știai de comoara din grădină? întreabă bunicul, dornic să lămurească misterul.

- Tu mi-ai spus, măgar bătrân! se înfurie David, continuând să-i amenințe cu

arma. Într-o seară, eram la barul Două Izvoare! zbiară, ca să scape, parcă, de presiunea prea îndelung suportată. Sărbătoream armistițiul și tu începuseși cu poveștile tale cu poduri și tuneluri, africani mici și mari, și mai ales cu comori! Despre rubinele pe care le aduseseseși din Africa și pe care le ascunseseși cu grijă în grădină! Erau așa de bine îngropate, că nu mai știai de ele! Chestia te făcea să râzi al naibii, iar pe mine m-a făcut să plâng noapți la rând! N-am mai putut închide ochii nopțile, doar la gândul că tu dormeai liniștit pe o comoară, despre care nu mai știai unde se afla!

- Îmi pare rău că ți-am tulburat într-atâta somnul! răspunde Archi, rece ca gheața.

- N-are importanță! Am să mă redresez acum, că am comoara! Și tu n-ai să mai poți dormi! îl asigură David, începând să se retragă spre ieșire.

- Să știi, David, nu comoara, ci lăcomia nu te lăsa să dormi.

- Lăcomia mea e azi satisfăcută, și-ți promit că am să dorm bine! Mă duc să dorm în Caraibe! Africa nu-i genul meu! spune netrebnicul, nevăzând cele cinci sulite pe care le îndreaptă spre el cei cinci matasalai.

- „Banii n-aduc fericirea”, David, asta-i una dintre primele porunci, și nu peste multă vreme ai s-o înțelegi! spune Archi, necăjit că bietul nebun a căzut în capcana întinsă chiar de el.

Cele cinci sulite împung spatele fugarului, care înțelege că nenorocirea îl pândește așa cum furtuna pândește cerul senin. David nu mai îndrăznește să miște, iar cei doi polițiști profită și-l dezarmează. Căpetenia africană îi ia cutia pentru bijuterii, iar polițiștii îi pun fără menajamente cătușele și-l împing spre ieșire. Nu-i lasă timp să mai spună nici o vorbă. Nici măcar adio. Căpetenia matasalai se apropie de Archi și îi înmânează cutia pentru bijuterii.

- Data viitoare, pune mai cu grijă cadourile care ți se fac, îi spune râzând cu gura până la urechi.

- Promit! răspunde Archi, care râde, dar a înțeles bine lecția.

Artur sare, în sfârșit, în brațele bunicii și se bucură de mângâierile acesteia.

Între timp, mama lui Artur își dă palme, dar nu cine știe ce. Numai așa se poate trezi. Soțul îi trece un braț pe la spate, încercând s-o ridice. Când deschide ochii, îl vede mai întâi pe David cu cătușe la mâini, pe care polițiștii îl împing pe locurile din spate ale mașinii lor. Mama ridică ușor din sprâncene, convinsă iar că visează urât.

- Ți e mai bine, dragă? o întreabă amabil tatăl.

Ea nu-i răspunde pe loc. Probabil ca să vadă dacă mașina poliției, cu toate sirenele în funcțiune, va zbura sau nu la cer. Mașina ridică un nor de praf, dar merge cuminte pe șosea. E deci foarte reală.

- Foarte bine! răspunde cam cu întârziere, apoi se ridică și-și aranjează un pic rochia. Privește toate gropile pe care le-a făcut soțul în jurul ei. Totul e bine! continuă, de parcă n-ar fi fost nimic.

E clar, nu și-a revenit cu totul, iar diversele căzături trebuie că i-au afectat tărtăcuța.

- O să fac puțină ordine, spune, de parcă ar fi vorba de bucătărie.

Mama își ia sapa și începe să acopere găurile. Soțul o privește neputincios. În cele din urmă oftează și se așază pe marginea unei găuri. Nu-i mai rămîne decât să speră că starea soției e trecătoare. În așteptare... e practic! se gîndește, văzându-și soția că tasează pămîntul primei gropi pe care cu atîta mîndrie a acoperit-o.

Capitolul 17

A trecut o săptămână de la nebuneasca aventură. Grădina aproape că și-a revenit, pietrișul din fața casei a fost greblat și dalele, reparate. Singurul care diferă e mirosul. Un parfum colorat iese direct pe fereastra bucătăriei. Mami ridică un capac și miroase aburul care iese din oală. Aceasta fierbe încetișor de ore întregi și miroase nemaipomenit de bine. Poate pentru că Alfi stă cuminte lângă bucătăreasă. Bunica bagă lingura de lemn în oală, apoi gustă din vârful buzelor. Surâde satisfăcută; nu-i nici o îndoială, mâncarea-i gata. Ia oala cu două cârpe și se îndreaptă spre salon. Flămânzii o primesc cu ovații.

- Aaa! fredonează toți, pentru a-și arăta încântarea. Archi împinge sticlele, pentru a face loc acestei frumoase cratițe noi.

- Ooo! Gât de girafă! Felul meu preferat! exclamă Archi.

Pe loc, fiică-sii începe să-i fileze un ochi, dar soțul o oprește din mers. I-au venit mințile la loc, dar e adevărat că mai e încă destul de fragilă.

- Glumesc! exclamă bunicul, luând sticla cu vin alb. Hai, fetița tatii, bea puțin, nu-ți poate face rău! râde și-i umple paharul.

Apoi se grăbește să-i servească pe cei cinci matasalai, care refuză politicos. Nu așa fac însă cei doi polițiști.

- Mereu serviabili, mai ales când e vorba de golit o sticlă, glumește unul din ei.

Gluma le place tuturor, mai ales tatălui, care se îneacă de atâta râs. Soția îl bate pe spate și-i întinde paharul ei cu vin alb. Tatăl îl dă tot pe gât, fără șovăială. Îi e imediat mai bine, și-i face semn soției să nu-l mai bată pe spate. Ia sticla și citește eticheta. E vinul alb al casei, din recolta lui Archi. Gradele se numără cu zecile. E soiul de alcool care destupă aproape orice. Acum e mai ușor de înțeles cine i-a învățat pe minimoși să prepare Jack-fire.

Bunica îi servește copios pe toți și în încăpere se răspândește o delicioasă aromă de boeuf bourguignon. Toți așteaptă ca stăpâna casei să-și sfârșească turul în jurul mesei. Ultima farfurie e umplută, dar scaunul din fața ei e gol.

- Unde-i Artur? întreabă bunica brusc, căci nu observase nimic, ocupată cum era cu oala ei nouă.

- S-a dus să se spele pe mâini. Vine imediat! răspunde Archi. E cât se poate de clar că-l acoperă. Poftă bună! spune, ca să schimbe vorba.

- Poftă bună, răspund toți cei din jurul mesei, înainte de a se năpusti asupra mâncării.

Artur nu s-a dus să se spele pe mâini. E la etajul întâi. Iese din camera bunicii, cu o faimoasă cheie în mână. Merge în vârful picioarelor de-a lungul culoarului, asigurându-se că, de data aceasta, Alfi nu-l urmează. Nici un risc. În ziua când se gătește boeuf bourguignon, Alfi nu stă la mai mult de un metru de oală. Artur ajunge în fața ușii pe unde intră în podul lui Archi și, în pofida pancartei care precizează că intrarea e interzisă, strecoară cheia în broască.

Încăperea e iar plină. Biroul și-a reluat locul. Fiecare bibelou, fiecare mască, toate și-au găsit locul și străjuiesc iar încăperea. Cărțile au și ele iar plăcerea de a se înghesui unele într-altele.

Artur înaintează ușurel, ca pentru a-și savura mai bine plăcerea. Mîngâie biroul din lemn de merișor, cufărul mare din piele de bivol și toate măștile cu care îi plăcea atât de mult să se amuze, înainte de începutul acestei istorii. Toată fericirea regăsită îi sugerează ceva. Un sentiment vag, ca o tristețe. O lipsă.

Deschide fereastra și lasă aerul să intre. Își pune coatele pe pervaz și oftează, privind stejarul cel mare din spatele piticului din grădină. Deasupra, pe cerul de azur, cornul lunii se arată sfios soarelui.

- Mai mult de nouă luni, Selena... mai mult de nouă luni... spune în cele din urmă, dezvăluindu-și taina tristeții.

Nici fericirea, nici dorul, nici chiar plictiseala. Pur și simplu, iubirea. Cea adevărată. Care te face mai slab când te depărtezi. Care se socotește în luni și milimetri.

- Mi-ai dat puterile tale, și totuși niciodată nu m-am simțit așa de slab. Poate că nu funcționează dacă nu-s lângă tine? întreabă Artur, și nimeni nu-i poate răspunde.

Rămâne o clipă tăcut, parcă așteptând un tandru ecou, care să-i aducă un răspuns. Dar nimic. Doar zefirul trece printre crengile marelui stejar. Artur pune atunci un sărut în podul palmei, suflă peste el și-i arată unde să se ducă. Sărutul se duce spre stejar, trece cu îndemânare printre crengi și se așază pe obrazul Selenei.

Mica prințesă stă pe o frunză și-l privește pe Artur, la fereastră. O lacrimă, care nu așteaptă decât să cadă, îi lunecă în sfârșit pe obraz.

- Am să fiu curând lângă tine... șoptește Artur melancolic.

- Am să te aștept... răspunde Selena răbdătoare. Acesta e, după înțelepciune, al doilea lucru învățat în aventura lor.